

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

15936 *Llei 36/2011, de 10 d'octubre, reguladora de la jurisdicció social.*

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui veguen i entenguen esta llei.

Sapieu: Que les Corts Generals han aprovat la llei següent i jo la sancione.

ÍNDEX

Preàmbul.

Llibre primer. Part general.

Títol I. De l'exercici de la potestat jurisdiccional.

Capítol I. De la jurisdicció.

Capítol II. De la competència.

Capítol III. Dels conflictes de competència i de les qüestions de competència.

Capítol IV. De l'abstenció i de la recusació.

Títol II. De les parts processals.

Capítol I. De la capacitat i legitimació processals.

Capítol II. De la representació i defensa processals.

Capítol III. De la intervenció i crida a juí del Fons de Garantia Salarial.

Títol III. De l'acumulació d'accions, processos i recursos.

Capítol I. De l'acumulació d'accions, processos i recursos.

Secció 1a. Acumulació d'accions.

Secció 2a. Acumulació de processos.

Secció 3a. Acumulació de recursos.

Secció 4a. Disposicions comunes.

Capítol II. De l'acumulació d'execucions.

Títol IV. Dels actes processals.

Capítol I. De les actuacions processals.

Capítol II. De les resolucions processals.

Capítol III. Dels actes de comunicació.

Títol V. De l'evitació del procés.

Capítol I. De la conciliació o mediació prèvies i dels laudes arbitrals.

Capítol II. De l'esgotament de la via administrativa prèvia a la via judicial.

Títol VI. Dels principis del procés i dels deures processals.

Llibre Segon. Del procés ordinari i de les modalitats processals.

Títol I. Del procés ordinari.

Capítol I. Dels actes preparatoris i diligències preliminars, de l'anticipació i assegurament de la prova i de les mesures cautelars.

Secció 1a. Actes preparatoris i diligències preliminars.

Secció 2a. Anticipació i assegurament de la prova.

Secció 3a. Mesures cautelars.

Capítol II. Del procés ordinari.

Secció 1a. Demanda.

Secció 2a. Conciliació i juí.

Secció 3a. De les proves.

Secció 4a. Sentència.

Secció 5a. Procés monitori.

Títol II. De les modalitats processals.

Capítol I. Disposició general.

Capítol II. Dels acomiadaments i sancions.

Secció 1a. Acomiadament disciplinari.

Secció 2a. Procés d'impugnació de sancions.

Capítol III. De la reclamació a l'Estat del pagament de salaris de tramitació en juís per acomiadament.

Capítol IV. De l'extinció del contracte per causes objectives i altres causes d'extinció.

Secció 1a. Extinció per causes objectives.

Secció 2a. Acomiadaments col·lectius per causes econòmiques, organitzatives, tècniques o de producció.

Capítol V. Vacacions, matèria electoral, mobilitat geogràfica, modificacions substancials de condicions de treball i drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral reconeguts legalment o convencionalment.

Secció 1a. Vacacions.

Secció 2a. Matèria electoral.

Subsecció 1a. Impugnació dels laudes.

Subsecció 2a. Impugnació de la resolució administrativa que denegue el registre i de la certificació de la representativitat sindical.

Secció 3a. Classificació professional.

Secció 4a. Mobilitat geogràfica i modificacions substancials de condicions de treball.

Secció 5a. Drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral reconeguts legalment o convencionalment.

Capítol VI. De les prestacions de la Seguretat Social.

Capítol VII. Del procediment d'ofici i del d'impugnació d'actes administratius en matèria laboral i de Seguretat Social no prestacionals.

Secció 1a. Del procediment d'ofici.

Secció 2a. Del procediment d'impugnació d'actes administratius en matèria laboral i de Seguretat Social, exclosos els prestacionals.

Capítol VIII. Del procés de conflictes col·lectius.

Capítol IX. De la impugnació de convenis col·lectius.

Capítol X. De les impugnacions relatives als estatuts dels sindicats i de les associacions empresarials, o a la seua modificació.

Secció 1a. Impugnació de la resolució administrativa que denegue el depòsit.

Secció 2a. Impugnació dels estatuts dels sindicats.

Secció 3a. Estatuts de les associacions empresarials.

Capítol XI. De la tutela dels drets fonamentals i de les llibertats públiques.

Títol III. De l'audiència al demandat rebel.

Llibre Tercer. Dels mitjans d'impugnació.

Títol I. Dels recursos contra providències, interlocutòries, diligències d'ordenació i decrets.

Títol II. Del recurs de suplicació.

Títol III. Del recurs de cassació i la resta de processos atribuïts al coneixement del Tribunal Suprem.

Títol IV. Del recurs de cassació per a la unificació de doctrina.

Títol V. De les disposicions comunes als recursos de suplicació i de cassació.

Títol VI. De la revisió de sentències i de laudes arbitrals fermes, i del procés d'error judicial.

Llibre Quart. De l'execució de sentències.

Títol I. De l'execució de sentències i la resta de títols executius.

Capítol I. Disposicions de caràcter general.

Secció 1a. Normes generals.

Secció 2a. Normes sobre execucions col·lectives.

Capítol II. De l'execució dinerària.

Secció 1a. Normes generals.

Secció 2a. L'embargament.

Secció 3a. Realització dels béns embargats.

Secció 4a. Pagament als creditors.

Secció 5a. Insolvència empresarial.

Capítol III. De l'execució de les sentències fermes d'acomiadament.

Capítol IV. De l'execució de sentències contra ens públics.

Títol II. De l'execució provisional.

Capítol I. De les sentències condemnatòries al pagament de quantitats.

Capítol II. De les sentències condemnatòries en matèria de Seguretat Social.

Capítol III. De les sentències d'acomiadament.

Capítol IV. De les sentències condemnatòries recaigudes en altres processos.

Capítol V. Normes comunes a l'execució provisional.

Disposició addicional primera. Especialitats processals.

Disposició addicional segona. Autorització d'actuacions a entitats públiques o privades.

Disposició addicional tercera. Aplicació de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal.

Disposició transitòria primera. Normes aplicables als processos en tramitació.

Disposició transitòria segona. Normes aplicables en matèria de recursos i d'execució forçosa de sentències dictades a partir de l'entrada en vigor de la llei.

Disposició transitòria tercera. Execució de sentències i altres títols executius. Mesures cautelars.

Disposició transitòria quarta. Competència de l'orde jurisdiccional social.

Disposició transitòria quinta. Reclamacions al Fons de Garantia Salarial efectuades a l'empara de la disposició transitòria tercera de la Llei 35/2010, de 17 de setembre, de mesures urgents per a la reforma del mercat de treball.

Disposició derogatòria única. Derogació de normes.

Disposició final primera. Modificació de la disposició addicional dèsset de l'Estatut dels Treballadors.

Disposició final segona. Modificació de la regulació del treball autònom econòmicament dependent.

Disposició final tercera. Títol competencial.

Disposició final quarta. Normes supletòries.

Disposició final quinta. Sistema de valoració de danys derivats d'accidents de treball i de malalties professionals.

Disposició final sexta. Habilitació al Govern per a la modificació de quanties.

Disposició final setíma. Entrada en vigor.

PREÀMBUL

I

L'ordenament laboral regula un àmbit fonamental de les relacions socials, essencial per al desenvolupament econòmic i per al benestar de la societat. La naturalesa singular de les relacions laborals i les seues específiques necessitats de tutela expliquen i justifiquen l'especial configuració de la coneguda, tradicionalment, com a branca social del dret. L'articulació de les relacions laborals a partir de posicions negociadores desiguals influïdes pel context socioeconòmic, la multiplicitat de formes en què se substancien eixes relacions o la importància de la negociació col·lectiva constitueixen peculiaritats excel·lents amb transcendència en el terreny normatiu, tant substantiu com processal.

La configuració dels mecanismes de solució dels conflictes i de les reclamacions en l'àmbit laboral, en particular la determinació de les regles específiques de procediment, integra eixa especialitat del dret del treball, reconeguda en el nostre país des d'antic, a través de les normes de procediment laboral, caracteritzades per l'agilitat, la flexibilitat i la capacitat d'adaptació; per possibilitar una més ràpida i eficaç resolució de conflictes, així com per les àmplies potestats del jutge o del tribunal de direcció del procés i la proximitat i immediació d'aquells respecte de les parts i de l'objecte litigiós, normes que han inspirat poc o molt la majoria de les reformes processals adoptades en uns altres ordes jurisdiccionals a partir de la Constitució. La nova Llei reguladora de la jurisdicció social desplega els mandats constitucionals de tutela judicial efectiva i de seguretat jurídica per a reforçar-los i adaptar-los a les particularitats d'esta esfera del dret. Qualsevol disposició ritual està estretament vinculada amb el dret fonamental arrel·legat en l'article 24 de la Constitució Espanyola. La seua aplicació efectiva en l'orde jurisdiccional laboral és la raó de ser d'esta llei.

En definitiva, la norma aspira a oferir més i millor protecció als treballadors i als beneficiaris de la Seguretat Social, enfortint la tutela judicial en un espai vertebrador de la vida social i econòmica. Al mateix temps, es reforça la seguretat jurídica del marc de trobada entre els operadors socials i econòmics, així com en l'actuació de les entitats o dels organismes gestors o col·laboradors de les esmentades prestacions socials. La present llei busca dotar els òrgans judicials d'instruments que agilitzen els processos de resolució de controvèrsies, que eviten abusos equilibrant la protecció i la tutela dels diversos interessos en conflicte, que protegissen millor els treballadors contra els accidents laborals i que proporcionen més seguretat jurídica al mercat laboral. Esta llei presenta, en definitiva, una resposta més eficaç i àgil als litigis que es puguen suscitar en les relacions de treball i de Seguretat Social, i ofereix un tractament unitari a la diversitat d'elements inclosos en l'àmbit laboral per a una millor protecció dels drets.

II

La present llei manté l'estructura de la seua antecessora: el text refós de la Llei de Procediment Laboral, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 2/1995, de 7 d'abril. D'esta manera, el text actual consolida els principis rectors, la distribució de regles i l'organització interna de l'anterior llei, de provada eficàcia per a la resolució dels conflictes en un temps menor al que es requereix en uns altres ordes jurisdiccionals i altament valorada pels professionals que han hagut d'aplicar-la. La continuïtat en el disseny processal ha permés respectar l'evolució tradicional de la nostra legislació en este ordenament, i evitar així una reforma que pugua distorsionar, ni tan sols mínimament, el funcionament normal del mercat de treball o els marcs laborals assentats.

Per això, no es renuncia a introduir importants millores que impliquen una estimulació de la jurisdicció per a projectar-la com a autènticament social. Es modifica, en conseqüència, l'àmbit de coneixement de l'orde jurisdiccion social, que s'amplia, racionalitza i aclaria respecte de la normativa anterior, la qual cosa constituïx la principal novetat. La present llei reguladora de la jurisdicció social concentra en l'orde social, per la seua més gran especialització, el coneixement de totes aquelles matèries que, de forma directa o per connexió essencial, puguen qualificar-se com a socials. La major nitidesa del contorn competencial de la jurisdicció requeria una expansió per a unificar el coneixement dels conflictes i de les pretensions que es produïxen en l'àmbit laboral, en el sindical o en el de la Seguretat Social. L'objectiu últim és aconseguir l'efectivitat, la coordinació i la seguretat de la resposta judicial, i generar així un marc adequat a l'exercici efectiu dels drets i de les llibertats per part de la ciutadania; un marc que s'articula a partir de la comprensió del treball no exclusivament com a mitjà en els sistemes productius, sinó com un fi en si mateix, del qual es deriven drets necessitats d'una tutela jurídica especial.

Un segon eix explicatiu d'esta nova llei és la inequívoca voluntat modernitzadora del procediment. La norma s'incardina en el Pla Estratègic de Modernització del Sistema de Justícia (2009-2012) com a marc de reforma estructural de l'Administració de Justícia espanyola. La garantia als ciutadans, de manera efectiva, d'un servici públic de la justícia àgil, transparent, responsable i plenament conforme als valors constitucionals constituïx un objectiu crucial i inajornable del nostre temps, i determina el progrés social i econòmic.

La modernització de la justícia, amb l'objectiu de millorar la seua qualitat i fer més eficient i àgil el servici, afecta necessàriament les normes rituals. Una primera fase de l'actualització i agilització processals va tindre lloc amb l'aprovació de la Llei 13/2009, de 3 de novembre, de reforma de la legislació processal per a la implantació de la nova Oficina Judicial, en la qual ja es modificaven diversos preceptes de la norma que regula el procés en l'orde social. La present llei completa la modernització processal en eixe orde i racionalitza i fixa un nou text normatiu consolidat i actualitzat a la realitat de l'organització actual del treball.

A estos dos nous aspectes s'afigen altres millores tècniques i adaptacions a la normativa vigent que, en conjunt, justifiquen esta iniciativa legislativa. Raons de tècnica normativa i, en concret, les directrius respecte d'això aprovades mitjançant un Acord del 22 de juliol de 2005, del Consell de Ministres, han aconsellat l'adopció d'una nova disposició que evite la dispersió normativa i les dificultats en la localització dels preceptes vigents i, per tant, la fragmentació en la resposta jurídica.

D'altra banda, la present llei pretén complir el que disposa la Llei 35/2010, de 17 de setembre, de mesures urgents per a la reforma del mercat de treball, la disposició addicional quinzena de la qual disposa que «en el termini de sis mesos, el Govern aprovarà un projecte de llei de reforma del text refós de la Llei de Procediment Laboral, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, que arrecplegue l'atribució a l'orde jurisdiccion social, entre altres qüestions, dels recursos contra les resolucions administratives de l'autoritat laboral en els procediments de suspensió temporal de relacions laborals, reducció de jornada i acomiadament col·lectiu, regulats en els articles 47 i 51 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1995, de 24 de març».

III

L'objectiu principal d'esta nova llei és establir, ampliar, racionalitzar i definir amb més claredat l'àmbit de coneixement de l'orde jurisdiccional social, amb fonament en una major especialització, un coneixement més complet de la matèria social i un marc processal especialment adequat als interessos que són objecte de tutela d'este orde.

En efecte, el text refós de la Llei de Procediment Laboral fins ara vigent ja arregljava en l'apartat 3 de l'article 3 l'habilitació legal al Govern per a incorporar-hi les modalitats i especialitats processals corresponents a pretensions sobre impugnació de resolucions administratives, tradicionalment tutelades en l'orde contenciós administratiu. L'any 1998, el legislador va voler abordar de forma global i racional la qüestió del repartiment de competències entre els ordes jurisdiccionals social, contenciós administratiu i civil, però circumstàncies posteriors van evitar el desenrotllament previst, amb la qual cosa les previsions competencials de l'orde social arreglades en l'esmentat article no van ser objecte de desplegament.

Igualment, la necessitat de consolidar l'àmbit material de l'orde social també s'ha fet patent en la pràctica jurisdiccional, on han sigut freqüents els conflictes dimanats de l'heterogeneïtat en les resolucions d'òrgans judicials inscrits en ordes distints. Fins ara, els tribunals que integren l'orde social, a pesar del seu funcionament raonable, no estaven sempre en condicions d'assegurar la tutela judicial efectiva en un temps acceptable i amb respecte al principi de seguretat jurídica. Açò s'ha degut fonamentalment a la disgregació del coneixement de determinades i essencials matèries socials entre diverses jurisdiccions diferents de la social, com la contenciosa administrativa o la civil. Heus ací les dificultats que ha generat el denominat «pelegrinatge de jurisdiccions», que provocava fins ara greus disfuncions i una minva en l'efectiva protecció dels drets de les persones.

Ha arribat, doncs, el moment de racionalitzar la distribució competencial entre els ordes jurisdiccionals en l'àmbit de les relacions laborals. Amb la nova Llei reguladora de la jurisdicció social s'afronta una modernització de la norma a partir de la concentració de la matèria laboral, individual i col·lectiva, i de Seguretat Social en l'orde social, i d'una major agilitat en la tramitació processal. D'esta manera, es pretenen superar els problemes de disparitat dels criteris jurisprudencials, de dilació en la resolució dels assumptes i, en conseqüència, de fragmentació en la protecció jurídica dispensada. Estos problemes són incompatibles amb els principis constitucionals de seguretat jurídica i tutela judicial efectiva, així com amb el funcionament eficient del sistema socioeconòmic.

Amb esta consolidació competencial es tanca el procés de maduració del procés social iniciat per la Llei del 1908 i continuat pel text refós del 1995, com a jurisdicció amb competència unificada per a conèixer de tots els litigis sobre matèries socials.

L'ordenació de les matèries objecte de coneixement per l'orde social es du a terme en els tres primers articles de la llei, on cal destacar algunes novetats significatives.

D'una banda, es produïx una unificació de la matèria laboral que permet donar una cobertura més especialitzada i coherent als distints elements de la matèria laboral. És el cas de la concentració en l'orde jurisdiccional social de totes les qüestions litigioses relatives als accidents de treball i que fins ara obligaven els afectats a acudir necessàriament als distints jutjats i tribunals enquadrats en els ordes civil, contenciós administratiu i social per a intentar aconseguir la tutela judicial efectiva.

Amb esta fórmula es pretén que la jurisdicció social siga competent per a enjudiciar conjuntament tots els subjectes que hagen concorregut en la producció del dany patit pel treballador en el marc laboral o en connexió directa amb este, i crear així un àmbit unitari de tutela jurisdiccional per al rescabament integral del dany causat. En este punt, la llei segueix el pacte social concretat en l'Estratègia Espanyola de Seguretat i Salut en el Treball (2007-2012), així com un ampli consens de la doctrina científica.

Així mateix, esta unificació permet, de manera general, convertir l'orde social en el garant del compliment de la normativa de prevenció de riscos laborals, encara que no s'hagen derivat danys concrets d'estos incompliments. D'esta manera, no sols s'enfortixen els instruments judicials per a protegir les víctimes d'accidents de treball, sinó que, a més, es disposen els recursos per a fer efectiu el deute de protecció de l'empresari i la

prevenció de riscos laborals. Esta assignació de competències s'efectua amb caràcter ple, incloent-hi els funcionaris o el personal estatutari, els quals hauran de plantejar, si és el cas, les seues reclamacions davant de l'orde jurisdiccional social en igualtat de condicions amb els treballadors per compte d'altri, inclosa la responsabilitat derivada dels danys patits a conseqüència de l'incompliment de la normativa de prevenció de riscos laborals que forma part de la relació funcional, estatutària o laboral. S'hi inclouen, a més, competències sobre mesures cautelars. Finalment, s'assigna a l'orde social la competència sobre les qüestions relatives als òrgans de representació de personal en matèria relacionada amb la prevenció de riscos en el treball, per mitjà, si és el cas, dels delegats de Prevenció i dels comitès de Seguretat i Salut, amb independència del tipus de personal que intervinga en la designació o en la composició d'estos.

El fet de modernitzar la normativa processal laboral facilita, en conseqüència, el compliment efectiu de les polítiques de promoció de la salut i seguretat en el lloc de treball; a més, evita la necessitat d'intervenció successiva de diversos ordes jurisdiccionals, la qual cosa ocasiona dilacions, gastos innecessaris i pronunciaments diversos contradictoris, alhora que proporciona un marc normatiu que garantix la seguretat jurídica.

D'altra banda, la unificació de la matèria laboral en l'orde social el convertix també en el garant ordinari dels drets fonamentals i de les llibertats públiques d'empresaris i treballadors en l'àmbit de la relació de treball. A més de la mencionada atracció competencial dels litigis vinculats a la salut i a la seguretat en el treball, s'unifica el coneixement de qualsevol altra vulneració de drets fonamentals i llibertats públiques connectada a la relació laboral, com pot ser el cas de l'assetjament.

En este punt, es pretén així mateix donar resposta a les exigències de la doctrina constitucional emanada de la Sentència 250/2007, del 17 de desembre, del Tribunal Constitucional. Esta sentència possibilita l'extensió competencial de l'orde social davant dels tercers subjectes causants de la vulneració d'un dret fonamental i interpreta que també pot ser subjecte actiu de l'assetjament el treballador d'una tercera empresa. Correspon a l'orde social conèixer de totes les pretensions que es dedueixen respecte d'això contra l'empresari o contra els tercers citats, ja que l'actuació d'estos es produïx en connexió directa amb la relació laboral; esta llei exclou expressament la competència residual que tradicionalment ha assumit l'orde jurisdiccional civil respecte de litigis sobre danys en la intervenció dels quals haja intervingut alguna persona diferent de l'empresari o ocupador directes.

Una altra de les qüestions de més transcendència en l'àmbit laboral és la impugnació dels actes administratius, singulars o generals, en matèria laboral i de Seguretat Social i, en especial, de les resolucions contractuals col·lectives per causes objectives, per la qual cosa, finalment, s'especifica la seua atribució a l'orde social. Esta llei pretén aclarir la jurisdicció competent sobre les matèries essencials relatives a l'assistència i la protecció social pública, per la qual cosa assigna a l'orde jurisdiccional social les relatives a la valoració, el reconeixement i la qualificació del grau de discapacitat i les incloses en la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, i continua la resta com a objecte de coneixement de l'orde contenciós administratiu. Amb això s'adapta la normativa processal laboral a la doctrina constitucional en la seua interpretació de la protecció social, d'acord amb l'article 41 de la Constitució i, d'esta manera, la jurisdicció social queda configurada com el jutge natural de totes les polítiques públiques essencials relatives a la protecció social. No obstant això, l'entrada en vigor de l'atribució competencial sobre les prestacions de dependència en favor de l'orde jurisdiccional social es demora pel que fa a l'efectivitat, i es concedeix, amb este fi, al Govern el termini de tres anys perquè remeta a les Corts el corresponent projecte de llei, per a poder tindre en compte la incidència de les distintes fases d'aplicació de la Llei de Dependència per a una més àgil resposta judicial.

Tot i això, s'han mantingut les excepcions arrelades en la normativa concursal i la competència de l'orde contenciós administratiu respecte a determinats actes administratius en matèria de Seguretat Social més directament vinculats a la recaptació

de les quotes i la resta de recursos d'esta, i a l'actuació de la Tresoreria General de la Seguretat Social.

IV

En un segon eix, s'articula la modernització de la normativa del procediment social cap a una agilització de la tramitació processal. Amb la finalitat d'aconseguir un procediment més àgil i eficaç, s'ha realitzat un ajust íntegre de la normativa processal social a les previsions de la supletòria Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, així com a la interpretació efectuada per la jurisprudència social i constitucional de la normativa processal social. L'esmentat ajust ha permés precisar harmònicament uns principis més coincidents amb el procés social en aspectes com ara la regulació de les mesures cautelars, essencials quan es tracta de vulneracions de drets fonamentals i de llibertats públiques, o la reforma de les modalitats processals de tutela de drets fonamentals i de llibertats públiques, de conciliació de la vida personal, familiar i laboral i de matèria electoral per a incloure en el seu àmbit la impugnació del preavís d'eleccions sindicals.

La tramitació processal s'agilitza a partir de l'establiment d'un conjunt de mesures i de regles entre les quals s'inclouen disposicions especials sobre acumulació i repartiment, en matèries relatives a accidents de treball i malalties professionals, supressió de tràmits superflus, o eliminació de trasllats materials d'actuacions innecessaris amb les noves tecnologies, a la progressiva implantació de les quals la llei es mostra oberta en distintes disposicions. En la mateixa línia, es reforcen la conciliació extrajudicial i la mediació; l'arbitratge, amb la regulació d'una modalitat processal d'impugnació del laude i amb previsió de la revisió dels laudes arbitrals fermes, i la possibilitat de transacció judicial en qualsevol moment del procés, incloent-hi l'execució.

També s'ha procurat racionalitzar el procediment en la fase de recurs. Se sistematitza així el recurs de suplicació amb l'objectiu d'actualitzar-ne les quanties, que romanien inalterades a pesar de l'evolució de les possibles magnituds econòmiques de referència com ara els índexs de preus i els salaris mínims i pensions, i ajustar-lo a les noves competències seguint, respecte d'estes últimes, criteris semblants als que conté la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, així com a les propostes efectuades pel Ple del Consell General del Poder Judicial el 28 de gener de 2010, relatives al procés social. Es generalitza l'accés a la suplicació en supòsits de tancament anticipat del procés, situació que, pel fet que fins ara no tenia recurs, ha donat lloc a un excessiu nombre de recursos d'empara, precisament en la fase en què la garantia de la tutela judicial efectiva es desplega amb major intensitat. Es tractava d'una deficiència estructural, l'esmena de la qual contribuirà a reduir la càrrega del Tribunal Constitucional. Esta preocupació ha inspirat igualment unes altres regles al llarg de la llei, com ara l'exigència d'especificació del dret o de la llibertat fonamental vulnerats, tant en la demanda com en la sentència, en els processos de tutela dels drets esmentats; la reestructuració del procés de tutela d'estos, com a mitjà d'obtindre l'empara judicial ordinària; la sistematització de la nul·litat de resolucions definitives; la revisió i l'audiència al rebel; la possibilitat d'utilitzar les sentències del Tribunal Constitucional i del Tribunal Europeu de Drets Humans com a doctrina de contrast i, en general, l'assignació al jutge de l'orde social de la funció de garant ordinari dels drets fonamentals, tant en les relacions de treball com en el procés social. El present text normatiu també amplia l'àmbit del recurs de cassació per a la unificació de doctrina, ja que faculta el Ministeri Fiscal perquè pugja plantejar-lo a instància d'associacions empresarials o sindicals i d'entitats públiques, amb la qual cosa amplia l'àmbit de les matèries que podran ser objecte d'una ràpida unificació doctrinal en cassació.

En uns altres casos s'introdueixen, amb la mateixa finalitat, normes que la pràctica forense aconsellava per a més certesa i unificació en l'orde social, així com més garanties per a la defensa. És el cas de les normes específiques sobre processos complexos per a mantindre l'oralitat sense indefensió en l'examen i la pràctica de la prova i de les conclusions, o els supòsits en què s'eviten, com a regla, les meres ratificacions

innecessàries del personal mèdic o inspector en les seues intervencions prèvies durant la tramitació administrativa, així com les proves testificals d'escàs valor probatori. En la mateixa línia s'incardina una important reforma de les regles d'acumulació per a aconseguir afavorir l'economia processal, l'homogeneïtat i la rapidesa en la resposta judicial.

Per mitjà d'este segon eix de reforma, la nova llei permet integrar i aprofitar les potencialitats que oferix la nova Oficina Judicial. S'articulen les previsions legals necessàries per a la plena implantació de les noves tecnologies; s'harmonitza el text amb les recents modificacions de l'esmentada Llei 13/2009, de 3 de novembre, i es completa el disseny processal necessari per a la implantació de la nova estructura funcional dels jutjats i tribunals.

L'agilització de la tramitació processal pretén oferir als tribunals espanyols i als qui actuen davant d'ells un marc processal que assegure més precisió i eficàcia en la definició i l'aplicació jurisdiccional dels drets i dels deures de treballadors i empresaris, així com dels nivells de cobertura de Seguretat Social davant de situacions de necessitat. Estos efectes redunden en una major certesa, seguretat i confiança dels agents socials i econòmics en el marc de l'espai social europeu.

V

L'agilització del procés no ha d'anar en detriment de la tutela judicial efectiva i de la protecció dels interessos de les parts. En este sentit, s'arreglen una sèrie de regles sobre la càrrega probatòria, en especial en matèria d'accidents de treball, d'acord amb la jurisprudència social, per a garantir la igualtat entre les parts. Es regulen, així mateix, la possible utilització de procediments de presentació i de formularis, que faciliten la labor dels interessats i professionals, i els procediments d'assenyalament immediat de la vista que igualment es puguen establir, així com la formulació de peticions inicials monitòries en supòsits de presumible determinació, liquiditat i falta de controvèrsia del deute i amb aportació d'un principi de prova respecte d'això, que, en cas d'oposició, donarà lloc a la conversió del procediment en ordinari. Totes estes mesures, en relació amb la nova estructura de l'Oficina Judicial, poden permetre una més àgil tramitació i un més àgil tractament informàtic d'un nombre no menyspreable de procediments, la qual cosa possibilitarà concentrar l'atenció de l'òrgan jurisdiccional en uns altres processos de major entitat quantitativa i qualitativa.

El nou text normatiu també reforça la presència en juí del Fons de Garantia Salarial (FOGASA) i de les entitats gestores i col·laboradores, en la seua funció de vetlar pels interessos públics. En particular, es destaca el paper del FOGASA en el procés social perquè se li atorguen els poders processals necessaris per a dur a terme la seua funció de tutela d'interessos públics, i es demana la seua col·laboració activa des del primer moment. S'han tingut en compte les conclusions de les doctrines jurisprudencial (sentències del 22 d'octubre de 2002 i del 14 d'octubre de 2005, del Tribunal Suprem) i constitucional (sentències 60/1992 i 90/1994, del Tribunal Constitucional), en la línia d'aclarir la incidència de les al·legacions del FOGASA i el seu eventual efecte preclusiu.

S'establix també una forma d'interrelació entre els òrgans judicials socials i el FOGASA, amb la finalitat de demanar i d'aportar informació en defensa dels interessos públics, com també es fa respecte a la Tresoreria General de la Seguretat Social i a les entitats o als organismes gestors de prestacions de Seguretat Social. Cal destacar, igualment, i amb anàloga finalitat, l'expressa previsió de notificació a estos organismes públics de les resolucions que puguen causar-los perjudicis. La norma ara prevista pot, a més, resultar d'utilitat en litigis dels quals es puguen derivar en el futur prestacions de garantia salarial, encara que en eixe moment l'empresa no estiga desapareguda o en situació d'insolvència actual.

Cal destacar, d'altra banda, l'exempció expressa que es fa a favor dels sindicats d'efectuar depòsits i consignacions en les seues actuacions davant de l'orde social. Hi havia el risc que, en absència d'una indicació legal concreta, es poguera qüestionar, per als titulars de les accions col·lectives en defensa dels interessos dels treballadors,

l'exempció de depòsits i consignacions en els recursos de reposició i en altres diferents dels de duplicació i cassació. S'afavorix així la intervenció col·lectiva sindical que, en un pla d'economia de recursos, fa innecessaris múltiples i costosos processos individuals. La llei reforça, a més, d'acord amb la doctrina constitucional, la legitimitat dels sindicats amb implantació en l'àmbit del conflicte per a la defensa dels interessos col·lectius i destaca que, en la fase d'execució, eixe interès ha d'estar referit essencialment al manteniment de l'activitat i a la conservació dels llocs de treball.

La llei també ha volgut regular, a través de distintes previsions concretes, les conseqüències de l'atribució a l'orde social, per mitjà de la Llei 20/2007, d'11 juliol, de l'Estatut del Treball Autònom, de les reclamacions dels treballadors autònoms econòmicament dependents, amb l'objectiu de millorar-ne la tutela jurisdiccional davant de les decisions de l'empresari-client que està en una posició de preponderància econòmica davant d'ells. El plantejament de la delimitació jurídica entre dos relacions possibles d'orde materialment distint, com són la relació civil o mercantil de servicis i la relació laboral, pot generar inconvenients processals amb risc de pèrdua de drets per als demandants. Es procura així establir regles per als supòsits –freqüents en la pràctica– en els quals el demandant, a l'accionar per acomiadament, puga pretendre que la relació és laboral i no de treball autònom econòmicament dependent, i possibilitar d'esta manera que, amb caràcter eventual, i per al cas de desestimació de la primera, s'exercisquen les accions que correspondrien al tractar-se d'un treballador en el règim d'autònoms, sense obligar a un nou procediment en esta segona hipòtesi. Altrament, es pot generar, o bé l'efecte que se seguisquen dos processos successius quan el primer no qualifica la relació com a laboral, o bé que precloga el seu dret si no el va fer valdre en la primera ocasió. S'aprofita igualment esta llei per a modificar la Llei de l'Estatut del Treball Autònom en el punt relatiu a considerar merament declaratiu i no constitutiu el contracte escrit entre el treballador autònom econòmicament dependent i el seu client, així com a aclarir l'accés a la jurisdicció com a via de reconeixement d'eixa condició.

La nova llei inclou novetats molt destacades orientades a agilitzar la jurisdicció social, entre les qual mereix destacar-se l'impuls que es dona tant a la mediació prèvia com a la intraprocessal. També mereix una menció especial l'ampliació de l'àmbit del recurs de cassació unificadora, ja que se'n regula una modalitat que pot ser interposada pel Ministeri Fiscal en defensa de la legalitat i sense necessitat que hi concórrega el pressupòsit de contradicció de sentències, amb la qual cosa s'aconseguirà una major celeritat en la unificació de doctrina i en temes que fins ara eren de molt difícil accés al citat recurs.

És també destacable, en matèria d'execució, l'extensió dels efectes de les sentències en matèria de conflicte col·lectiu, que reforça l'eficàcia real de les sentències recaigudes en este tipus de processos, la qual podrà anar més enllà de la mera interpretació o declaració amb eficàcia general de la nul·litat o de la validesa de normes convencionals o pràctiques empresarials, per a comprendre l'execució individualitzada dels pronunciaments susceptibles d'eixa determinació, amb legitimitat dels subjectes col·lectius, no sols en condemnes amb traducció econòmica, sinó inclús en processos sobre mobilitat geogràfica o modificació substancial de condicions de treball d'efectes col·lectius o altres pràctiques empresarials de possible desagregació en actuacions individuals. I, igualment, cal ressaltar la previsió expressa, fins ara només possible per la via –no exempta de dificultats– de l'aplicació subsidiària de la regulació processal civil, sobre condemnes de futur i la possibilitat d'aconseguir acords transaccionals en execució.

VI

Pel que fa a l'estructura de la norma, esta està formada per 305 articles, 3 disposicions addicionals, 5 disposicions transitòries, 1 disposició derogatòria i 7 de finals. Els capítols es distribuïxen en quatre llibres: part general, procés ordinari i altres modalitats processals, mitjans d'impugnació i execució de resolucions judicials.

El llibre primer conté la part general. En el títol I, el capítol I delimita les matèries que són conegudes pels òrgans de la jurisdicció social. L'article 2 conté una enumeració exhaustiva, en termes positius, dels assumptes encomanats a este orde jurisdiccional,

mentre que l'article 3 realitza una delimitació negativa de la competència. El segon capítol arreplega les normes generals de competència de jutjats i tribunals de l'orde social, i les concreta per a cada òrgan (jutjats, sales dels tribunals superiors de justícia de les comunitats autònomes, Audiència Nacional i Tribunal Suprem). El tercer capítol es referix als conflictes i qüestions de competència, i ordena la forma de resoldre els conflictes de competència que es produïsquen entre els òrgans jurisdiccionals de l'orde social i els dels altres ordes, sense que s'hagen introduït modificacions respecte de la regulació anterior perquè es continua remetent a les normes de la Llei d'Enjudiciament Civil. Finalment, el capítol quart arreplega el règim d'abstenció i recusació, i remet a les normes de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder judicial, i de la Llei d'Enjudiciament Civil. Es definixen, per a l'orde jurisdiccional social, els òrgans competents per a instruir i decidir els incidents de recusació, en els mateixos termes de la llei anterior.

El títol II conté les normes relatives a les parts processals. El capítol I regula els requisits de capacitat i legitimació processals. En els articles 16 i 17, en matèria de capacitat i legitimació, es mantenen les normes generals previstes en la legislació anterior i en la Llei d'Enjudiciament Civil, i es realitzen els ajustos necessaris per a preveure la capacitat i la legitimació processals en el cas dels actes o negocis que s'atribuïxen «ex novo» a esta jurisdicció. A més, en coherència amb el que preveuen els articles 6 i 7 de la Llei d'Enjudiciament Civil, ara s'atribuïx legitimació passiva a les comunitats de béns i grups sense personalitat que actuen com a empresaris, amb l'objectiu de garantir l'existència d'un subjecte susceptible de ser demandat pels treballadors en cas que siga necessari.

En el capítol II, relatiu a la representació i defensa processals, respectant els principis generals del nostre ordenament jurídic, s'introdueixen novetats la finalitat de les quals és evitar pràctiques de desacumulació de demandes quan les accions exercides són legalment acumulables. També s'establix una regulació encaminada a facilitar la designació de representant comú quan la part demandada estiga integrada per més de deu subjectes, i no sols quan són demandants, com fins ara, la qual cosa és relativament freqüent en la pràctica i origina greus dilacions, ja que no està previst actualment un sistema de designació comuna amb les garanties necessàries. Finalment, s'introdueix un nou paràgraf en l'article 19 a fi de facilitar l'atribució de capacitat processal a la representació unitària o sindical quan la demanda pugua afectar tots o la major part dels treballadors d'una empresa.

El capítol III conté les normes relatives a la intervenció i crida a juí del Fons de Garantia Salarial. A més de millorar la redacció i la sistemàtica del text, s'ha reformat el text de l'article 23, de manera que s'establix la necessitat de citar el FOGASA en els supòsits en què la seua responsabilitat pugua derivar de la seua obligació de pagament d'una part de les indemnitzacions.

El títol III es referix a l'acumulació d'accions, processos i recursos. El capítol I regula l'acumulació d'accions, processos i recursos, i regula cada un d'estos en seccions distintes. En este capítol s'han arreplegat importants novetats respecte de l'acumulació d'accions, totes encaminades a garantir una coherència més gran en la resposta judicial, eficiència i agilitat en la resolució dels litigis que es plantegen davant de la jurisdicció social, particularment en processos derivats d'accidents de treball i altres relacionats entre si, com les distintes impugnacions d'un mateix acte o resolució, o la impugnació de distintes actes empresarials coetanis amb significació extintiva, igual que el plantejament i la resolució conjunta de les accions d'acomiadament i de salaris pendents de pagament en eixe moment, excepte quan es comprometa la prioritària resolució sobre l'acomiadament. El capítol II, sobre l'acumulació d'execucions, no ha patit a penes variacions respecte de la regulació anterior.

El títol IV regula els actes processals. En el primer capítol, «De les actuacions processals», la principal novetat és l'addició als processos en què els dies del mes d'agost s'han de considerar hàbils dels relatius a processos d'impugnació de resolucions administratives en expedients de regulació d'ocupació, així com de suspensió del contracte o de reducció de jornada per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o

de producció, per la urgència normal de les mesures, i per analogia al que succeïx respecte dels acomiadaments individuals i plurals i de la modificació de condicions de treball, individuals o col·lectives.

S'inclouen, a més, en l'article 48, previsions per a adaptar l'Administració de Justícia a les noves tecnologies, de manera que es possibilita la substitució de l'entrega material de les actuacions per l'accés informàtic o per l'entrega en suports informàtics, la qual cosa podrà evitar desplaçaments a professionals i usuaris de l'Administració de Justícia i reduir el temps de tramitació, sobretot en la fase de recursos de cassació o de suplicació.

El capítol II d'este títol regula el contingut i la forma de les resolucions processals. En l'article 50, com a principal novetat, s'han simplificat els supòsits en què pertoca dictar sentència oral i se'ls relaciona directament amb els processos o les modalitats processals en els quals, per raó de la matèria o de la quantia, no pertoque un recurs de suplicació, incloent-hi el supòsit d'aplanament total, amb independència de la matèria o de la quantia.

El capítol III, relatiu als actes de comunicació, a més d'arreglar el repartiment de càrregues processals definit per la jurisprudència constitucional, conté novetats que enllacen amb la regulació de la nova Oficina Judicial i la introducció de procediments telemàtics de comunicació en l'àmbit de l'Administració de Justícia, de manera que la norma siga coherent amb el nou marc processal.

El títol V conté normes orientades a evitar el procés. En el capítol I, que fins ara es referia exclusivament a la conciliació prèvia, s'ha afegit la referència a la mediació i als laudes arbitrals, ja que en l'esmentat capítol es regula l'eficàcia i la impugnació d'estos últims.

A més d'introduir-hi les modificacions necessàries per a donar coherència a la norma amb l'ordenament jurídic vigent, incloent-hi referències a l'Estatut dels Treballadors, s'afegí també una menció en l'article 64 als processos que exigixen una altra forma d'esgotament de la via administrativa diferent de la reclamació prèvia, en concret, la interposició dels recursos d'alçada o de reposició. D'altra banda, en l'article 66 s'ha substituït la imposició de multa en cas de no comparéixer a l'acte obligatori de conciliació o de mediació, inoperant en la pràctica, per la imposició de costes, relacionada amb el principi de venciment objectiu i que no requerix que s'hi aprecie temeritat o mala fe.

El capítol II regula l'esgotament de la via administrativa, prèvia a la via judicial. En la legislació anterior es mencionava tan sols la reclamació prèvia a la via judicial, en relació amb els litigis entre l'Administració i els seus treballadors o entre l'Administració de Seguretat Social, les seues entitats gestores i els seus beneficiaris, i ara ha sigut modificada a fi de comprendre les diverses formes d'esgotament de la via administrativa per mitjà del recurs administratiu ordinari com a conseqüència de l'atracció a l'orde social del coneixement sobre els recursos contra resolucions administratives en matèria laboral.

Així, la principal novetat que conté l'article 69 és la introducció d'una menció expressa dels processos que exigixen una altra forma d'esgotament de la via administrativa, diferent de la reclamació prèvia, la qual cosa deixa obertes les dos possibilitats. D'altra banda, en l'article 70 s'ha inserit la regla general, en matèria de drets fonamentals i llibertats públiques, de no ser exigible l'esgotament previ de la via administrativa, d'acord amb el criteri generalment seguit per la doctrina constitucional.

En el títol VI es regulen els principis del procés, així com els deures processals. No s'han produït grans novetats en este aspecte. La Llei de Procediment Laboral del 1990 ja va ser pionera en l'establiment de constreyniments pecuniaris i multes coercitives per a obtenir l'execució del que s'ha resolt, però estes només es van establir en el procés d'execució. Les normes posteriors, contingudes tant en la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa com en la Llei d'Enjudiciament Civil de l'any 2000, han possibilitat, amb caràcter general, l'aplicabilitat dels esmentats mecanismes també al procés declaratiu i a la fase de recurs. Amb esta finalitat s'ha inclòs esta possibilitat general en esta llei.

El llibre segon conté les especialitats relatives al procés ordinari i les modalitats processals. El títol I regula el procés ordinari i el títol II es referix a les modalitats processals pròpiament dites.

Pel que fa al procés ordinari, s'ha ampliat el text originari en l'article 76, a fi de fer referència a la legitimació i la possibilitat de proporcionar normes d'utilitat per als supòsits en què s'haja de determinar l'empresari o la unitat empresarial responsables –que moltes vegades no són coneguts amb precisió pel treballador demandant– per a poder formular correctament la demanda. S'ha mantingut la regla clàssica del procés social, relativa als testimonis, que s'integra amb el principi general, exarticle 293.1 de la Llei d'Enjudiciament Civil, sobre les causes d'anticipació de la prova.

En matèria d'anticipació i assegurament de prova, així com de mesures cautelars, s'ha realitzat una regulació conforme amb la Llei d'Enjudiciament Civil que deixa fora de perill les especialitats del procés social, especialment la relativa a l'exempció de caucions, garanties i indemnitzacions relacionades amb determinades mesures cautelars, i que introduïx mesures cautelars en processos d'extinció a instància del treballador i la possibilitat d'execució provisional de la sentència.

En el capítol II, que regula el procediment ordinari, la regulació continguda respecta el que preveu el text anteriorment vigent i introduïx aquelles modificacions necessàries per a concordar estos articles amb els que conté el llibre primer relatiu a la legitimació activa i passiva, així com a les noves competències assumides per la jurisdicció social.

A més, l'article 81 conté novetats importants que enllacen amb les noves funcions dels secretaris judicials en la nova Oficina Judicial. En concret, s'atribuïx al secretari judicial la comprovació de la concurrència dels requisits processals necessaris, sense introduir una distinció, que seria artificiosa i formalista, entre defectes substantius i formals, ja que en eixa fase processal tots els apreciables són d'esta última classe, sense perjuí que la inadmissió preliminar haja de quedar reservada a la decisió jurisdiccional. Així mateix, el secretari judicial ha d'advertir les parts, per si cal esmenar-los, dels possibles defectes en la demanda, en relació amb els pressupostos processals necessaris que puguen impedir la vàlida prossecució i terme del procés i el dictat d'una sentència de fons, d'acord amb el que preveuen l'apartat 4 de l'article 399 i l'apartat 1 de l'article 405 de la Llei d'Enjudiciament Civil, així com en relació amb els documents d'aportació preceptiva amb la pròpia demanda. Quant a la possible falta de jurisdicció o de competència, el secretari ha de donar compte al jutge o al tribunal perquè resolga el que corresponga. Tot això d'acord amb la funció d'esmena processal que té l'admissió preliminar de la demanda en el juí laboral, en el qual no hi ha audiència preliminar, com en el procés civil ordinari, raó per la qual té molta importància l'esmena de qualsevol classe de defectes processals que puguen resultar de la demanda en el moment de presentar-la, ja responguen a omissions, imprecisions o defectes en ella, falta de capacitat o de representació, inadequació, amb eventual transformació d'ofici del procés seguit segons el procediment que s'haja de seguir, litisconsorci passiu necessari, o a qualsevol altra causa obstativa d'orde processal, segons la pràctica habitualment seguida des d'antic en el procés social.

En matèria de prova, el jutge o el tribunal resoldran sobre la pertinència de les proves proposades i determinaran la naturalesa i classe de cadascuna d'elles d'acord amb el que preveuen l'article 299 de la Llei d'Enjudiciament Civil i la present llei. Així mateix, resoldran sobre les possibles diligències complementàries o d'adveració de les proves admeses i sobre les preguntes que puguen formular les parts. Es regulen les condicions de pràctica de l'interrogatori de part, amb delimitació de la intervenció dels qui hagen actuat en els fets en nom o interès de l'empresari, així com de la prova testifical. A més, es possibilita l'aportació anticipada i l'examen, amb al·legacions complementàries si és el cas, quan la prova presente un especial volum o complexitat, i s'establixen garanties quan l'accés a documents o arxius puga afectar la intimitat personal o un altre dret fonamental.

Finalment, es regula el plantejament per l'òrgan jurisdiccional a les parts de qüestions que hagen de ser resoltes d'ofici o per connexió obligada amb les al·legacions de les parts, a fi de fer possible l'exhaustivitat del pronunciament exigida per l'article 218 de la Llei d'Enjudiciament Civil, i s'assegura l'audiència de les parts respecte d'això, que en cas necessari es farà per mitjà d'un breu tràmit addicional.

El títol II conté la regulació relativa a les modalitats processals, amb l'establiment de la regla general de la transformació del procés a la modalitat adequada i l'exclusió, en la mesura que siga possible, dels pronunciaments absolutoris per inadequació de procediment i la remissió a un procés ulterior, encara que respectant majoritàriament la regulació vigent fins ara. En el cas dels processos d'acomiadament, s'integra la possibilitat, fins ara només prevista per a sancions inferiors, d'autoritzar una mesura sancionadora alternativa per a afavorir així la represa de la relació davant de la indemnització compensatòria de la pèrdua del lloc de treball. Es regulen així mateix en termes semblants als anteriors, amb precisions addicionals derivades de modificacions legislatives o de criteris jurisprudencials, les reclamacions a l'Estat del pagament de salaris de tramitació en juís per acomiadament, extinció del contracte laboral per causes objectives o altres, així com els processos relatius als acomiadaments col·lectius per causes econòmiques, organitzatives, tècniques o de producció. En relació amb estos, es regulen ara expressament els efectes derivats de la declaració jurisdiccional d'ineficàcia de la resolució administrativa, el coneixement dels quals s'atribuïx en esta llei a l'orde social, per la qual cosa no és suficient una regla general de nul·litat dels acomiadaments individuals; a més, es dóna resposta als interrogants suscitats per la resolució que invalida l'autorització administrativa que va sustentar en el seu moment les extincions individuals, qüestió que ha sigut objecte de diversos pronunciaments a propòsit del rescabament dels perjudicats.

També es regulen en este títol II, com a modalitats processals, els processos que afecten les matèries electorals. S'hi ha inclòs un incís que té com a finalitat aclarir l'àmbit d'esta modalitat processal, en relació amb els preceptes de l'Estatut dels Treballadors modificat per a comprendre tota la matèria electoral a partir de la impugnació de preavisos electorals i respondre a l'originària motivació de la introducció, al seu dia, de l'arbitratge electoral i a la necessitat d'aclarir, com més prompte millor, la representativitat dels negociadors del banc social, siga en l'empresa o en sectors laborals més amplis.

Igualment, s'inclouen en este títol els processos relatius a la classificació professional, la mobilitat geogràfica, les modificacions substancials de les condicions de treball i els drets de conciliació de la vida personal i familiar, i afavorir així l'aplicació dels criteris convencionals i de les mesures promocionals de la igualtat i els processos relatius a Seguretat Social, inclosa la protecció per desocupació.

En el capítol VI, sobre els processos en matèria de Seguretat Social, es manté la doble via de reclamació prèvia o altres formes d'esgotament de la via administrativa en sentit ampli. En el capítol VII, relatiu al procediment d'ofici i al d'impugnació d'actes administratius en matèria laboral, s'ha dut a terme una labor de coordinació dels supòsits enquadraables en el primer, ja que, pel fet d'assumir la jurisdicció social gran part de les competències per a conèixer dels actes administratius en matèria laboral, sindical, riscos laborals i part de Seguretat Social, el procediment d'ofici derivat de les comunicacions de l'autoritat laboral a què es referia el text anterior deixava de complir, en la major part dels supòsits, la seua finalitat coordinadora de les jurisdiccions contenciosa administrativa i social. Es regula específicament una nova modalitat processal, a partir d'una demanda contenciosa laboral anàloga al recurs contenciós administratiu anteriorment tramitat en l'esmentat orde jurisdiccional, que servix de via a la impugnació dels actes administratius en matèria laboral.

En els capítols VIII i IX es regulen els processos en matèria de conflictes col·lectius i la impugnació de convenis col·lectius d'eficàcia general i dels laudes substitutius d'estos, i es remet, per al cas de les demandes contra qualsevol altre tipus de pactes o acords, exclusivament al procés de conflictes col·lectius. El capítol X regula, sense novetats destacables respecte del règim anterior, la impugnació dels estatuts dels sindicats i de les associacions empresarials o de la seua modificació, mentre que l'onze i últim regula la tutela dels drets fonamentals i llibertats públiques i l'ajusta a la doctrina constitucional, amb una regulació més completa i estructurada que l'actual, particularment quant als termes dels pronunciaments que cal dictar i respecte del rescabament de la víctima i del seu estatut processal; també amplia l'àmbit de la modalitat processal de manera decidida,

més enllà de la invocació principal de drets fonamentals laborals específics, com la llibertat sindical, per a comprendre amb amplitud tota possible vulneració dels referits drets i llibertats fonamentals en l'àmbit de les relacions de treball, siguen genèrics o específicament laborals, excepte quan siga necessari seguir una determinada modalitat processal especial per a incloure-hi eixa al·legació, en tot cas amb aplicació de les garanties pròpies d'esta modalitat processal especial, tot això en termes que eviten les diferències d'interpretació actuals.

El llibre tercer conté el règim relatiu als mitjans d'impugnació, açò és, els recursos contra providències, interlocutòries, diligències d'ordenació, decrets i sentències. El llibre s'organitza en sis títols, cadascun dels quals, excepte el quint, regula un mitjà d'impugnació distint. Les principals novetats en este àmbit comprenen, en primer lloc, el reconeixement de legitimació per a recórrer també a la part afavorida aparentment per la sentència, d'acord amb els criteris constitucionals sobre l'afectació real o el gravamen causat pel pronunciament; en segon lloc, la regulació d'un tràmit d'impugnació eventual de la sentència per part de la recorreguda, quan pretenga al·legar uns altres fonaments diferents dels aplicats per la recurrent, per al cas que estos últims no siguen convincents per al tribunal que coneix del recurs, amb possibilitat d'al·legacions de la recurrent respecte d'això, de nou d'acord amb criteris de la doctrina constitucional, i, finalment, la interposició i impugnació del recurs davant del tribunal autor de la sentència recorreguda, i la remissió al Tribunal Suprem del recurs ja tramitat sense citació a termini prèvia davant d'aquell, segons la positiva experiència que resulta de la tramitació tradicionalment aplicada per a la suplicació. En el títol IV, que regula el recurs de cassació per a unificació de doctrina, s'han tractat de superar els tradicionals obstacles causats per l'exigència del requisit de contradicció de sentències que dificultava i retardava l'accés a l'esmentat recurs, la qual cosa s'intenta corregir donant legitimació al Ministeri Fiscal per a recórrer en defensa de la legalitat en supòsits transcendents, encara que no hi concórrega aquell pressupòsit. A més, no s'han admés, com a doctrina de contradicció o contrast als efectes d'este recurs, les sentències dictades pel Tribunal Constitucional, pels òrgans jurisdiccionals d'àmbit supranacional en matèria de drets fonamentals, ni pel Tribunal de Justícia de la Unió Europea en interpretació del dret comunitari, a pesar de la vinculació dels òrgans jurisdiccionals a les anteriors, en aplicació, respectivament, de l'apartat 1 de l'article 5 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder judicial, i de l'apartat 2 de l'article 10 i de l'apartat 1 de l'article 96 de la Constitució. Per esta raó, la present norma amplia l'àmbit del recurs unificador per a aconseguir la millora en el compliment efectiu de la seua finalitat amb les cauteles necessàries per a salvaguardar la posició constitucional del Tribunal Suprem. S'ha procurat, finalment, relacionar entre si la sol·licitud de nul·litat d'actuacions contra resolucions definitives, l'audiència al rebel i la revisió de sentències fermes, per a evitar la complexa i difícil situació que es pot arribar a generar en la pràctica amb la regulació actual, quant a la procedència en cada cas d'un mitjà impugnatori o un altre.

Finalment, el llibre quart regula les normes relatives a l'execució de sentències. Cal destacar, en la sistemàtica d'estos articles, l'adaptació a les particularitats de la nova Oficina Judicial quant a la distribució de funcions en el si dels jutjats i tribunals, i molt especialment, l'atribució de competències específiques en matèria d'execució als secretaris judicials. També s'hi han introduït millores tècniques per a equiparar plenament, als efectes de l'execució definitiva, tots els títols executius laborals, tant els constituïts amb intervenció judicial com els constituïts sense intervenció judicial. Es regula per primera vegada, com ja s'ha apuntat, la possibilitat d'execució de determinades sentències dictades en processos de conflicte col·lectiu quan se'n puguén determinar els afectats, i la possibilitat de transacció en l'execució, amb les necessàries cauteles per a assegurar l'efectivitat del que es jutja.

En les disposicions finals s'establixen, com a supletòries, la Llei d'Enjudiciament Civil i, si és el cas, la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, amb la necessària adaptació a les particularitats del procés social i quan siguen compatibles amb els seus principis. S'establix també una habilitació al Govern per a modificar les quanties

corresponents als recursos de suplicació i de cassació ordinària, si és el cas, i per a adoptar les mesures necessàries per a aprovar un sistema de valoració de danys derivats d'accidents de treball i de malalties professionals, per mitjà d'un sistema específic de barem d'indemnitzacions actualitzables anualment. Finalment, es regula el règim transitori dels processos iniciats abans de l'entrada en vigor de la llei.

LLIBRE PRIMER

Part general

TÍTOL I

De l'exercici de la potestat jurisdiccional

CAPÍTOL I

De la jurisdicció

Article 1. *Orde jurisdiccional social.*

Els òrgans jurisdiccional de l'orde social coneixeran de les pretensions que es promoguen dins de la branca social del dret, tant en el vessant individual com col·lectiu, incloent-hi aquelles que versen sobre matèries laborals i de Seguretat Social, així com de les impugnacions de les actuacions de les administracions públiques realitzades en l'exercici de les seues potestats i funcions sobre les matèries anteriors.

Article 2. *Àmbit de l'orde jurisdiccional social.*

Els òrgans jurisdiccional de l'orde social, per aplicació del que establix l'article anterior, coneixeran de les qüestions litigioses que es promoguen:

a) Entre empresaris i treballadors com a conseqüència del contracte de treball i del contracte de posada a disposició, amb l'excepció del que indica la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal; i en l'exercici dels altres drets i obligacions en l'àmbit de la relació de treball.

b) En relació amb les accions que puguen exercitar els treballadors o els seus drethavents contra l'empresari o contra aquells als qui se'ls atribuïska legalment, convencionalment o contractualment responsabilitat, pels danys originats en l'àmbit de la prestació de servicis o que tinguen la seua causa en accidents de treball o malalties professionals, inclosa l'acció directa contra l'asseguradora i sense perjuí de l'acció de repetició que pugua correspondre davant de l'orde competent.

c) Entre les societats laborals o les cooperatives de treball associat i els seus socis treballadors, exclusivament per la prestació dels seus servicis.

d) En relació amb el règim professional, tant en el vessant individual com col·lectiu, dels treballadors autònoms econòmicament dependents a què es referix la Llei 20/2007, d'11 de juliol, de l'Estatut del Treball Autònom, inclosos els litigis que deriven del fet que ells facen les reclamacions de responsabilitat previstes en l'apartat b) d'este article.

e) Per a garantir el compliment de les obligacions legals i convencionals en matèria de prevenció de riscos laborals, tant davant de l'empresari com davant d'altres subjectes obligats legalment o convencionalment, així com per a conèixer de la impugnació de les actuacions de les administracions públiques en la dita matèria respecte de tots els seus empleats, bé siguen estos funcionaris, personal estatutari dels servicis de salut o personal laboral, que podran exercir les seues accions, a este efecte, en igualtat de condicions amb els treballadors per compte d'altri, inclosa la reclamació de responsabilitat derivada dels danys patits com a conseqüència de l'incompliment de la normativa de prevenció de riscos laborals que forma part de la relació funcional, estatutària o laboral; i sempre

sense perjudi de les competències plenes de la Inspecció de Treball i Seguretat Social en l'exercici de les seues funcions.

f) Sobre tutela dels drets de llibertat sindical, vaga i la resta de drets fonamentals i llibertats públiques, inclosa la prohibició de la discriminació i l'assetjament, contra l'empresari o tercers vinculats a este per qualsevol títol, quan la vulneració al·legada tinga connexió directa amb la prestació de servicis; sobre les reclamacions en matèria de llibertat sindical i de dret de vaga davant d'actuacions de les administracions públiques referides exclusivament al personal laboral; sobre les controvèrsies entre dos o més sindicats, o entre estos i les associacions empresarials, sempre que el litigi tracte sobre qüestions objecte de la competència de l'orde jurisdiccional social, inclosa en tots els supòsits d'este apartat la responsabilitat per danys; i sobre les altres actuacions previstes en la present llei conforme a l'apartat 4 de l'article 117 de la Constitució Espanyola en garantia de qualsevol dret.

g) En processos de conflictes col·lectius.

h) Sobre impugnació de convenis col·lectius i acords, siga quina siga la seua eficàcia, inclosos els concertats per les administracions públiques quan s'apliquen en exclusiva a personal laboral; així com sobre impugnació de laudes arbitrals de naturalesa social, inclosos els dictats en substitució de la negociació col·lectiva, en conflictes col·lectius, en procediments de resolució de controvèrsies i en procediments de consulta en mobilitat geogràfica, modificacions col·lectives de condicions de treball i acomiadaments col·lectius. Si s'ha dictat respecte de les administracions públiques, quan els dits laudes afecten en exclusiva el personal laboral.

i) En processos sobre matèria electoral, incloses les eleccions a òrgans de representació del personal al servici de les administracions públiques.

j) Sobre constitució i reconeixement de la personalitat jurídica dels sindicats, impugnació dels seus estatuts i la seua modificació.

k) En matèria de règim jurídic específic dels sindicats, tant legal com estatutari, en tot el que es referix al seu funcionament intern i a les relacions amb els seus afiliats.

l) Sobre constitució i reconeixement de la personalitat jurídica de les associacions empresarials en els termes referits en la disposició derogatòria de la Llei Orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de Llibertat Sindical, impugnació dels seus estatuts i la seua modificació.

m) Sobre la responsabilitat dels sindicats i de les associacions empresarials per infracció de normes de la branca social del dret.

n) En impugnació de resolucions administratives de l'autoritat laboral en procediments de suspensió temporal de relacions laborals, reducció de jornada i acomiadament col·lectiu, regulats en els articles 47 i 51 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1995, de 24 de març, així com les que recauen en l'exercici de la potestat sancionadora en matèria laboral i sindical, i respecte de les altres impugnacions d'altres actes de les administracions públiques subjectes al dret administratiu en l'exercici de les seues potestats i funcions en matèria laboral i sindical que posen fi a la via administrativa, sempre que en este cas el seu coneixement no estiga atribuït a un altre orde jurisdiccional.

ñ) Contra les administracions públiques, inclòs el Fons de Garantia Salarial, quan la legislació laboral els atribuisca responsabilitat.

o) En matèria de prestacions de la Seguretat Social, incloses la protecció per desocupació i la protecció per cessament d'activitat dels treballadors per compte propi, així com sobre la imputació de responsabilitats a empresaris o tercers respecte de les prestacions de Seguretat Social en els casos legalment establits. Igualment, les qüestions litigioses relatives a la valoració, reconeixement i qualificació del grau de discapacitat, així com sobre les prestacions derivades de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència, i tindran a tots els efectes d'esta llei la mateixa consideració que les relatives a les prestacions i els beneficiaris de la Seguretat Social.

p) En matèria d'intermediació laboral, en els conflictes que sorgisquen entre els treballadors i els servicis públics d'ocupació, les agències de col·locació autoritzades i altres entitats col·laboradores d'aquells i entre estes últimes entitats i el servici públic d'ocupació corresponent.

q) En l'aplicació dels sistemes de millores de l'acció protectora de la Seguretat Social, inclosos els plans de pensions i contractes d'assegurança, sempre que la seua causa derive d'una decisió unilateral de l'empresari, un contracte de treball o un conveni, pacte o acord col·lectiu; així com dels complements de prestacions o de les indemnitzacions, especialment en els supòsits d'accidents de treball o malaltia professional, que puguen establir les administracions públiques a favor de qualsevol beneficiari.

r) Entre els associats i les mutualitats, excepte les establides pels col·legis professionals, en els termes que preveuen els articles 64 i següents del text refós de la Llei d'ordenació i supervisió de les assegurances privades, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 6/2004, de 29 d'octubre, així com entre les fundacions laborals o entre estes i els seus beneficiaris, sobre compliment, existència o declaració de les seues obligacions específiques i drets de caràcter patrimonial, relacionats amb els fins i obligacions propis d'eixes entitats.

s) En impugnació d'actes de les administracions públiques, subjectes a dret administratiu i que posen fi a la via administrativa, dictades en l'exercici de les seues potestats i funcions en matèria de Seguretat Social, diferents de les compreses en l'apartat o) d'este article, incloent-hi les recaigudes en l'exercici de la potestat sancionadora en esta matèria i a excepció de les especificades en la lletra f) de l'article 3.

t) En qualssevol altres qüestions que els siguen atribuïdes per esta o altres normes amb rang de llei.

Article 3. *Matèries excloses.*

No coneixeran els òrgans jurisdiccionals de l'orde social:

a) De la impugnació directa de disposicions generals de rang inferior a la llei i decrets legislatius quan excedisquen els límits de la delegació, inclús en les matèries laborals, sindicals o de Seguretat Social enumerades en l'article anterior.

b) De les qüestions litigioses en matèria de prevenció de riscos laborals que se susciten entre l'empresari i els obligats a coordinar amb este les activitats preventives de riscos laborals i entre qualsevol dels anteriors i els subjectes o entitats que hagen assumit davant d'ells, per qualsevol títol, la responsabilitat d'organitzar els servicis de prevenció.

c) De la tutela dels drets de llibertat sindical i del dret de vaga relativa als funcionaris públics, al personal estatutari dels servicis de salut i al personal al qual es referix la lletra a) de l'apartat 3 de l'article 1 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors.

d) De les disposicions que establisquen les garanties tendents a assegurar el manteniment dels servicis essencials de la comunitat en cas de vaga i, si és el cas, dels servicis o dependències i els percentatges mínims de personal necessaris amb este fi, sense perjuí de la competència de l'orde social per a conèixer de les impugnacions exclusivament referides als actes de designació concreta del personal laboral inclòs en els dits mínims, així com per al coneixement dels restants actes dictats per l'autoritat laboral en situacions de conflicte laboral conforme al Reial Decret Llei 17/1977, de 4 de març, sobre Relacions de Treball.

e) Dels pactes o acords concertats per les administracions públiques d'acord amb el que preveu la Llei 7/2007, de 12 d'abril, de l'Estatut Bàsic de l'Empleat Públic, que s'apliquen al personal funcionari o estatutari dels servicis de salut, ja siga de manera exclusiva o conjunta amb el personal laboral; i sobre la composició de les meses de negociació sobre les condicions de treball comú al personal de relació administrativa i laboral.

f) De les impugnacions dels actes administratius en matèria de Seguretat Social relatius a inscripció d'empreses, formalització de la protecció contra riscos professionals,

tarifes, afiliació, alta, baixa i variacions de dades de treballadors, així com en matèria de liquidació de quotes, actes de liquidació i actes d'infracció vinculades amb la dita liquidació de quotes i respecte als actes de gestió recaptatòria, incloses les resolucions dictades en esta matèria per la seua respectiva entitat gestora, en el supòsit de quotes de recaptació conjunta amb les quotes de la Seguretat Social i, en general, els altres actes administratius connectats amb els anteriors dictats per la Tresoreria General de la Seguretat Social, així com dels actes administratius sobre assistència i protecció social públiques en matèries que no es troben compreses en les lletres o) i s) de l'article 2.

g) De les reclamacions sobre responsabilitat patrimonial de les entitats gestores i servicis comuns de la Seguretat Social, així com de les altres entitats, servicis i organismes del Sistema Nacional de Salut i dels centres sanitaris concertats amb estes, siguen estatals o autonòmics, pels danys i perjudis causats per o amb ocasió de l'assistència sanitària, i les corresponents reclamacions, encara que en la producció del dany concórreguen amb particulars o compten amb una assegurança de responsabilitat.

h) De les pretensions el coneixement i decisió de les quals estiga reservat per la Llei Concursal a la jurisdicció exclusiva i exclouent del jutge del concurs.

CAPÍTOL II

De la competència

Article 4. *Competència funcional per connexió.*

1. La competència dels òrgans jurisdiccionalis de l'orde social s'estendrà al coneixement i la decisió de les qüestions prèvies i prejudicials que no pertanyen al dit orde, que estiguen directament relacionades amb les atribuïdes a este, excepte el que preveuen l'apartat 3 d'este article i la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal.

2. Les qüestions prèvies i prejudicials seran decidides en la resolució judicial que pose fi al procés. La decisió que es pronuncie no produirà efecte fora del procés en què es dicte.

3. Fins que les resolga l'òrgan judicial competent, les qüestions prejudicials penals suspendran el termini per a adoptar la deguda decisió només quan es basen en falsedat documental i la seua solució siga totalment indispensable per a dictar-la.

4. La suspensió de l'execució per existència d'una qüestió prejudicial penal només serà procedent si la falsedat documental en què es basa s'ha produït després de constituir el títol executiu i es limitarà a les actuacions executives condicionades directament per la resolució d'aquella.

Article 5. *Apreciació d'ofici de la falta de jurisdicció o de competència.*

1. Si els òrgans jurisdiccionalis aprecien la falta de jurisdicció o de competència internacional, o s'estimen incompetents per a conèixer de la demanda per raó de la matèria, del territori o de la funció, dictaran una interlocutòria en què ho declaren així i que previnga el demandant davant de qui i com pot fer ús del seu dret.

2. La mateixa declaració hauran de fer en els mateixos supòsits al dictar sentència, i s'abstindran d'entrar en el coneixement del fons de l'assumpte.

3. La declaració d'ofici de la falta de jurisdicció o de competència en els casos dels dos paràgrafs anteriors requerirà audiència prèvia de les parts i del Ministeri Fiscal en un termini comú de tres dies.

4. Contra la interlocutòria de declaració de falta de jurisdicció o de competència es podran interposar els recursos previstos en la present llei. Si en la interlocutòria es declara la jurisdicció i competència de l'òrgan de la jurisdicció social, la qüestió es podrà suscitar novament en el juí i, si és el cas, en el recurs ulterior.

5. Si l'acció exercitada està sotmesa a termini de caducitat, s'entendrà suspesa des de la presentació de la demanda fins que la interlocutòria que declare la falta de jurisdicció o de competència siga ferma.

Article 6. *Jutjats socials.*

1. Els jutjats socials coneixeran en única instància de tots els processos atribuïts a l'orde jurisdiccional social, a excepció dels assignats expressament a la competència d'altres òrgans d'este orde jurisdiccional en els articles 7, 8 i 9 d'esta llei i en la Llei Concursal.

2. En aplicació del que estableix l'apartat anterior, coneixeran també en única instància dels processos d'impugnació d'actes d'administracions públiques atribuïts a l'orde jurisdiccional social en les lletres n) i s) de l'article 2, quan hagen sigut dictats per:

a) Els òrgans de l'Administració General de l'Estat i dels organismes públics vinculats o que en depenen, sempre que el seu nivell orgànic siga inferior al de ministre o secretari d'estat, a excepció dels expedients de regulació d'ocupació, suspensió del contracte o reducció de jornada per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció.

b) Les administracions de les comunitats autònomes, excepte els que siguen procedents del respectiu consell de govern.

c) Les administracions de les entitats locals.

d) Qualsevol altre organisme o entitat de dret públic que puga detindre alguna de les competències administratives a les quals es referixen les mencionades lletres de l'article 2 d'esta llei.

Article 7. *Sales socials dels tribunals superiors de justícia.*

Les sales socials dels tribunals superiors de justícia coneixeran:

a) En única instància, dels processos sobre les qüestions a les quals es referixen les lletres f), g), h), j), k) i l) de l'article 2, quan estenguen els seus efectes en un àmbit territorial superior al de la circumscripció d'un jutjat social i no superior al de la comunitat autònoma, així com de tots aquells que expressament els atribuïsquen les lleis.

b) També en única instància, dels processos d'impugnació d'actes de les administracions públiques atribuïts a l'orde jurisdiccional social en les lletres n) i s) de l'article 2, quan hagen sigut dictats pel consell de govern de la comunitat autònoma o per òrgans de l'Administració General de l'Estat amb nivell orgànic de ministre o secretari d'estat, sempre que, en este últim cas, l'acte haja confirmat, en via de recurs o en procediment de fiscalització o tutela, els que hagen sigut dictats per òrgans o ens distints amb competència en tot el territori nacional.

c) Dels recursos de suplicació establits en esta llei contra les resolucions dictades pels jutjats socials de la seua circumscripció.

d) De les qüestions de competència que se susciten entre els jutjats socials de la seua circumscripció.

Article 8. *Sala Social de l'Audiència Nacional.*

1. La Sala Social de l'Audiència Nacional coneixerà en única instància dels processos a què es referixen les lletres f), g), h), j), k) i l) de l'article 2, així com de les resolucions administratives recaigudes en expedients de regulació d'ocupació, suspensió del contracte o reducció de jornada per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció, quan els processos o resolucions referits estenguen els seus efectes a un àmbit territorial superior al d'una comunitat autònoma o, tractant-se d'impugnació de laudes, si ha correspost a esta sala, si és el cas, el coneixement de l'assumpte sotmés a arbitratge.

2. També, amb independència del seu àmbit territorial d'afectació, coneixerà en única instància dels processos d'impugnació d'actes d'administracions públiques atribuïts a l'orde jurisdiccional social en les lletres n) i s) de l'article 2, quan hagen sigut dictats per òrgans de l'Administració General de l'Estat i dels organismes públics vinculats o que en depenen, el nivell orgànic dels quals siga de ministre o secretari d'estat bé amb caràcter

originari o bé quan rectifiquen per via de recurs o en procediment de fiscalització o tutela els dictats per òrgans o ens distints amb competència en tot el territori nacional.

Article 9. *Sala Social del Tribunal Suprem.*

La Sala Social del Tribunal Suprem coneixerà:

- a) En única instància dels processos d'impugnació d'actes d'administracions públiques atribuïts a l'orde jurisdiccional social quan hagen sigut dictats pel Consell de Ministres.
- b) Dels recursos de cassació establits en la llei.
- c) De la revisió de sentències fermes dictades pels òrgans jurisdiccional de l'orde social i de la revisió de laudes arbitrals fermes sobre matèries objecte de coneixement de l'orde social.
- d) De les demandes d'error judicial quan l'òrgan al qual s'imputa l'error pertany a l'orde jurisdiccional social, excepte quan este s'atribuïx a la mateixa Sala Social del Tribunal Suprem o a alguna de les seues seccions en les quals la competència correspondrà a la sala que s'establix en l'article 61 de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial.
- e) De les qüestions de competència suscitades entre òrgans de l'orde jurisdiccional social que no tinguen un altre superior jeràrquic comú.

Article 10. *Competència territorial dels jutjats socials.*

La competència dels jutjats socials es determinarà d'acord amb les regles següents:

1. Amb caràcter general serà jutjat competent el del lloc de prestació dels servicis o el del domicili del demandat, a elecció del demandant.

Si els servicis es presten en llocs de circumscripcions territorials distintes, el treballador podrà triar entre estos aquell en què tinga el seu domicili, el del contracte, si el demandat pot ser citat mentre s'hi troba, o el del domicili del demandat.

En cas que siguen diversos els demandats i s'opte pel fur del domicili, l'actor podrà triar el de qualsevol dels demandats.

En les demandes contra les administracions públiques ocupadores serà jutjat competent el del lloc de prestació dels servicis o el del domicili del demandant, a elecció d'este; excepte per als treballadors que presten servicis a l'estranger, en què serà jutjat competent el del domicili de l'Administració pública demandada.

2. En els processos que s'indiquen en els paràgrafs següents serà en cada cas jutjat competent:

a) En els que versen sobre les matèries referides en les lletres o) i p) de l'article 2, aquell en la circumscripció del qual s'haja produït la resolució originària, expressa o presumpta, o l'actuació impugnada en el procés o, a elecció del demandant, el jutjat del seu domicili, si bé, quan el recurs tinga com a objecte actes de les administracions de les comunitats autònomes o de les entitats de l'Administració local, l'elecció s'entendrà limitada als jutjats compresos dins de la circumscripció de la sala social del tribunal superior de justícia en què tinga la seua seu l'òrgan que haja dictat l'acte originari impugnat.

b) En els que versen sobre les matèries referides en les lletres q) i r) de l'article 2, el del domicili del demandat o el del demandant, a elecció d'este. En els processos entre mutualitats de previsió, regirà en tot cas el fur de la demandada.

c) En els de reclamació de salaris de tramitació contra l'Estat, coneixerà el jutjat que va dictar la sentència d'acomiadament.

d) En els que versen sobre les matèries referides en les lletres j) i l) de l'article 2, el de la seu del sindicat o de l'associació empresarial.

e) En els que versen sobre la matèria referida en les lletres k) i m) de l'article 2, el del lloc en què es produïsquen els efectes de l'acte o actes que van donar lloc al procés.

f) En els que versen sobre la matèria referida en la lletra f) de l'article 2, el del lloc on es va produir o, si pertoca, al qual s'estenguen els efectes de la lesió, o les decisions o actuacions respecte de les quals es demanda la tutela.

g) En els processos electorals referits en la lletra i) de l'article 2, el del lloc en la circumscripció del qual estiga situada l'empresa o centre de treball; si els centres estan situats en municipis diferents en els quals exercixen jurisdicció jutjats diferents, amb unitat de comitè d'empresa o d'òrgan de representació del personal al servici de les administracions públiques, el del lloc en què inicialment s'haja de constituir o s'haja constituït la mesa electoral. Quan es tracte d'impugnació de la resolució administrativa que denegue el registre de les actes electorals o les relatives a expedició de certificacions de la capacitat representativa dels sindicats o dels resultats electorals, la competència correspondrà al jutjat social en la circumscripció del qual es trobe l'oficina pública corresponent.

h) En els d'impugnació de convenis col·lectius o laudes substitutius d'aquells i en els de conflictes col·lectius, referits en les lletres h) i g) de l'article 2, el de la circumscripció a què es referix l'àmbit d'aplicació del conveni o laude impugnat, o en el qual es produïxen els efectes del conflicte, respectivament. En les accions d'impugnació i recursos judicials d'impugnació dels restants tipus de laudes arbitrals, el coneixement de les quals correspon a l'orde social, el de la circumscripció del jutjat al qual ha correspost, si és el cas, el coneixement de l'assumpte sotmés a arbitratge.

3. La determinació de la competència dels jutjats i tribunals de l'orde social en els processos a què es referix la Llei 10/1997, de 24 abril, d'informació i consulta dels treballadors en les empreses i grups de dimensió comunitària, es regirà per les regles fixades en els articles 6 a 11 de la present llei atenent la modalitat processal de què es tracte. En els processos de conflictes col·lectius, sobre impugnació de convenis col·lectius i sobre tutela dels drets de llibertat sindical caldrà ajustar-se a l'extensió dels seus efectes en territori espanyol. Amb este fi, en absència d'acord o de determinació expressa respecte d'això, s'entendrà que el domicili de la comissió negociadora i del comitè d'empresa europeu és el de l'adreça central.

4. En els processos d'impugnació d'actes d'administracions públiques no compresos en els apartats anteriors i atribuïts als jutjats socials, la competència territorial d'estos es determinarà d'acord amb les regles següents:

a) Amb caràcter general, serà competent el jutjat en la circumscripció del qual tinga la seu l'òrgan que haja dictat l'acte originari impugnat.

b) En la impugnació d'actes que tinguen un destinatari individual, a elecció del demandant, es podrà interposar la demanda davant del jutjat del domicili d'este, si bé, quan el recurs tinga com a objecte actes de les administracions de les comunitats autònomes o de les entitats de l'Administració local, l'elecció s'entendrà condicionada al fet que el jutjat del domicili estiga comprés dins de la circumscripció de la sala social del tribunal superior de justícia en què l'òrgan que haja dictat l'acte originari impugnat tinga la seua seu. Si l'acte afecta una pluralitat de destinataris, s'aplicarà la regla general.

Article 11. *Competència territorial de les sales socials dels tribunals superiors de justícia.*

1. La competència territorial per al coneixement dels processos atribuïts en instància a les sales socials dels tribunals superiors de justícia correspondrà:

a) En els d'impugnació de convenis col·lectius o laudes substitutius dels anteriors i en els de conflictes col·lectius, indicats en les lletres g) i h) de l'article 2, a, la del tribunal en la circumscripció del qual es produïsquen els efectes del conflicte o a la d'aquell a la circumscripció del qual s'estenga l'àmbit d'aplicació de les clàusules del conveni, acord o laude impugnat o, quan es tracte d'impugnació de laudes, si haguera correspost, si és el cas, a estes sales el coneixement de l'assumpte sotmés a arbitratge.

b) En els que versen sobre la matèria indicada en les lletres j) i l) de l'article 2, a la del tribunal en la circumscripció del qual tinguen la seu el sindicat i l'associació empresarial a què es referisca.

c) En els que versen sobre les matèries referides en les lletres k) i m) de l'article 2, a la del tribunal en la circumscripció del qual es produïsquen els efectes de l'acte que done lloc al procés.

d) En els que versen sobre la matèria referida en la lletra f) de l'article 2, a la del tribunal en la circumscripció del qual es produïska o, si és el cas, s'estenguen els efectes de la lesió, les decisions o actuacions respecte de les quals es demana la tutela.

2. Quan hi haja unes quantes sales socials en un mateix tribunal superior, la competència territorial de cada una d'estes es determinarà per aplicació de les regles establides en l'apartat anterior, referida a la circumscripció territorial de la sala.

3. En cas que els efectes de la qüestió litigiosa s'estenguen a les circumscripcions d'uniques sales, sense excedir l'àmbit territorial d'una comunitat autònoma, coneixerà la que corresponga segons les regles de repartiment que, a este efecte, haja aprovat la Sala de Govern del Tribunal Superior de Justícia.

4. En les matèries a què es referixen les lletres n) i s) de l'article 2 i que estan atribuïdes en l'article 7 al coneixement de les sales socials dels tribunals superiors de justícia:

a) Quan l'acte impugnat procedisca del consell de govern de la comunitat autònoma, la competència correspondrà a la sala social del tribunal superior de justícia en la circumscripció de la qual tinga la seu el mencionat òrgan de govern.

b) Quan l'acte impugnat procedisca d'un ministre o secretari d'estat, d'acord amb la lletra b) de l'article 7, el coneixement de l'assumpte correspondrà a la sala social en la circumscripció de la qual tinga la seu l'òrgan autor de l'acte originari impugnat, o, quan tinga un destinatari individual, a la sala social en la circumscripció de la qual tinga el domicili el demandant, a elecció d'este. Si l'acte afecta una pluralitat de destinataris i són diverses les sales competents segons la regla anterior, la competència estarà atribuïda a la sala de la seu de l'òrgan autor de l'acte originari impugnat.

CAPÍTOL III

Dels conflictes de competència i de les qüestions de competència

Article 12. Règim legal.

Els conflictes de competència entre els òrgans jurisdiccionals de l'orde social i els d'altres ordes de la jurisdicció es regiran pel que disposa la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial.

Article 13. Qüestions de competència.

1. No podran suscitar-se qüestions de competència entre jutges i tribunals subordinats entre si, i s'actuarà respecte d'això segons el que disposa l'article 52 de la Llei Orgànica del Poder judicial.

2. Les qüestions de competència que se susciten entre òrgans de l'orde social de la jurisdicció seran decidides pel superior immediat comú.

Article 14. Tramitació de les qüestions de competència.

Les qüestions de competència se substanciaran i decidiran amb subjecció al que disposa la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, excepte el que disposen les regles següents:

1a. Les declinatòries es proposaran com a excepcions i seran resoltes prèviament en la sentència, sense suspendre el curs de les interlocutòries.

2a. Si s'estima la declinatòria, el demandant podrà deduir la seua demanda davant de l'òrgan territorialment competent, i si l'acció està sotmesa a termini de caducitat s'entendrà suspesa des de la presentació de la demanda fins que la sentència que estime la declinatòria es convertisca en ferma.

CAPÍTOL IV

De l'abstenció i de la recusació

Article 15. Règim legal i procediment.

1. L'abstenció i la recusació es regiran, quant a les seues causes, per la Llei Orgànica del Poder Judicial, i quant al procediment, pel que disposa la Llei d'Enjudiciament Civil.

No obstant això, la recusació s'haurà de proposar en instància amb anterioritat a la celebració dels actes de conciliació i juí i, en recursos, abans del dia assenyalat per a la votació i decisió o, si és el cas, per a la vista.

En tot cas, la proposició de la recusació no suspendrà l'execució.

2. Instruiran els incidents de recusació:

a) Quan el recusat siga el president o un o més magistrats de la Sala Social del Tribunal Suprem, de la sala social dels tribunals superiors de justícia o de la Sala Social de l'Audiència Nacional, un magistrat de la sala a la qual pertanga el recusat, designat en virtut d'un torn establert per orde d'antiguitat.

b) Quan es recusen tots els magistrats d'una sala de justícia, el magistrat que corresponga per torn d'antiguitat dels que integren el tribunal corresponent, sempre que no estiga afectat per la recusació, i si es recusen tots els magistrats que integren la sala social del tribunal corresponent, un magistrat de la sala del contenciós administratiu designat per sorteig entre tots els seus integrants.

c) Quan el recusat siga un jutge social, un magistrat de la sala social del Tribunal Superior de Justícia, designat en virtut d'un torn establert per orde d'antiguitat.

L'antiguitat es regirà per l'orde d'escalafó en la carrera judicial.

En els casos en què no siga possible complir allò que s'ha previst en els paràgrafs anteriors, la sala de govern del tribunal corresponent designarà l'instructor, procurant que siga de major categoria o, almenys, de major antiguitat que el recusat o recusats.

3. Decidirán els incidents de recusació:

a) La sala prevista en l'article 61 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, quan el recusat siga el president de la sala social o dos o més dels magistrats de la dita sala.

b) La Sala Social del Tribunal Suprem, quan es recuse un dels magistrats que la integren.

c) La sala a què es referix l'article 77 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, quan s'haja recusat el president de la sala social del dit tribunal superior.

d) La sala a què es referix l'article 69 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, quan s'haja recusat el president de la Sala Social de l'Audiència Nacional o més de dos magistrats d'una secció de la dita sala.

e) Quan es recuse un o dos magistrats de la Sala Social de l'Audiència Nacional, la secció en què no es trobe integrat el recusat o la secció que seguisca en orde numèric a aquella de la qual forme part el recusat.

f) Quan es recuse un o dos magistrats de la sala social dels tribunals superiors de justícia, la sala en ple si no està dividida en seccions o, en cas contrari, la secció en què no es trobe integrat el recusat o la secció que seguisca en orde numèric a aquella de la qual forme part el recusat.

g) Quan el recusat siga un jutge social, la sala social del tribunal superior de justícia corresponent en ple, si no està dividida en seccions o, en cas contrari, la secció primera.

4. L'abstenció i la recusació dels secretaris judicials i dels membres dels altres cossos de funcionaris al servici de l'Administració de Justícia es regiran per allò que s'ha disposat per a cada un d'estos en la Llei d'Enjudiciament Civil.

TÍTOL II

De les parts processals

CAPÍTOL I

De la capacitat i legitimació processals

Article 16. *Capacitat processal i representació.*

1. Podran comparéixer en juí en defensa dels seus drets i interessos legítims els qui es troben en el ple exercici dels seus drets civils.

2. Tindran capacitat processal els treballadors majors de setze anys i menors de diuete respecte dels drets i interessos legítims derivats dels seus contractes de treball i de la relació de Seguretat Social, quan legalment no necessiten per a la celebració dels dits contractes autorització dels seus pares, tutors o de la persona o institució que els tinga a càrrec seu, o hagen obtingut autorització per a contractar dels seus pares, tutors o persona o institució que els tinga a càrrec seu d'acord amb la legislació laboral o la legislació civil o mercantil respectivament. Igualment tindran capacitat processal els treballadors autònoms econòmicament dependents majors de setze anys.

3. En els supòsits previstos en l'apartat anterior, els treballadors majors de setze anys i menors de diuete tindran igualment capacitat processal respecte dels drets de naturalesa sindical i de representació, així com per a la impugnació dels actes administratius que els afecten.

4. Pels qui no es troben en el ple exercici dels seus drets civils compareixeran els seus representants legítims o els qui hagen de suplir la seua incapacitat conforme a dret.

5. Per les persones jurídiques compareixeran els qui legalment les representen. Per les entitats sense personalitat a les quals la llei reconega capacitat per a ser part compareixeran els qui legalment les representen en juí. Per les masses patrimonials o patrimonis separats que no tinguen titular o el titular de les quals haja sigut privat de les seues facultats de disposició i administració compareixeran els qui, d'acord amb la llei, les administren. Per les entitats que, no havent complit els requisits legalment establits per a constituir-se en persones jurídiques, estiguen formades per una pluralitat d'elements personals i patrimonials posats al servici d'un fi determinat, compareixeran els qui, de fet o en virtut de pactes de l'entitat, actuen en nom seu contra tercers o davant dels treballadors. Per les comunitats de béns i grups compareixeran els qui apareguen, de fet o de dret, com a organitzadors, directores o gestors d'estos o, si no n'hi ha, com a socis o partícips d'estos i sense perjuí de la responsabilitat que, d'acord amb la llei, puga correspondre a estes persones físiques.

Article 17. *Legitimació.*

1. Els titulars d'un dret subjectiu o un interés legítim podran exercitar accions davant dels òrgans jurisdiccionals de l'orde social en els termes establits en les lleis.

2. Els sindicats de treballadors i les associacions empresarials tindran legitimació per a la defensa dels interessos econòmics i socials que els són propis.

Els sindicats amb implantació suficient en l'àmbit del conflicte estan legitimats per a actuar en qualsevol procés en què estiguen en joc interessos col·lectius dels treballadors, sempre que hi haja un vincle entre el dit sindicat i l'objecte del pleit de què es tracte, i es podran personar igualment i ser tinguts per part en els dits processos, sense que esta intervenció faça detindre o retrocedir el curs de les actuacions.

En especial, en els termes establits en esta llei, podran actuar, a través del procés de conflicte col·lectiu, en defensa dels drets i els interessos d'una pluralitat de treballadors indeterminada o de difícil determinació i, en particular, per esta via podran actuar en defensa del dret a la igualtat de tracte entre dones i hòmens en totes les matèries atribuïdes a l'orde social.

En el procés d'execució es consideraran interessos col·lectius els tendents a la conservació de l'empresa i a la defensa dels llocs de treball.

3. Les organitzacions de treballadors autònoms tindran legitimació per a la defensa dels acords d'interés professional que hagen firmat.

4. El Ministeri Fiscal estarà legitimat per a intervindre en tots aquells supòsits previstos en la present llei.

5. Contra les resolucions que els afecten desfavorablement, les parts podran interposar els recursos establits en esta llei per haver vist desestimades qualsevol de les seues pretensions o excepcions, per resultar d'estes directament gravamen o perjudi, per a revisar errors de fet o previndre els eventuais efectes del recurs de la part contrària o per la possible eficàcia de cosa jutjada del pronunciament sobre altres processos ulteriors.

CAPÍTOL II

De la representació i defensa processals

Article 18. *Intervenció en el juí.*

1. Les parts podran comparèixer per si mateixes o conferir la seua representació a advocat, procurador, graduat social col·legiat o qualsevol persona que es trobe en el ple exercici dels seus drets civils. La representació es podrà conferir per mitjà d'un poder atorgat per compareixença davant del secretari judicial o per una escriptura pública.

2. En el cas que s'atorgue la representació a un advocat caldrà seguir els tràmits previstos en l'apartat 2 de l'article 21.

Article 19. *Presentació de la demanda i pluralitat d'actors o demandats.*

1. La demanda es podrà presentar bé individualment, bé de manera conjunta, en un sol escrit o en diversos i, en este cas, la seua admissió a tràmit equivaldrà a la decisió de la seua acumulació, que no es podrà denegar llevat que les accions no siguen acumulables segons esta llei.

2. En els processos en què demanden de forma conjunta més de deu actors, estos hauran de designar un representant comú, amb el qual s'entendran les successives diligències del litigi. Este representant haurà de ser necessàriament advocat, procurador, graduat social col·legiat, un dels demandants o un sindicat. La dita representació es podrà conferir per mitjà de poder atorgat per compareixença davant del secretari judicial, per escriptura pública o per mitjà de compareixença davant del servici administratiu que tinga atribuïdes les competències de conciliació, mediació o arbitratge o l'òrgan que assumisca estes funcions. Junt amb la demanda s'haurà d'aportar el document corresponent d'atorgament d'esta representació.

3. Quan s'acorde l'acumulació dels processos corresponents a diverses demandes presentades contra un mateix demandat i d'esta manera el procés afecte més de deu actors, així com quan la demanda o demandes es dirigisquen contra més de deu demandats, sempre que no hi haja contraposició d'interessos entre estos, el secretari judicial els requerirà perquè designen un representant comú i la dita designació podrà recaure en qualsevol dels subjectes mencionats en l'apartat anterior. A este efecte, junt amb la comunicació als actors de la resolució d'acumulació, el secretari judicial els citarà a comparèixer dins dels quatre dies següents per al nomenament del representant comú; si el dia de la compareixença no assistix algun dels citats en la forma adequada, es procedirà a la designació del representant comú, i s'entendrà que qui no compareix accepta el nomenament efectuat per la resta.

4. Qualsevol dels demandants o demandats en el cas de l'apartat anterior podrà expressar la seua voluntat justificada de comparéixer per si mateix o de designar un representant propi, diferenciat del designat de forma conjunta per la resta d'actors o demandats.

5. Quan, per raó de la tutela exercida, la pretensió no afecte de manera directa i individual treballadors determinats s'entendrà, als efectes d'emplaçament i compareixença en el procés, que els òrgans representatius unitaris i, si és el cas, la representació sindical, detinguen la representació en juí dels interessos genèrics del col·lectiu laboral corresponent, sempre que no hi haja contraposició d'interessos entre estos, i sense perjudici de la facultat dels treballadors que indirectament puguen resultar afectats, si compareixen per si mateixos o designen un representant propi.

Article 20. *Representació pels sindicats.*

1. Els sindicats podran actuar en un procés, en nom i interès dels treballadors i dels funcionaris i personal estatutari que hi estiga afiliat i que els ho autoritzen, per a la defensa dels seus drets individuals, i recauran en els dits afiliats els efectes d'aquella actuació.

2. En la demanda, el sindicat haurà d'acreditar la condició d'afiliat del treballador o empleat i l'existència de la comunicació a l'afiliat de la seua voluntat d'iniciar el procés. L'autorització es presumirà concedida excepte declaració en contra de l'afiliat. En el cas que no s'haja atorgat esta autorització, el treballador o empleat podrà exigir al sindicat la responsabilitat que pertoque, que s'haurà de decidir en un procés social independent.

3. Si en qualsevol fase del procés l'afiliat expressa en l'oficina judicial que no ha rebut la comunicació del sindicat o que si l'ha rebut ha negat l'autorització d'actuació en nom seu, el jutge o tribunal, amb audiència prèvia del sindicat, acordarà l'arxivament de les actuacions sense més tràmit.

4. Els sindicats estaran exempts d'efectuar depòsits i consignacions en totes les seues actuacions davant de l'orde social i gaudiran del benefici legal de justícia gratuïta quan tinguen un interès col·lectiu en defensa dels treballadors i beneficiaris de la Seguretat Social.

Article 21. *Intervenció d'advocat, graduat social col·legiat o procurador.*

1. La defensa per un advocat i la representació tècnica per un graduat social col·legiat tindran caràcter facultatiu en la instància. En el recurs de suplicació, els litigants hauran d'estar defesos per un advocat o representats tècnicament per un graduat social col·legiat. En el recurs de cassació i en les actuacions processals davant del Tribunal Suprem serà preceptiva la defensa d'un advocat. Quan la defensa siga facultativa, a excepció del que preveu l'article següent, podrà utilitzar-la, no obstant això, qualsevol dels litigants, i en este cas serà per compte seu el pagament dels honoraris o drets respectius amb les excepcions previstes en la legislació sobre assistència jurídica gratuïta.

2. Si el demandant pretén comparéixer en el juí assistit d'advocat o representat tècnicament per graduat social col·legiat o representat per procurador, ho farà constar en la demanda. Així mateix, el demandat posarà en coneixement del jutjat o tribunal per escrit esta circumstància, dins dels dos dies següents al de la seua citació per al juí, a fi que, traslladada esta intenció a l'actor, puga este estar representat tècnicament per un graduat social col·legiat o representat per un procurador, designar un advocat en un altre termini igual o sol·licitar-ne la designació a través del torn d'ofici. La falta de compliment d'estos requisits suposa la renúncia de la part al dret de valdre's en l'acte de juí d'un advocat, procurador o graduat social col·legiat.

3. Si en qualsevol altra actuació, diferent de l'acte de juí, qualsevol de les parts pretén actuar assistit d'un lletrat, el secretari judicial adoptarà les mesures oportunes per tal de garantir la igualtat de les parts.

4. La sol·licitud de designació d'advocat pel torn d'ofici per part dels treballadors i els beneficiaris del sistema de Seguretat Social que, per disposició legal, tenen tots el dret a

l'assistència jurídica gratuïta, donarà lloc a la suspensió dels terminis de caducitat o la interrupció de la prescripció d'accions. Quan l'advocat designat per a un procés considere insostenible la pretensió, haurà de seguir el procediment previst en els articles 32 a 35 de la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'Assistència Jurídica Gratuïta.

5. Els funcionaris i el personal estatutari, en la seua actuació davant de l'orde jurisdiccional social com a empleats públics, gaudiran del dret a l'assistència jurídica gratuïta en els mateixos termes que els treballadors i els beneficiaris del sistema de Seguretat Social.

Article 22. *Representació i defensa de l'Estat.*

1. La representació i defensa de l'Estat i la resta d'ens del sector públic es regirà, segons el que siga procedent, pel que disposen la Llei Orgànica del Poder Judicial, la Llei d'Assistència Jurídica a l'Estat i Institucions Públiques i les altres normes que se li apliquen.

2. La representació i defensa de les entitats gestores i dels servicis comuns de la Seguretat Social correspondrà als lletrats de l'Administració de la Seguretat Social, sense perjudi que, per a supòsits determinats, es puga conferir la representació d'acord amb les regles generals de l'article 18 o designar un advocat a este efecte.

CAPÍTOL III

De la intervenció i crida a juí del Fons de Garantia Salarial

Article 23. *Intervenció del Fons de Garantia Salarial.*

1. El Fons de Garantia Salarial, quan siga necessari en defensa dels interessos públics que gestiona i per a exercir les accions o recursos oportuns, podrà comparéixer com a part, en qualsevol fase o moment de la seua tramitació, en aquells processos dels quals es puguen derivar prestacions de garantia salarial, sense que esta intervenció faça retrocedir ni detindre el curs de les actuacions.

2. En supòsits d'empreses incurses en procediments concursals, així com de les ja declarades insolvents o desaparegudes, i en les demandes de les quals puga derivar la responsabilitat prevista en l'apartat 8 de l'article 33 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, el secretari judicial citarà com a part el Fons de Garantia Salarial i li traslladarà la demanda a fi que este puga assumir les seues obligacions legals i instar el que convinga en dret.

Igualment caldrà notificar al Fons de Garantia les resolucions d'admissió a tràmit, l'assenyalament de la vista o incident i la resta de resolucions, inclosa la que pose fi al tràmit corresponent, quan es puguen derivar responsabilitats per al Fons.

3. El Fons de Garantia Salarial disposarà de plenes facultats d'actuació en el procés com a part, i podrà oposar qualsevol classe d'excepcions i mitjans de defensa, inclús els personals del demandat, i tots els fets obstatius, impeditius o modificatius que puguen donar lloc a la desestimació total o parcial de la demanda, així com proposar i practicar una prova i interposar qualsevol classe de recursos contra les resolucions interlocutòries o definitives que es dicten.

4. El Fons de Garantia Salarial tindrà la consideració de part en la tramitació dels procediments arbitral, als efectes d'assumir les obligacions previstes en l'article 33 de l'Estatut dels Treballadors. Igualment, el Fons de Garantia Salarial podrà impugnar els laudes arbitral, les conciliacions extrajudicials o judicials, els aplanaments i les transaccions aprovades judicialment, si es poden derivar d'estos títols obligacions de garantia salarial, i a este efecte se li traslladaran estos en els dits casos per l'autoritat que els dicte o aprobe.

5. En els supòsits de l'apartat 2 d'este article, així com quan comparega en juí en virtut del que disposa l'apartat 1, el Fons de Garantia Salarial haurà d'al·legar tots aquells motius d'oposició que es referisquen a l'existència de la relació laboral, circumstàncies de

la prestació, classe o extensió del deute o a la falta de qualsevol altre requisit processal o substantiu. L'estimació de les dites al·legacions donarà lloc al pronunciament que corresponga al motiu d'oposició al·legat, segons la seua naturalesa, i a l'exclusió o reducció del deute, que afecten totes les parts.

L'estimació de la caducitat o prescripció de l'acció donarà lloc a l'absolució de l'empresari i del mateix Fons de Garantia, si han al·legat la prescripció o si s'aprecia d'ofici o a instància de part la caducitat. No obstant això, si s'aprecia interrupció de la prescripció perquè hi ha hagut una reclamació extrajudicial contra l'empresari o reconeixement per este del deute, estos no produiran efectes interruptius de la prescripció contra el Fons de Garantia i s'absoldrà este, sense perjudici del pronunciament que siga procedent contra l'empresari, llevat que el reconeixement de deute haja tingut lloc davant d'un servei administratiu de mediació, arbitratge o conciliació, o en acta de conciliació en un procés judicial, i en este cas la interrupció de la prescripció també afectarà el Fons de Garantia.

La concurrència dels requisits per a la prestació de garantia segons el que disposa l'article 33 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors no serà objecte del procediment judicial que es dirigisca contra l'empresari per a la determinació del deute, sinó del procediment administratiu davant del Fons de Garantia i, si és el cas, del procés judicial ulterior que resolguen sobre la sol·licitud de prestació de garantia salarial.

6. Si el Fons de Garantia ha sigut emplaçat amb caràcter preceptiu segons el que disposa l'apartat 2, estarà vinculat per la sentència que es dicte. En els altres casos, l'entitat de garantia estarà vinculada en el procediment relatiu a la prestació de garantia i davant del treballador pel títol judicial que haja determinat la naturalesa i quantia del deute empresarial, sempre que concórreguen els requisits per a la prestació de garantia salarial i sense perjudici dels recursos o impugnacions que puga haver deduït en el procediment seguit contra l'empresari, si bé podrà exercir accions contra qui considere verdader empresari o grup empresarial o qualsevol persona interposada o contra els que hagen pogut contribuir a generar prestacions indegudes de garantia salarial.

7. En els procediments seguits contra el Fons de Garantia Salarial a l'empara de la legislació laboral, les afirmacions de fet contingudes en l'expedient i en les quals s'haja fonamentat la resolució d'este faran fe, excepte prova en contra.

8. L'òrgan jurisdiccional podrà sol·licitar al Fons de Garantia Salarial els antecedents de què dispose en relació amb els fets objecte del procediment en els processos en què es puga derivar responsabilitat per al dit organisme. El Fons de Garantia, amb independència de la seua facultat de personació, podrà igualment aportar estos antecedents, encara que no s'haja personat en les actuacions, quan puga afectar la prestació de garantia salarial i amb la finalitat de completar els elements de coneixement de l'òrgan jurisdiccional en la resolució de l'assumpte.

Article 24. *Pagament de prestacions pel Fons de Garantia Salarial i subrogació en els drets i accions dels treballadors.*

1. Si el pagament de les prestacions legalment a càrrec del Fons de Garantia Salarial s'ha produït amb anterioritat a l'inici de l'execució, quan s'inste esta, en subrogació dels drets i accions dels treballadors que figuren en el títol executiu, s'haurà d'acreditar fefaentment l'abonament de les quantitats satisfetes i que estes corresponen, en tot o en part, a les reconegudes en el títol.

2. Despatxada l'execució, el secretari judicial dictarà un decret fent constar la subrogació produïda, que es notificarà als treballadors afectats o als seus representants, als quals, per si poden conservar crèdits derivats del propi títol contra l'empresa executada per la part no satisfeta pel Fons, se'ls oferirà la possibilitat de constituir-se com a executants en el termini de quinze dies. Les quantitats obtingudes s'abonaran prorratejades entre el Fons i els treballadors en proporció als imports dels seus crèdits respectius.

TÍTOL III

De l'acumulació d'accions, processos i recursos

CAPÍTOL I

De l'acumulació d'accions, processos i recursos

Secció 1a. Acumulació d'accions

Article 25. *Requisits de l'acumulació objectiva i subjectiva d'accions i reconveció.*

1. L'actor podrà acumular en la seua demanda totes les accions que li competisquen contra el demandat, encara que procedisquen de diferents títols, sempre que totes estes es puguen tramitar davant del mateix jutjat o tribunal.

2. En els mateixos termes podrà reconveindre el demandat.

3. També es podran acumular, exercitant-se simultàniament, les accions que un o més actors tinguen contra un o més demandats, sempre que entre eixes accions hi haja un nexa per raó del títol o raó petitòria. S'entendrà que el títol o raó petitòria és idèntic o connex quan les accions es fonen en els mateixos fets.

4. En reclamacions sobre accident de treball i malaltia professional, es podran acumular totes les pretensions de rescabament de danys i perjuís derivades d'un mateix fet, inclús sobre millores voluntàries, que el treballador perjudicat o els seus drethavents dirigisquen contra l'empresari o altres tercers que hagen de respondre com a conseqüència del fet causant, incloses les entitats asseguradores, llevat que s'hagen hagut de tramitar per mitjà de procediment administratiu separat, i en este cas, caldrà ajustar-se al que disposa l'article 30.

5. En demandes derivades del mateix accident de treball o malaltia professional, quan hi haja més d'un jutjat o secció de la mateixa sala i tribunal, en el moment de la seua presentació es repartiran al jutjat o secció que conega o haja conegut del primer dels dits processos les demandes ulteriors relatives al dit accident de treball o malaltia professional, sempre que conste la dita circumstància o es pose de manifest en la demanda.

6. L'actor podrà acumular en la seua demanda les pretensions que es deduïsquen en relació amb un mateix acte o resolució administrativa, així com les que es referisquen a diversos actes o resolucions administratives quan hi haja entre estos connexió directa.

7. Quan l'acte administratiu impugnat afecte una pluralitat de destinataris, si hi ha més d'un jutjat o secció de la mateixa sala i tribunal, les demandes o els recursos ulteriors relatius al dit acte es repartiran al jutjat o secció que estiga coneixent o haja conegut del primer dels dits processos, sempre que conste la dita circumstància o es pose de manifest en la demanda. Amb este fi, l'administració autora de l'acte impugnat comunicarà al jutjat o tribunal, tan prompte li conste, si té coneixement de l'existència d'altres demandes o recursos en què puguen concórrer els supòsits d'acumulació que preveu esta llei.

Article 26. *Supòsits especials d'acumulació d'accions.*

1. Sense perjuí del que disposen els apartats 3 i 5 d'este article, l'apartat 1 de l'article 32 i l'article 33, no es podran acumular entre si ni a altres de diferents en un mateix juí, ni tan sols per via de reconveció, les accions d'acomiadament i la resta de causes d'extinció del contracte de treball, les de modificacions substancials de condicions de treball, les de gaudi de vacances, les de matèria electoral, les d'impugnació d'estatuts dels sindicats o de la seua modificació, les de mobilitat geogràfica, les de drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral a què es referix l'article 139, les d'impugnació de convenis col·lectius, les d'impugnació de sancions imposades pels empresaris als treballadors i les de tutela de drets fonamentals i llibertats públiques.

2. El que disposa l'apartat anterior es considera sense perjuí de la possibilitat de reclamar en els anteriors juís, quan s'hagen de seguir les dites modalitats processals per imperatiu del que disposa l'article 184, la indemnització derivada de discriminació o lesió

de drets fonamentals i llibertats públiques i la resta de pronunciaments propis de la modalitat processal de tutela d'estos drets fonamentals i llibertats públiques, d'acord amb els articles 182, 183 i 184.

3. Es podran acumular en una mateixa demanda les accions d'acomiadament i extinció del contracte, sempre que l'acció d'acomiadament acumulada s'exerceix dins del termini establert per a la modalitat processal d'acomiadament. Quan per a l'acció d'extinció del contracte de treball de l'article 50 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors s'invoque la falta de pagament del salari pactat, prevista en la lletra b) de l'apartat 1 d'aquell precepte, la reclamació salarial es podrà acumular a l'acció sol·licitant l'extinció indemnitzada del vincle, i, si és el cas, es podrà ampliar la demanda per a incloure-hi les quantitats posteriorment degudes.

El treballador podrà acumular a l'acció d'acomiadament la reclamació de la liquidació de les quantitats degudes fins a eixa data, d'acord amb l'apartat 2 de l'article 49 de l'Estatut dels Treballadors, sense que per això s'altere l'orde d'intervenció de l'apartat 1 de l'article 105 d'esta llei. No obstant això, si per la complexitat especial dels conceptes reclamats es poden derivar demores excessives al procés per acomiadament, el jutjat podrà disposar, només acabat el juí, que es tramiten en processos separats les pretensions d'acomiadament i quantitat, per a la qual cosa disposarà la deducció de testimoni o còpia de les actuacions i els elements de prova que considere necessaris a fi de poder dictar sentència sobre les pretensions de quantitat en el nou procés resultant.

4. Igualment la reclamació de les diferències retributives derivades es podrà acumular a la reclamació de classificació professional per realització de treballs de categoria o grup professional superior.

5. En el cas dels treballadors conceptuats pel seu client com a autònoms econòmicament dependents, si s'actua per acomiadament al·legant l'existència de relació laboral, podran acumular en una mateixa demanda l'acció principal d'acomiadament i, dins del mateix termini de caducitat que esta, la que puguen formular contra la decisió del client d'extingir la relació, amb caràcter eventual i per al cas de desestimació de la primera. Anàloga regla d'acumulació se seguirà quan s'al·legue com a principal la relació d'autònom dependent i com a subsidiària, la relació laboral, així com en l'exercici d'un altre tipus d'accions quan es qüestione la naturalesa laboral o autònoma econòmicament dependent de la relació.

6. No seran acumulables entre si les reclamacions en matèria de Seguretat Social, excepte quan tinguen la mateixa raó petitària i excepte si existix la possibilitat d'al·legar la lesió de drets fonamentals i llibertats públiques a què es referix l'apartat 1 de l'article 140.

7. Quan es presenten demandes que acumulen objectivament o subjectivament accions, el secretari judicial verificarà que concorren els pressupòsits indicats en l'article 25 i en els apartats precedents, complint, si és el cas, el que disposa l'article 19.

Article 27. *Accions indegudament acumulades.*

1. Si s'exerciten accions acumulades indegudament, el secretari judicial requerirà el demandant perquè en el termini de quatre dies esmene el defecte i trie l'acció que pretén mantindre. Si no ho fa, o si es manté la circumstància de no-acumulabilitat entre les accions, donarà compte al tribunal perquè este, si és el cas, acorde l'arxiu de la demanda.

2. No obstant això, quan es tracte d'una demanda sotmesa a termini de caducitat, a la qual s'haja acumulat una altra acció, fora dels supòsits que preveu esta llei, encara que l'actor no opte, serà seguida la tramitació del juí per aquella, i el jutge o tribunal considerarà no formulada l'altra acció acumulada, i s'advertirà el demandant que té dret a exercitar-la per separat.

3. Si s'ha acumulat indegudament una acció subjecta a termini de caducitat i una altra o altres accions sotmeses igualment al dit termini de caducitat, encara que l'actor no opte, serà seguida la tramitació del juí per la primera de les pretensions exercitada en la pètitia de la demanda, i en tot cas per la d'acomiadament si se n'ha fet ús, i el jutge o tribunal considerarà no formulades les altres accions acumulades, i advertirà el demandant que té dret a exercitar-les per separat.

Secció 2a. Acumulació de processos

Article 28. Acumulació de processos seguits davant del mateix jutjat o tribunal.

1. Si en el mateix jutjat o tribunal es tramiten diverses demandes contra un mateix demandat, encara que els actors siguin distints, i s'exerciten en estes accions idèntiques o susceptibles si han sigut acumulades en una mateixa demanda, s'acordarà, d'ofici o a instància de part, l'acumulació dels processos.

2. Quan en matèria de prestacions de Seguretat Social o sobre recàrrec de prestacions s'impugne un mateix acte administratiu, o actes de reproducció, confirmació o execució d'un altre anterior, o actes entre els quals hi haja connexió directa, s'acordarà l'acumulació dels processos, encara que no coincidisquen totes les parts ni la posició processal que ocupen. La dita regla s'aplicarà a la impugnació d'un mateix acte administratiu en les restants matèries que són competència de l'orde social.

3. El secretari judicial vetlarà pel compliment del que disposa esta secció i informarà el jutge o tribunal dels processos en què es complisquen els dits requisits, a fi que es resolga sobre l'acumulació.

Article 29. Acumulació de processos seguits davant de diferents jutjats.

Si en el cas de l'article anterior les demandes estan pendents en diferents processos davant de dos o més jutjats socials d'una mateixa circumscripció, també s'acordarà l'acumulació de totes estes, d'ofici o a petició de part. Esta petició s'haurà de formular davant del jutjat o tribunal que conega de la demanda que haja tingut entrada abans en el registre.

Article 30. Processos acumulables.

1. S'acordarà també, d'ofici o a instància de part, l'acumulació de processos que estiguen pendents en el mateix o diferent jutjat o tribunal quan entre els objectes dels processos l'acumulació dels quals es pretén hi haja tal connexió que, si se segueixen per separat, es puguen dictar sentències amb pronunciaments o fonaments contradictoris, incompatibles o mútuament excloents.

2. Així mateix, s'acumularan els processos que tinguen el seu origen en un mateix accident de treball o malaltia professional, encara que no coincidisquen totes les parts o la seua posició processal, llevat que s'hagen hagut de tramitar per mitjà de procediments administratius separats, i en este cas, només es podran acumular les impugnacions que fan referència a un mateix procediment.

3. El jutge o tribunal resoldrà decidint l'acumulació si es complixen els requisits legals. Contra esta interlocutòria no cabrà un altre recurs que el de reposició.

Article 31. Acumulació amb processos iniciats a instància de l'autoritat laboral.

Als processos d'ofici iniciats en virtut de comunicació de l'autoritat laboral regulats en l'article 148 s'acumularan, d'acord amb les regles anteriors, les demandes individuals en les quals concórreguen identitats de persones i de raó petitòria respecte de la demanda d'ofici, encara que estiguen pendents en diferents jutjats de la mateixa circumscripció. La dita acumulació serà acordada pel jutjat o tribunal per mitjà d'interlocutòria.

Article 32. Acumulació de processos relatius a l'extinció del contracte de treball o que es referisquen a actes administratius amb pluralitat de destinataris.

1. Quan el treballador formule per separat demandes per alguna de les causes previstes en l'article 50 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors i per acomiadament, la demanda que es promoga posteriorment s'acumularà a la primera d'ofici o a petició de qualsevol de les parts, i s'hauran de debatre totes les qüestions

plantejades en un sol juí. A estos efectes, el treballador haurà de fer constar en la segona demanda la litispèndència del primer procés i el jutjat que coneix de l'assumpte.

En este supòsit, quan les accions exercitades estan fundades en les mateixes causes o en una mateixa situació de conflicte, la sentència haurà d'analitzar conjuntament les dos accions i les conductes subjacents, donant resposta en primer lloc a l'acció que considere que està en la base de la situació de conflicte i resolent, després, la segona, amb els pronunciaments indemnitzatoris que corresponguen. Si les causes d'una acció o de l'altra són independents, la sentència ha de donar prioritat a l'anàlisi i resolució de l'acció que haja nascut abans, atés el fet constitutiu d'esta, si bé la seua estimació no impedirà l'examen, i decisió, si és el cas, de l'altra acció.

2. En processos per acomiadament, el treballador podrà acumular en la demanda la impugnació dels actes empresarials amb efecte extintiu de la relació que l'hagen afectat, quan entre les accions hi haja connexió directa i fins que no haja transcorregut el termini legal d'impugnació dels produïts anteriorment. Amb els mateixos requisits es procedirà a l'assignació en repartiment a un mateix jutjat de les demandes contra els dits actes extintius, si consten estes circumstàncies, o a l'acumulació de processos que se seguisquen davant del mateix o diferents jutjats d'acord amb les disposicions d'este capítol.

3. A les demandes d'impugnació d'un acte administratiu que afecte una pluralitat de destinataris s'acumularan les que es presenten amb posterioritat contra el dit acte, encara que inicialment haja correspost el seu coneixement a un altre jutjat.

Secció 3a. Acumulació de recursos

Article 33. Regles de l'acumulació de recursos.

L'acumulació de recursos de súplica i cassació serà regida pel que disposa l'article 234.

Secció 4a. Disposicions comunes

Article 34. Moment de l'acumulació. Separació d'un o més processos d'una acumulació acordada.

1. L'acumulació d'accions i processos s'haurà de formular i recordar abans de la celebració dels actes de conciliació, si és el cas, i de juí, llevat que es propose per via de reconvençió.

2. Acordada l'acumulació de processos, esta podrà ser deixada sense efecte pel jutge o tribunal respecte d'un procés o de diversos, si concorren causes que justifiquen que es tramiten separatament.

Article 35. Efectes de l'acumulació.

L'acumulació d'accions i processos, quan siga procedent, produirà l'efecte que totes les qüestions plantejades es puguen discutir i resoldre conjuntament.

CAPÍTOL II

De l'acumulació d'execucions

Article 36. Supòsits d'acumulació d'execucions contra un mateix deutor.

1. En les execucions de sentències i la resta de títols executius contra un mateix deutor i davant d'un mateix òrgan, es podrà disposar d'ofici o a instància de part l'acumulació d'estos, en els termes que estableix esta llei.

2. La mateixa regla regirà en les execucions seguides contra un mateix deutor i davant de jutjats socials diferents de la mateixa o de diferent circumscripció.

Article 37. Acumulació d'execucions dineràries.

1. Quan les accions exercitades tendisquen a obtindre l'entrega d'una quantitat de diners i hi haja indicis que els béns del deutor o deutors puguen ser insuficients per a satisfer la totalitat dels crèdits que s'executen, el secretari judicial haurà d'acordar l'acumulació d'execucions, d'ofici o a instància de part, si continuen davant d'un mateix jutjat, o a instància de part, si en coneixen jutjats distints.

2. En els altres supòsits, el secretari judicial haurà d'acordar l'acumulació, d'ofici o a instància de part, quan així ho imposen els criteris d'economia i de connexió entre les diverses obligacions l'execució de les quals es pretenga.

Article 38. Regles de l'acumulació.

1. Els processos d'execució s'acumularan al primer en què es va ordenar el despatx de l'execució. Si la dita orde és de la mateixa data, s'acumularan atenent l'antiguitat del títol, i en última instància, caldrà atindre's a la data de presentació de la demanda.

2. Si les execucions l'acumulació de les quals es pretén es tramiten davant d'òrgans judicials de diversa circumscripció, i en la iniciada amb anterioritat no està inclosa la major part dels treballadors i crèdits afectats ni embargada amb prioritat la major part dels béns del deutor comú, l'acumulació correspondrà decretar-la al secretari judicial que amb prioritat va embargar la totalitat o la major part dels mencionats béns.

Article 39. Tramitació de l'incident d'acumulació.

1. L'incident d'acumulació podrà ser plantejat pel jutjat o tribunal competent o davant d'este per a decretar l'acumulació de les execucions, en els termes indicats en l'article anterior, d'ofici o a instància de qualsevol de les parts.

2. Si es considera procedent l'acumulació, el secretari judicial acordarà mitjançant un decret, oïdes les parts, reclamar la remissió de les execucions a acumular als òrgans judicials en què es tramiten.

3. Si el secretari judicial de l'òrgan requerit considera procedent el requeriment, dictarà un decret accedint-hi i acordant la remissió de les actuacions. Contra el dit decret es podrà interposar un recurs directe de revisió.

4. Si el secretari judicial competent per a decretar l'acumulació la considera improcedent o si el requerit no hi accedix, després de dictar el decret corresponent i que este siga ferm, elevarà a continuació a la sala social del tribunal superior immediatament comú als dos òrgans judicials el testimoni suficient de les seues actuacions i, si és el cas, de totes les realitzades en l'incident d'acumulació, i ho ha de comunicar a l'altre afectat perquè este faça el mateix i remeta, si encara no ha intervingut, l'informe oportú. La sala resoldrà sobre la procedència de l'acumulació i determinarà el jutjat competent per a conèixer de les execucions.

Article 40. No-suspensió de les execucions.

La tramitació de l'incident d'acumulació no suspèn la de les execucions afectades, excepte les actuacions relatives al pagament als executants de les quantitats obtingudes després del plantejament del dit incident.

Article 41. Limitació temporal a l'acumulació d'execucions i no-alteració de la prelación de crèdits.

1. L'acumulació d'execucions només es podrà instar o acordar mentres no quede complida l'obligació que s'execute o fins que, si és el cas, es declare la insolvència de l'executat.

2. L'acumulació no altera les preferències que per al cobrament dels seus crèdits puguen tindre legalment els diversos creditors.

TÍTOL IV

Dels actes processals

CAPÍTOL I

De les actuacions processals

Article 42. *Competència del secretari judicial.*

Les actuacions processals han de ser autoritzades pel secretari judicial en la forma establida en la Llei Orgànica del Poder Judicial i en la Llei d'Enjudiciament Civil amb les especialitats previstes en la present llei.

Article 43. *Temps de les actuacions judicials.*

1. Les actuacions processals s'hauran de practicar en dies i hores hàbils.
2. Les actuacions es realitzaran en el terme o dins del termini fixat per a practicar-les. Transcorreguts estos, es donarà d'ofici al procés el curs que corresponga.
3. Excepte els terminis assenyalats per a dictar una resolució, tots els terminis i termes són peremptoris i improrrogables, i només es podran suspendre i obrir novament en els casos taxativament establits en les lleis.

4. Els dies del mes d'agost seran inhàbils, excepte en les modalitats processals d'acomiadament, extinció del contracte de treball dels articles 50 i 52 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, impugnació de resolucions administratives en expedients de regulació d'ocupació, suspensió del contracte o reducció de jornada per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció, mobilitat geogràfica, modificació substancial de les condicions de treball, drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral de l'article 139, impugnació d'altres mèdiques, vacances, matèria electoral, conflictes col·lectius, impugnació de convenis col·lectius i tutela de drets fonamentals i llibertats públiques, tant en el procés declaratiu com en el tràmit de recurs o d'execució.

Tampoc seran inhàbils estos dies per a l'adopció d'actes preparatoris, mesures precautòries i mesures cautelars, en particular, en matèria de prevenció de riscos laborals, accidents de treball i malalties professionals, així com per a altres actuacions que tendisquen directament a assegurar l'efectivitat dels drets reclamats o per a aquelles que, si no s'adopten, puguen donar lloc a un perjudici de difícil reparació.

Serà hàbil el mes d'agost per a l'exercici de les accions laborals derivades dels drets establits en la Llei Orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de Mesures de Protecció Integral contra la Violència de Gènere.

5. El jutge o tribunal podrà habilitar dies i hores inhàbils per a la pràctica d'actuacions quan no siga possible practicar-les en temps hàbil o siguen necessàries per a assegurar l'efectivitat d'una resolució judicial. Esta habilitació serà feta pels secretaris judicials quan tinga com a objecte la realització d'actuacions processals que s'hagen de practicar en matèries de la seua exclusiva competència, quan es tracte d'actuacions ordenades per ells o quan siguen tendents a complir les resolucions dictades per jutges o tribunals. Iniciada una actuació en temps hàbil, podrà continuar fins a la seua conclusió sense necessitat d'habilitació.

6. Als efectes del termini per a interposar recursos, quan en les actuacions medie una festa oficial de caràcter local o autonòmic, es farà constar per diligència.

Article 44. *Lloc de presentació d'escripts i documents.*

1. Les parts hauran de presentar tots els escrits i documents en els registres de l'oficina judicial adscrita als jutjats i sales socials.
2. Quan les oficines judicials i els subjectes intervinents en un procés disposen de mitjans tècnics que permeten l'enviament i la normal recepció d'escripts iniciadors i la resta

d'escrits i documents, de tal manera que estiga garantida l'autenticitat de la comunicació i quede constància fefaent de la remissió i recepció íntegres i de la seua data, els escrits i documents es podran enviar i rebre per aquells mitjans, amb plens efectes processals, amb el resguard acreditatiu que corresponga de conformitat amb el que disposa l'apartat 5 de l'article 135 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Article 45. Termini i lloc de presentació d'escrits.

1. Quan la presentació d'un escrit estiga subjecta a termini, es podrà fer fins a les quinze hores del dia hàbil següent al del venciment del termini en el servici comú processal creat a este efecte o, si no existix este, en la seu de l'òrgan judicial.

2. En cap cas s'admetrà la presentació d'escrits dirigits a l'orde social en el jutjat que preste el servici de guàrdia.

Article 46. Constància de la presentació d'escrits i la seua tramitació immediata.

1. En la presentació d'escrits i documents, pel funcionari designat per a això, s'estamparà el corresponent segell en què es farà constar l'oficina judicial davant de la qual es presenta i el dia i l'hora de la presentació. En tot cas, es donarà a l'interessat un rebut amb esta indicació. També es podrà fer constar la recepció d'escrits i documents en còpia simple presentada per la part. Quan s'utilitzen els mitjans tècnics a què es referix l'article 44, el sistema tornarà a l'interessat el resguard acreditatiu de la presentació en l'oficina judicial que corresponga de conformitat amb el que disposa l'apartat 5 de l'article 135 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

2. En el mateix dia o en el següent dia hàbil, el secretari judicial donarà als escrits i documents el curs que corresponga.

Article 47. Custòdia de l'expedient i accés a este.

1. Les interlocutòries romandran en l'oficina judicial sota la custòdia del secretari, on podran ser examinades pels interessats que acrediten interès legítim, als quals hauran d'entregar testimonis, certificacions o còpies simples quan ho sol·liciten, tot això en els suports i amb els mitjans tècnics de què es dispose.

2. Tot interessat podrà tindre accés al llibre de sentències i al llibre de decrets a què es referixen, respectivament, els articles 213 i 213 bis de la Llei d'Enjudiciament Civil, en la forma i amb els mitjans tècnics disponibles en l'oficina judicial.

Article 48. Entrega de les interlocutòries.

1. Només s'entregaran les interlocutòries quan la llei ho ordene expressament i pel termini assenyalat. S'entendrà que el termini comença a transcórrer des que es notifique a l'interessat que les interlocutòries estan a la seua disposició; el trasllat material de les actuacions es podrà substituir per l'entrega de suport informàtic o per mitjà de l'accés telemàtic, si es disposa dels mitjans necessaris per a això, o per l'entrega per qualsevol d'estos procediments de còpia dels particulars que procedisquen.

2. En el cas de l'entrega material de les actuacions, si transcorregut el termini concedit per a examinar-les no són tornades, el secretari judicial, mitjançant un decret, imposarà al responsable una multa de vint a dos-cents euros diaris. Passats dos dies sense que estes hagen sigut tornades, el secretari judicial ordenarà arreplegar-les; si a l'intentar-ho no li són entregades en l'acte, donarà compte al jutge perquè dispose el que corresponga pel retard en la devolució.

CAPÍTOL II

De les resolucions processals

Article 49. *Classes de resolucions.*

1. Els jutges i tribunals socials adoptaran les seues decisions per mitjà de providències, interlocutòries i sentències en els casos i amb les formalitats previstes legalment.

2. Els secretaris judicials resoldran per mitjà de diligències i decrets, igualment en els casos i amb les formalitats legalment previstes.

3. El jutge, tribunal o secretari judicial podran dictar resolucions orals durant la celebració del juí o altres actes que presidisquen, i es documentaran en l'acta amb expressió de la decisió i motivació succinta d'aquelles resolucions.

Article 50. *Sentències orals.*

1. El jutge, en el moment d'acabar el juí, i excepte quan per raó de la matèria o de la quantia corresponga un recurs de súplica, podrà pronunciar sentència de viva veu, amb el contingut i els requisits establits en l'apartat 2 de l'article 97. En este supòsit, les parts podran sol·licitar que se'ls entregue un document que continga la transcripció per escrit de la sentència.

Igualment podrà aprovar per mitjà de sentència de viva veu, siga quina siga la matèria i la quantia, l'aplanament total efectuat, així com, si és el cas, els termes d'execució de la sentència que li siguen proposats de comú acord per les parts, sempre que, si el recurs és procedent, estes manifesten la decisió de no recórrer.

2. El jutge també es podrà limitar a pronunciar la decisió, siga quina siga la quantia o la matèria, amb motivació succinta d'esta, sense perjuí de la redacció posterior de la sentència dins del termini i en la forma legalment previstos.

3. Les parts quedaran notificades de les sentències dictades oralment. Si, coneguda la sentència de viva veu o la decisió anticipada, les parts expressen la decisió de no recórrer, el jutge declararà, en el mateix acte, la fermesa de la sentència.

4. Si alguna de les parts no ha comparegut, se li farà la notificació oportuna.

Article 51. *Interlocutòries orals.*

En les mateixes condicions establides en l'article anterior, el jutge o tribunal podrà dictar verbalment interlocutòries a l'acabament de la compareixença celebrada en qualsevol incident suscitat durant el procés.

Article 52. *Forma de les resolucions.*

Tota resolució inclourà la menció del lloc i la data en què s'adopta, el nom de qui la dicta, l'expressió de si esta és ferma o no i, si és el cas, els recursos que hi corresponen, l'òrgan davant del qual s'han d'interposar i el termini i els requisits per a això, així com els depòsits i les consignacions que siguen necessaris i la forma d'efectuar-los.

CAPÍTOL III

Dels actes de comunicació

Article 53. *Indicació del lloc de les comunicacions.*

1. Els actes de comunicació s'efectuaran de la manera que estableix el capítol V del títol V del llibre I de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, amb les especialitats previstes en esta llei, i sempre s'han d'esgotar totes les possibles vies existents per a aconseguir l'efectivitat de les notificacions.

2. En el primer escrit o compareixença davant de l'òrgan judicial, les parts o els interessats i, si és el cas, els professionals designats, indicaran el domicili i les dades completes per a la pràctica d'actes de comunicació.

El domicili i les dades de localització facilitats amb este fi tindran plens efectes, i les notificacions que s'hi intenten sense efecte seran vàlides fins que no siguen facilitades unes altres dades alternatives, tenint en compte que és càrrega processal de les parts i dels seus representants mantindre-les actualitzades. Així mateix, hauran de comunicar els canvis relatius al número de telèfon, fax, adreça electrònica o similars, sempre que estos últims estiguen sent utilitzats com a instruments de comunicació amb el tribunal.

Article 54. *Temps de la comunicació.*

1. Les resolucions processals seran notificades en el mateix dia de la seua data, o de la publicació, si és el cas, a tots els que siguen part en el juí, i no serà possible en el dia següent hàbil.

2. També seran notificades les resolucions, quan es mane així, a les persones i entitats a les quals es referisquen o puguen perjudicar o tinguen interès legítim en l'assumpte debatut. En especial, a més de la resolució que pose fi al procés, se'ls notificaran l'admissió a tràmit i l'assenyalament de la vista.

3. Si durant el procés el jutge o la sala han d'adoptar mesures que tendixen a garantir els drets que puguen correspondre a les parts, o a assegurar l'efectivitat de la resolució judicial, i la notificació immediata a l'afectat de les actuacions processals o de la mesura cautelar, preventiva o executiva, adoptada puga posar en perill la seua efectivitat, l'òrgan judicial podrà, motivadament, acordar la demora en la pràctica de la notificació durant el temps indispensable per a aconseguir-ne l'efectivitat.

Article 55. *Lloc de les comunicacions.*

Les citacions, notificacions, emplaçaments i requeriments es faran en el local de l'oficina judicial, si hi compareixen per iniciativa pròpia els interessats, i, en qualsevol altre cas, en el domicili assenyalat a estos efectes.

Article 56. *Comunicacions fora de l'oficina judicial.*

1. Les citacions, notificacions i emplaçaments que es practiquen fora de la seu de l'oficina judicial es faran, siga quin siga el destinatari, per correu certificat amb justificant de recepció; el secretari donarà fe en les interlocutòries del contingut del sobre remés, i adjuntarà el justificant de recepció a les actuacions.

2. En l'exterior del sobre hauran de constar les advertències que conté l'apartat 3 de l'article 57 dirigides al receptor en el supòsit que no siga l'interessat.

3. En el document de justificant de recepció es farà constar la data de l'entrega, i serà firmat per l'empleat de correus i el receptor. En cas que este no siga l'interessat, s'hi consignarà el seu nom, document d'identificació, domicili i la seua relació amb el destinatari.

4. Es podrà disposar que la comunicació siga realitzada pel servici de telègraf, fax, correu electrònic o per qualsevol altre mitjà idoni de comunicació o de transmissió de textos si els interessats faciliten les dades indicatives per a utilitzar-les. Seran adoptades les mesures oportunes per a assegurar el contingut de l'enviament i la unió, si és el cas, del justificant de recepció de l'acte comunicat; de tot això quedarà constància en interlocutòries. Igualment, es podrà deixar constància per mitjà de diligència del resultat de les gestions i telefonades o altres mitjans relacionats amb els actes de localització i comunicació i amb el tràmit de les actuacions.

5. Quan la comunicació tinga lloc utilitzant mitjans electrònics, telemàtics, infotelecomunicacions o d'una altra classe semblant, es realitzarà d'acord amb el que estableix l'article 162 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Article 57. Regles subsidiàries per a les comunicacions.

1. Si els actes de comunicació no es poden efectuar de la manera indicada, es practicaran per mitjà d'entrega de la còpia de la resolució o de cèdula al destinatari; si no es localitza, s'entregarà aquella al parent més pròxim o familiar o empleat, majors de catorze anys, que es troben en el domicili i, si no, a qui exercisca funcions de porteria o consergeria de la finca.

2. Sense necessitat de constituir-se en el domicili de l'interessat o interessada, es podrà entregar la còpia de la resolució o la cèdula a qualsevol de les persones abans mencionades, així com a qui per la seua relació amb el destinatari pugua garantir el compliment eficaç de l'acte de comunicació.

3. Es farà saber al receptor que ha de complir el deure públic que se li encomana; que està obligat a entregar la còpia de la resolució o la cèdula al destinatari d'esta, o a donar-li avís si sap el seu parador, amb l'advertència que pot ser sancionat amb una multa de vint a dos-cents euros si es nega a rebre-la o no en fa l'entrega el més prompte possible; que ha de comunicar a l'oficina judicial la impossibilitat d'entregar la comunicació a l'interessat, i que té dret al rescabament dels gastos que se li ocasionen.

4. En tot cas, la comunicació per mitjà d'entrega de còpia de la resolució o cèdula es farà d'acord amb el que estableixen els articles 152 i 161 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Article 58. Contingut de les cèdules.

1. Les cèdules contindran els requisits següents:

a) El jutge, tribunal o secretari judicial que haja dictat la resolució, la data d'esta i l'assumpte en què haja recaigut.

b) El nom i els cognoms de la persona a qui es faça la citació o l'emplaçament.

c) L'objecte de la citació o l'emplaçament.

d) Lloc, dia i hora en què haja de comparèixer el citat, o el termini dins del qual s'haja de realitzar l'actuació a què es referisca l'emplaçament.

e) La prevenció que si no compareix li recaurà el perjudici que corresponga en dret.

f) Data d'expedició de la cèdula i firma.

2. L'entrega de la còpia de la resolució o de la cèdula estarà documentada per mitjà de diligència en la qual es farà constar:

a) Data de la diligència.

b) Nom de la persona destinatària.

c) Nom i firma de la persona a qui s'haja fet l'entrega i, si l'interessat no es presenta, el número del document nacional d'identitat en cas d'espanyols o el número d'identitat reflectit en la documentació equivalent i que acredite la identitat i nacionalitat de l'interessat, en cas d'estrangers, domicili i relació amb el destinatari.

d) Firma del funcionari o encarregat de documentar l'entrega.

Article 59. Comunicació edictal.

1. Quan s'haja intentat l'acte de comunicació i s'hagen utilitzat els mitjans oportuns per a la investigació del domicili, incloent-hi, si és el cas, l'esbrinament a través dels registres, organismes, col·legis professionals, entitats i empreses, i estos hagen resultat infructuosos i no conste el domicili de l'interessat o s'ignore el seu parador, es consignarà per diligència.

2. En este cas, el secretari judicial manarà que l'acte de comunicació es faça per mitjà d'edictes, inserint un extracte suficient de la resolució o de la cèdula en el butlletí oficial corresponent, amb l'advertència que les comunicacions següents es faran fixant una còpia de la resolució o de la cèdula en l'oficina judicial, pel mitjà establert a este efecte, excepte el supòsit de la comunicació de les resolucions que hagen de tindre forma

d'interlocutòria o sentència, o de decret quan pose fi al procés o resolga un incident, o quan es tracte d'emplaçament.

Article 60. *Inadmissibilitat de respostes en les comunicacions. Supòsits especials de comunicació.*

1. En les notificacions, citacions i citacions a termini no s'admetrà ni consignarà cap resposta de l'interessat, llevat que s'haja expressat en la resolució. En els requeriments, s'admetrà la resposta que done el requerit, que es consignarà succintament en la diligència.

2. Quan els actes de comunicació s'hagen d'entendre amb una persona jurídica es practicaran, si és el cas, en les delegacions, sucursals, representacions o agències establides en la població on radique el jutjat o tribunal que conega de l'assumpte, encara que no tinguen poder per a comparéixer en juí les persones que n'estiguen al capdavant.

3. Els actes de comunicació amb l'advocat de l'Estat o el lletrat de les Corts Generals, així com amb els lletrats de l'Administració de la Seguretat Social, es practicaran en la seua seu oficial respectiva, de conformitat amb la Llei 52/1997, de 27 de novembre, d'Assistència Jurídica a l'Estat i altres Institucions Públiques, i la normativa que la desplega i complementa. Quan disposen dels mitjans tècnics a què es referix l'apartat 5 de l'article 56 d'esta llei, els actes de comunicació es podran efectuar per aquells mitjans. Estos actes s'entendran, respecte de les comunitats autònomes, amb qui establisca la seua legislació pròpia.

Els actes de comunicació al Ministeri Fiscal, a l'Advocacia de l'Estat, als lletrats de les Corts Generals i als lletrats de les comunitats autònomes i de l'Administració de la Seguretat Social, així com les notificacions a les parts, incloses les que es realitzen a través dels servicis organitzats pels col·legis professionals, es consideraran realitzats al dia següent a la data de recepció que conste en la diligència o en el resguard acreditatiu de la seua recepció quan l'acte de comunicació s'haja efectuat pels mitjans i amb els requisits que estableix l'apartat 1 de l'article 162 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

4. Quan es tracte de comités d'empresa, les diligències anteriorment esmentades s'entendran amb el seu president o secretari i, si no, amb qualsevol dels seus membres.

Article 61. *Nul·litat de les comunicacions.*

Seran nul·les les notificacions, citacions i citacions a termini que no es realitzen d'acord amb el que disposa este capítol. No obstant això, si l'interessat s'ha donat per assabentat o consta de forma suficient el seu coneixement processal o extraprocessal dels elements essencials de la resolució, la diligència produirà efecte des d'eixe moment.

Article 62. *Competència del secretari judicial per a la remissió d'oficis, manaments i exhortos.*

El secretari judicial haurà d'expedir oficis, manaments, exhortos i qualssevol altres actes de comunicació que s'acorden en els quals se sol·licite la pràctica d'actuacions.

TÍTOL V

De l'evitació del procés

CAPÍTOL I

De la conciliació o mediació prèvies i dels laudes arbitrals

Article 63. *Conciliació o mediació prèvies.*

Serà requisit previ per a la tramitació del procés l'intent de conciliació o, si és el cas, de mediació davant del servici administratiu corresponent o davant de l'òrgan que

assumisca estes funcions que es podrà constituir per mitjà dels acords interprofessionals o els convenis col·lectius a què es referix l'article 83 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, així com per mitjà dels acords d'interés professional a què es referixen l'article 13 i l'apartat 1 de l'article 18 de la Llei de l'Estatut del Treball Autònom.

Article 64. Excepcions a la conciliació o mediació prèvies.

1. S'exceptuen del requisit de l'intent de conciliació o, si és el cas, de mediació els processos que exigisquen la reclamació prèvia en via administrativa o una altra forma d'esgotament d'esta, si és el cas, els que versen sobre Seguretat Social, els relatius al gaudi de vacances i a matèria electoral, mobilitat geogràfica, modificació substancial de les condicions de treball, drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral als quals es referix l'article 139, els iniciats d'ofici, els d'impugnació de convenis col·lectius, els d'impugnació dels estatuts dels sindicats o de la seua modificació, els de tutela dels drets fonamentals i llibertats públiques, els processos d'anul·lació de laudes arbitrals, els d'impugnació d'acords de conciliacions, de mediacions i de transaccions, així com aquells en què s'exerciten accions laborals de protecció contra la violència de gènere.

2. Igualment queden exceptuats:

a) Aquells processos en què sent part demandada l'Estat o un altre ens públic també ho siguen persones privades, sempre que la pretensió s'haja de sotmetre al tràmit de reclamació prèvia en via administrativa o a una altra forma d'esgotament d'esta i s'hi puga decidir l'assumpte litigiós.

b) Els supòsits en què, en qualsevol moment del procés, després d'haver dirigit la papereta o la demanda contra persones determinades, siga necessari dirigir o ampliar-la contra persones diferents de les inicialment demandades.

3. Quan per la naturalesa de la pretensió exercitada puga tindre eficàcia jurídica l'acord de conciliació o de mediació que es puga aconseguir, inclús estant exceptuat el procés del mencionat requisit de l'intent previ, si les parts acudixen en temps oportú voluntàriament i de comú acord a estes vies prèvies, se suspendran els terminis de caducitat o s'interrompran els de prescripció segons estableix l'article següent.

Article 65. Efectes de la sol·licitud de conciliació o de mediació prèvia. Els laudes arbitrals.

1. La presentació de la sol·licitud de conciliació o de mediació suspendrà els terminis de caducitat i interromprà els de prescripció. El còmput de la caducitat es reprendrà al dia següent d'intentada la conciliació o mediació o transcorreguts quinze dies hàbils, excloent del còmput els dissabtes, des de la seua presentació sense que s'haja subscrit.

2. En tot cas, transcorreguts trenta dies, computats tal com s'indica en el número anterior, sense que s'haja subscrit l'acte de conciliació o sense que s'haja iniciat mediació o aconseguir acord en esta, es considerarà acabat el procediment i complit el tràmit.

3. També se suspendran els terminis de caducitat i s'interrompran els de prescripció per la subscripció d'un compromís arbitral, formalitzat en virtut dels acords interprofessionals i els convenis col·lectius a què es referix l'article 83 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors o dels derivats dels acords d'interés professional, d'acord amb l'apartat 4 de l'article 18 de la Llei de l'Estatut del Treballador Autònom.

En estos casos, el còmput de la caducitat es reprendrà l'endemà del dia que adquirisca fermesa el laude arbitral; si s'interposa un recurs judicial d'anul·lació del laude, la represa tindrà lloc l'endemà del dia en què siga ferma la sentència que es dicte.

El mateix efecte es produirà encara que en el procediment arbitral s'aprecie la incompetència, i es reprendrà el còmput de la caducitat des de la fermesa de la resolució que pose fi a l'arbitratge.

4. Les accions d'impugnació i recursos judicials d'anul·lació de laudes arbitrals el coneixement dels quals corresponga a l'orde social, quan no tinguen establert un procediment especial, inclosos els laudes arbitrals establits per acords d'interés

professional dels treballadors autònoms econòmicament dependents, se substanciaran, a instància dels interessats, pels tràmits del procediment ordinari, davant del jutjat o tribunal als quals hauria correspost el coneixement de l'assumpte sotmés a arbitratge, amb fonament en un excés sobre l'arbitratge, haver resolt aspectes no sotmesos a este o que no puguen ser objecte d'este, vici essencial de procediment o infracció de normes imperatives. L'acció caducarà en el termini de trenta dies hàbils, excloent-ne els dissabtes, diumenges i festius, des de la notificació del laude.

Si es formula la impugnació pel Fons de Garantia Salarial, en relació amb possibles obligacions de garantia salarial, o per altres tercers possibles perjudicats, es podrà fonamentar en il·legalitat o lesivitat i el termini per a l'exercici de l'acció comptarà des que puguen haver conegut l'existència del laude arbitral.

Article 66. *Conseqüències de la no-assistència a l'acte de conciliació o de mediació.*

1. L'assistència a l'acte de conciliació o de mediació és obligatòria per als litigants.
2. Quan estant degudament citades les parts per a l'acte de conciliació o de mediació no comparega el sol·licitant ni al·legue causa justa, es considerarà no presentada la papereta de conciliació o la sol·licitud de mediació, i s'arxivaran totes les actuacions.
3. Si no compareix l'altra part, degudament citada, es farà constar expressament en la certificació de l'acte de conciliació o de mediació i es considerarà intentada sense efecte la conciliació o la mediació; el jutge o tribunal imposaran les costes del procés a la part que no haja comparegut sense causa justificada, inclosos els honoraris, fins al límit de sis-cents euros, del lletrat o graduat social col·legiat de la part contrària que hi hagen intervingut, si la sentència que dicte en el moment oportú coincidix essencialment amb la pretensió que conté la papereta de conciliació o la sol·licitud de mediació.

Article 67. *Impugnació de l'acord de conciliació o de mediació.*

1. L'acord de conciliació o de mediació podrà ser impugnat per les parts i pels qui puguen patir perjudici per aquell, davant del jutjat o tribunal a què haja correspost el coneixement de l'assumpte objecte de la conciliació o de la mediació, per mitjà de l'exercici per les parts de l'acció de nul·litat per les causes que invaliden els contractes o pels possibles perjudicats amb fonament en la seua il·legalitat o lesivitat.
2. L'acció caducarà als trenta dies hàbils, excloent-ne els dissabtes, diumenges i festius, següents a aquell en què es va adoptar l'acord. Per als possibles perjudicats, el termini comptarà a partir del moment que l'hagen pogut conèixer.

Article 68. *Executivitat de l'acord de conciliació o de mediació i dels laudes arbitrals fermes.*

1. El que s'ha acordat en conciliació o en mediació constituirà títol per a iniciar accions executives sense necessitat de ratificació davant del jutge o tribunal, i es podrà dur a efecte pels tràmits previstos en el llibre quart d'esta llei.
2. Es consideraran equiparats a les sentències fermes, a l'efecte d'execució definitiva, els laudes arbitrals igualment fermes, individuals o col·lectius, dictats per l'òrgan que es puga constituir per mitjà dels acords interprofessionals i els convenis col·lectius als quals es referix l'article 83 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, els laudes arbitrals establits per acords d'interés professional dels treballadors autònoms econòmicament dependents, d'acord amb l'apartat 4 de l'article 18 de la Llei de l'Estatut del Treball Autònom, així com els laudes recaiguts en matèria electoral, els que posen fi a la vaga o a conflictes col·lectius o altres el coneixement dels quals corresponga a l'orde social, exclusivament en els pronunciaments de condemna concrets que per la seua naturalesa siguen susceptibles de la dita execució i excepte els pronunciaments que tinguen eficàcia normativa o interpretativa.

CAPÍTOL II

De l'esgotament de la via administrativa prèvia a la via judicial

Article 69. *Reclamació administrativa prèvia o esgotament de la via administrativa prèvia a la via judicial social.*

1. Per a poder demandar a l'Estat, comunitats autònomes, entitats locals o entitats de dret públic amb personalitat jurídica pròpia vinculades o dependents d'estos serà requisit necessari haver interposat una reclamació prèvia a la via judicial social, o, si és el cas, haver esgotat la via administrativa, quan siga procedent, d'acord amb el que establix la normativa de procediment administratiu aplicable.

En tot cas, l'Administració pública haurà de notificar als interessats les resolucions i els actes administratius que afecten els seus drets i interessos, que continga la notificació el text íntegre de la resolució, amb indicació de si és definitiva o no en la via administrativa, l'expressió dels recursos o de la reclamació administrativa prèvia que corresponguen, òrgan davant del qual s'hagen de presentar i termini per a interposar-los, sense perjudi que els interessats puguen exercitar, si és el cas, qualsevol altre que consideren procedent.

Les notificacions que contenen el text íntegre de l'acte i ometen algun dels altres requisits previstos en el paràgraf anterior mantindran suspesos els terminis de caducitat i interromputs els de prescripció i únicament produiran efecte a partir de la data en què l'interessat realitze actuacions que suposen el coneixement del contingut i abast de la resolució o acte objecte de la notificació o resolució, o interpose qualsevol recurs o reclamació que siga procedent.

2. Notificada la denegació de la reclamació o transcorregut un mes sense que haja sigut notificada, o des que s'haja d'entendre esgotada la via administrativa en els altres casos, l'interessat podrà formalitzar la demanda en el termini de dos mesos davant del jutjat o la sala competent. La demanda anirà acompanyada d'una còpia de la resolució denegatòria o document acreditatiu de la presentació de la reclamació o de la interposició o resolució del recurs administratiu, segons siga procedent, i s'adjuntarà una còpia de tot això per a l'entitat demandada.

3. En les accions derivades d'acomiadament i la resta d'accions subjectes a termini de caducitat, el termini d'interposició de la demanda serà de vint dies hàbils o l'especial que hi siga aplicable, comptats a partir de l'endemà del dia en què s'haja produït l'acte o la notificació de la resolució impugnada, o des que s'haja de considerar esgotada la via administrativa en els altres casos, si bé la interposició de la reclamació prèvia suspén el termini de caducitat, en els termes de l'article 73.

Article 70. *Excepcions a la reclamació administrativa prèvia o a l'esgotament de la via administrativa.*

1. S'exceptuen del requisit de reclamació prèvia els processos relatius a gaudi de vacances, matèria electoral, mobilitat geogràfica, modificació substancial de les condicions de treball, drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral als quals es referix l'article 139, procediments d'ofici, conflictes col·lectius, impugnació de convenis col·lectius, impugnació d'estatuts dels sindicats o de la seua modificació, tutela de drets fonamentals i llibertats públiques, sent en estos últims potestatiu, i reclamacions contra el Fons de Garantia Salarial, a l'empara del que preveu l'article 33 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors.

2. No caldrà esgotar la via administrativa per a interposar una demanda de tutela de drets fonamentals i llibertats públiques contra actes de les administracions públiques en l'exercici de les seues potestats en matèria laboral i sindical, si bé el termini per a la interposició de la demanda serà de vint dies a comptar des de l'endemà de la notificació de l'acte o del transcurs del termini fixat per a la resolució, sense més tràmits; quan la lesió del dret fonamental tinga el seu origen en la inactivitat administrativa o en l'actuació en vies de fet, o s'haja interposat potestativament un recurs administratiu, el termini de

vint dies s'iniciarà transcorreguts vint dies des de la reclamació contra la inactivitat o via de fet, o des de la presentació del recurs, respectivament.

3. També s'exceptua del requisit de reclamació prèvia l'exercici de les accions laborals derivades dels drets establits en la Llei Orgànica 1/2004, de 28 de desembre, de Mesures de Protecció Integral contra la Violència de Gènere.

Article 71. *Reclamació administrativa prèvia en matèria de prestacions de la Seguretat Social.*

1. Serà requisit necessari per a formular demanda en matèria de prestacions de la Seguretat Social que els interessats interposen una reclamació prèvia davant de l'entitat gestora d'estes prestacions. Se n'exceptuen els procediments d'impugnació de les resolucions administratives expresses en les quals s'acorda l'alta mèdica emeses pels òrgans competents de les entitats gestores de la Seguretat Social a l'esgotar-se el termini de duració de tres-cents seixanta-cinc dies de la prestació d'incapacitat temporal.

2. La reclamació prèvia s'haurà d'interposar davant de l'òrgan competent que haja dictat resolució sobre la sol·licitud inicial de l'interessat, en el termini de trenta dies des de la notificació d'esta, si és expressa, o des de la data en què, d'acord amb la normativa reguladora del procediment de què es tracte, s'haja de considerar produït el silenci administratiu.

En els procediments d'impugnació d'altres mèdiques no exempts de reclamació prèvia segons l'apartat 1 d'este article, la reclamació prèvia s'interposarà en el termini d'onze dies des de la notificació de la resolució.

3. Si la resolució, expressa o presumpta, ha sigut dictada per una entitat col·laboradora, la reclamació prèvia s'interposarà, en el mateix termini, davant de la mateixa entitat col·laboradora si té atribuïda la competència per a resoldre, o si no, davant de l'òrgan corresponent de l'entitat gestora o organisme públic gestor de la prestació.

4. Quan en el reconeixement inicial o la modificació d'un acte o dret en matèria de Seguretat Social l'entitat corresponent estiga obligada a procedir d'ofici, en cas que no es produïska acord o resolució, l'interessat podrà sol·licitar que es dicte, tenint esta sol·licitud valor de reclamació prèvia. De la mateixa manera es podrà reiterar la reclamació prèvia si ha caducat l'anterior, fins que no haja prescrit el dret i sense perjuí dels efectes retroactius que corresponga donar-li.

5. Formulada la reclamació prèvia en qualsevol dels supòsits mencionats en el present article, l'entitat l'haurà de contestar expressament en el termini de quaranta-cinc dies. En cas contrari, es considerarà denegada la reclamació per silenci administratiu.

En els procediments d'impugnació d'altres mèdiques en què s'haja d'interposar reclamació prèvia, el termini per a contestar-hi serà de set dies; es considerarà desestimada una vegada que haja transcorregut el dit termini.

6. La demanda s'haurà de formular en el termini de trenta dies, a comptar de la data en què es notifique la denegació de la reclamació prèvia o des del dia en què es considere denegada per silenci administratiu.

En els processos d'impugnació d'altres mèdiques, el termini anterior serà de vint dies, i quan no siga exigible cap reclamació prèvia es computarà des de l'adquisició de plens efectes de l'alta mèdica o des de la notificació de l'alta definitiva acordada per l'entitat gestora.

7. Les entitats o els organismes gestors de la Seguretat Social expediran un rebut de presentació o segellaran degudament, amb indicació de la data, les còpies de les reclamacions que es dirigisquen en compliment del que disposa la present llei. Este rebut o còpia segellada, o el justificant de presentació pels procediments i registres alternatius que estiguen establits per la normativa administrativa aplicable, haurà d'acompanyar inexcusablement la demanda.

Article 72. *Vinculació respecte a la reclamació o via administrativa prèvia.*

En el procés, les parts no podran introduir variacions substancials de temps, quantitats o conceptes respecte d'aquells que siguen objecte del procediment administratiu i de les actuacions dels interessats o de l'Administració, bé en fase de reclamació prèvia o de recurs que esgote la via administrativa, excepte quan siguen fets nous o que no s'hagen pogut conèixer amb anterioritat.

Article 73. *Efectes de la reclamació administrativa prèvia o de la via administrativa.*

La reclamació prèvia interrompra els terminis de prescripció i suspendrà els de caducitat; estos últims es reprendran l'endemà del dia de la notificació de la resolució o del transcurs del termini en què s'haja de considerar desestimada.

TÍTOL VI

Dels principis del procés i dels deures processals

Article 74. *Principis del procés.*

1. Els jutges i tribunals de l'orde jurisdiccional social i els secretaris judicials, en la seua funció d'ordenació del procediment i la resta de competències atribuïdes per l'article 456 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, interpretaran i aplicaran les normes reguladores del procés social ordinari segons els principis d'immediatesa, oralitat, concentració i celeritat.

2. Els principis indicats en l'apartat anterior orientaran la interpretació i l'aplicació de les normes processals pròpies de les modalitats processals regulades en la present llei.

Article 75. *Deures processals de les parts.*

1. Els òrgans judicials rebutjaran d'ofici, en resolució fundada, les peticions, incidents i excepcions formulades amb finalitat dilatòria o que comporten abús de dret. Així mateix, corregiran els actes que, a l'empara del text d'una norma, perseguisquen un resultat contrari al previst en la Constitució i en les lleis per a l'equilibri processal, la tutela judicial i l'efectivitat de les resolucions.

2. Els qui no siguen part en el procés han de complir les obligacions que els imposen els jutges i tribunals ordenades a garantir els drets que puguen correspondre a les parts i a assegurar l'efectivitat de les resolucions judicials.

3. Si es produïx un dany avaluable econòmicament, el perjudicat podrà reclamar la indemnització oportuna davant del jutjat o tribunal que estiga coneixent o haja conegut de l'assumpte principal.

4. Tots s'hauran d'ajustar en les seues actuacions en el procés a les regles de la bona fe. Si es vulneren estes, així com si es formulen pretensions temeràries, sense perjudi del que disposa el número anterior, el jutge o tribunal podrà imposar per mitjà d'interlocutòria, en peça separada, de forma motivada i respectant el principi de proporcionalitat, ponderant les circumstàncies del fet, la capacitat econòmica i els perjudis causats al procés i a altres intervinents o a tercers, una multa que podrà oscil·lar de cent huitanta a sis mil euros, sense que en cap cas pugua superar la quantia de la tercera part del litigi.

Aquell a qui s'haja imposat la multa prevista en el paràgraf anterior podrà ser oït en justícia. L'audiència en justícia es demanarà en el termini dels tres dies següents al de la notificació de la multa, per mitjà d'un escrit presentat davant del jutge o tribunal que l'haja imposat. L'audiència serà resolta per mitjà d'interlocutòria contra la qual es podrà interposar un recurs d'alçada en el transcurs de cinc dies davant de la sala de govern corresponent, que el resoldrà amb un informe previ del jutge o sala que va imposar la multa.

Si s'observa temeritat o mala fe en la sentència o en la resolució dels recursos de suplicació o cassació, caldrà ajustar-se al que disposen les regles respectives.

5. L'incompliment de les obligacions de col·laboració amb el procés i de complir les resolucions dels jutges i tribunals i dels secretaris judicials en la seua funció d'ordenació del procediment i altres competències atribuïdes per l'article 456 de la Llei Orgànica del Poder Judicial, sense perjudi del que preveuen els apartats 3 i 4 anteriors, donaran lloc, respectivament, a l'aplicació dels constrengiments pecuniaris a les parts i de les multes coercitives als altres intervinents o tercers, en els termes establits en els apartats 2 i 3 de l'article 241, que podran ser oïts en justícia en la forma prevista en l'apartat anterior.

LLIBRE SEGON

Del procés ordinari i de les modalitats processals

TÍTOL I

Del procés ordinari

CAPÍTOL I

Dels actes preparatoris i diligències preliminars, de l'anticipació i assegurement de la prova i de les mesures cautelars

Secció 1a. Actes preparatoris i diligències preliminars

Article 76. *Sol·licitud d'actes preparatoris i diligències preliminars.*

1. Qui pretenga plantejar una demanda, podrà sol·licitar de l'òrgan judicial que aquell contra qui es propose dirigir la demanda preste declaració sobre algun fet relatiu a la personalitat, capacitat, representació o legitimació d'este, o aporte algun document amb la mateixa finalitat, el coneixement del qual siga necessari per al juí.

Igualment es podrà sol·licitar, per qui pretén plantejar una demanda, la determinació de qui són els socis, partícips, membres o gestors d'una entitat sense personalitat i les diligències necessàries encaminades a la determinació de l'empresari i els integrants del grup o unitat empresarial, així com la determinació de les persones que concorren en la producció d'un dany amb la persona a qui es pretén plantejar la demanda i la cobertura del risc si és el cas.

2. El juí també es podrà preparar per petició de qui pretenga iniciar un procés per a la defensa dels interessos col·lectius, a fi de concretar els integrants del grup d'afectats quan, no estant determinats, siguen fàcilment determinables. A este efecte, el tribunal adoptarà les mesures oportunes per a esbrinar quins són els integrants del grup, d'acord amb les circumstàncies del cas i d'acord amb les dades subministrades pel sol·licitant, inclòs el requeriment al demandat perquè col·labore en la dita determinació.

3. També es podrà formular petició de pràctica d'altres diligències i investigacions necessàries per a preparar el juí de les que preveu l'article 256 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

4. Quan la realització de la diligència sol·licitada pugua afectar la intimitat personal o un altre dret fonamental, el jutjat o tribunal, si no hi ha consentiment de l'afectat, podrà autoritzar la dita actuació en la forma i amb les garanties que establixen els apartats 4 a 6 de l'article 90.

5. La Inspecció de Treball i Seguretat Social i, si és el cas, l'Administració laboral, en l'exercici de les seues funcions, quan el centre de treball sotmés a inspecció coincidisca amb el domicili de la persona afectada, podrà sol·licitar la corresponent autorització judicial, si el titular s'hi oposa o hi ha risc d'esta oposició, en relació amb els procediments administratius dels quals conega o pugua conèixer posteriorment la jurisdicció social, o per a possibilitar qualsevol altra mesura d'inspecció o control que pugua afectar drets fonamentals o llibertats públiques.

6. Contra la resolució judicial on es denegue la pràctica d'estes diligències no es podrà interposar cap recurs, sense perjudi del que, en el moment oportú, es puga interposar contra la sentència.

Article 77. *Exhibició prèvia de documents.*

1. En tots aquells supòsits en què l'examen de llibres i comptes o la consulta de qualsevol altre document es demostre imprescindible per a fonamentar la demanda o la seua oposició, qui pretenga plantejar una demanda o preveja que serà demandat podrà sol·licitar de l'òrgan judicial la comunicació dels dits documents. Quan es tracte de documents comptables, el sol·licitant podrà acudir assessorat per un expert en la matèria, que estarà sotmés als deures que li puguen incumbir professionalment en relació amb la salvaguarda del secret de la comptabilitat. Els costos originats per l'assessorament de l'expert seran a càrrec de qui sol·licite els seus servicis.

2. L'òrgan judicial resoldrà per interlocutòria, dins del segon dia, allò que considere procedent, fixant la manera de portar a efecte la comunicació dels dits elements i adoptant, si és el cas, les mesures necessàries perquè l'examen es porte a efecte de la manera menys onerosa i sense que la documentació isca del poder del seu titular, i a l'efecte d'això podrà disposar que la part en poder de la qual obren els documents facilite a la part interessada o al seu expert comptable una còpia d'aquells, en suport preferiblement electrònic, i permeta la confrontació de la dita còpia o versió amb el document original.

3. Les anteriors mesures podran ser sol·licitades igualment per les parts durant el procés amb l'antelació prevista en l'apartat 3 de l'article 90, sempre que no donen lloc a la suspensió de l'acte de juí.

Secció 2a. *Anticipació i assegurement de la prova*

Article 78. *Causes i normes aplicables a l'anticipació de la prova.*

1. Qui pretenga plantejar una demanda o presumisca que serà demandat podrà sol·licitar prèviament del jutge o tribunal la pràctica anticipada d'algun mitjà de prova quan hi haja el temor fundat que, per causa de les persones o de l'estat de les coses, els dits actes no es puguen realitzar en el moment processal generalment previst o la realització presente greus dificultats en el dit moment, incloent-hi l'examen de testimonis quan per l'edat avançada d'algun d'estos, perill imminent de la seua vida, proximitat d'una absència o estada en un lloc amb el qual siguen impossibles o difícils les comunicacions o qualsevol altre motiu greu i justificat, siga presumible que no serà possible mantindre el seu dret per falta de justificació.

2. Qualsevol de les parts, una vegada iniciat el procés, però en tot cas sense donar lloc a suspensió de l'acte de juí, podrà sol·licitar la pràctica anticipada de proves que no puguen ser realitzades en l'acte del juí o la realització de les quals presente greus dificultats en el dit moment. El jutge o tribunal decidirà el que siga pertinent per a practicar-les en els termes previstos per la norma que regule el mitjà de prova corresponent i amb subjecció pel que fa a la resta, quan siga aplicable, al que disposen els articles 293 a 297 i apartat 1 de l'article 298 de la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil. Contra la resolució denegatòria no es podrà interposar cap recurs, sense perjudi que, per este motiu, es puga interposar en el moment oportú contra la sentència.

Secció 3a. *Mesures cautelars*

Article 79. *Règim aplicable per a l'adopció de mesures cautelars.*

1. Les mesures cautelars que siguen necessàries per a assegurar l'efectivitat de la tutela judicial que es puga acordar en sentència es regiran pel que disposen els articles 721 a 747 de la Llei d'Enjudiciament Civil amb la necessària adaptació a les particularitats del procés social i oïdes les parts, si bé es podrà anticipar en forma motivada l'efectivitat

de les mesures quan el sol·licitant ho demane i acredite que concorren raons d'urgència o que l'audiència prèvia pot comprometre el bon fi de la mesura cautelar.

Quan el procés tracte sobre la impugnació d'actes d'administracions públiques en matèria laboral i de seguretat social, l'adopció de mesures cautelars es regirà, en allò que no preveu esta llei, pel que disposa la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, en els seus articles 129 a 136.

Els treballadors i beneficiaris de prestacions de Seguretat Social i els sindicats, quan tinguen la representació col·lectiva dels seus interessos, així com les associacions representatives dels treballadors autònoms econòmicament dependents, estaran exempts de la prestació de caucions, garanties i indemnitzacions relacionades amb les mesures cautelars que es puguen acordar.

2. L'òrgan judicial, d'ofici o a instància de part interessada o del Fons de Garantia Salarial, en els casos en què es puga derivar la seua responsabilitat, podrà decretar l'embargament preventiu de béns del demandat en quantia suficient per a cobrir el que s'ha reclamat en la demanda i el que es calcule per als costos d'execució, quan aquell realitze qualssevol actes dels quals es puga presumir que es pretén situar en estat d'insolvència o impedir l'efectivitat de la sentència.

3. L'òrgan judicial podrà requerir al sol·licitant de l'embargament, en el terme d'una audiència, que presente documents, informació testifical o qualsevol altra prova que justifique la situació al·legada. En els casos en què es puga derivar responsabilitat del Fons de Garantia Salarial, este haurà de ser citat a fi d'assenyalar béns.

4. La sol·licitud d'embargament preventiu podrà ser presentada en qualsevol moment del procés abans de la sentència, sense que per això se suspenga el curs de les actuacions.

5. En reclamacions derivades d'accident de treball i malaltia professional, sense perjudi de les mesures anteriors, es podran acordar les indicades en l'apartat 1 de l'article 142 en relació amb l'assegurament empresarial respecte d'això, així com l'embargament preventiu i la resta de mesures cautelars previstes en este article respecte de qualsevol classe de responsabilitats empresarials i de tercers derivades de les dites contingències.

6. En procediments que es referixen a les resolucions de l'autoritat laboral sobre paralització de treballs per risc per a la seguretat i salut dels treballadors, així com en cas de responsabilitat empresarial sobre malalties professionals per falta de reconeixements mèdics, es podran adoptar les mesures a què es referix l'apartat anterior d'este article als efectes de l'assegurament de les responsabilitats empresarials derivades, d'acord amb el que disposen l'article 195 i l'apartat 2 de l'article 197 del text refós de la Llei General de la Seguretat Social, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1994, de 20 de juny.

7. En els processos en què s'exercite l'acció d'extinció del contracte de treball a instància del treballador amb fonament en l'article 50 de l'Estatut dels Treballadors en els casos en què es justifique que la conducta empresarial perjudica la dignitat o la integritat física o moral de treballador, puga comportar una possible vulneració dels seus altres drets fonamentals o llibertats públiques o possibles conseqüències de tal gravetat que puguen fer inexigible la continuïtat de la prestació en la seua forma anterior, es podrà acordar, a instància del demandant, alguna de les mesures cautelars previstes en l'apartat 4 de l'article 180 d'esta llei, amb manteniment del deure empresarial de cotitzar i d'abonar els salaris sense perjudi del que puga resoldre la sentència.

CAPÍTOL II

Del procés ordinari

Secció 1a. Demanda

Article 80. *Forma i contingut de la demanda.*

1. La demanda es formularà per escrit, es podran utilitzar els formularis i procediments facilitats a este efecte en l'oficina judicial on s'haja de presentar, i haurà de contindre els següents requisits generals:

a) La designació de l'òrgan davant de qui es presente, així com l'expressió de la modalitat processal a través de la qual entenga que s'haja d'enjudiciar la seua pretensió.

b) La designació del demandant, en els termes de l'article 16 d'esta llei, amb expressió del número del document nacional d'identitat o del número i tipus de document d'identificació dels ciutadans estrangers, i d'aquells altres interessats que hagen de ser cridats al procés i els seus domicilis, indicant el nom i cognoms de les persones físiques i la denominació social de les persones jurídiques. Si la demanda es dirigeix contra una massa patrimonial, patrimoni separat, entitat o grup sense personalitat, a més d'identificar-los suficientment, s'haurà de fer constar el nom i cognoms dels qui apareguen com a administradors, organitzadors, directors, gestors, socis o partícips, i els seus domicilis, sense perjuí de les responsabilitats legals de la massa patrimonial, entitat o grup i dels seus gestors i integrants.

c) L'enumeració clara i concreta dels fets sobre els quals tracte la pretensió i de tots aquells que, segons la legislació substantiva, resulten imprescindibles per a resoldre les qüestions plantejades. No es podran al·legar en cap cas fets diferents dels adduïts en conciliació o mediació ni introduir, respecte de la via administrativa prèvia, variacions substancials en els termes que preveu l'article 72, excepte els fets nous o que no s'hagen pogut conèixer amb anterioritat.

d) La súplica corresponent, en els termes adequats al contingut de la pretensió exercitada.

e) Si el demandant litiga per si mateix, designarà un domicili, si és possible en la localitat on residisca el jutjat o tribunal en el qual es practicaran totes les diligències que s'hagen de tramitar amb ell. La designació s'haurà d'efectuar amb indicació completa de totes les dades d'identificació del domicili facilitat, així com número de fax, telèfon i adreça electrònica si en té, per a la pràctica de qualsevol classe de comunicacions pels mitjans esmentats. Si designa lletrat, graduat social col·legiat o procurador, haurà d'anar subscripta pel professional, que s'entén que assumix la seua representació amb facultats processals plenes i facilitarà les mateixes dades anteriors, sense perjuí de la ratificació posterior en juí del demandant llevat que, amb anterioritat, atorgue poder en forma per algun dels mitjans admesos en dret o que, amb posterioritat, s'efectue revocació o renúncia comunicada de manera efectiva.

f) Data i firma.

2. De la demanda i documents que l'acompanyen l'actor presentarà tantes còpies com demandats i altres interessats en el procés hi haja, així com per al Ministeri Fiscal, en els casos en què legalment haja d'intervindre, així com dels altres documents requerits segons la modalitat processal aplicable.

3. A la demanda s'hi adjuntarà la documentació justificativa d'haver intentat la prèvia conciliació o mediació, o d'haver transcorregut el termini exigible per a realitzar-la sense que s'hagen celebrat, o de l'esgotament de la via administrativa quan siga procedent, o al·legació si no són necessàries estes, així com la resta de documents d'aportació preceptiva amb la demanda segons la modalitat processal aplicable.

Article 81. *Admissió de la demanda.*

1. El secretari judicial, dins dels tres dies següents a la recepció de la demanda, donarà compte al jutge o tribunal si entén que concorren els supòsits de falta de jurisdicció o competència, o, en qualsevol altre cas, sense perjudi dels procediments d'assenyalament immediat que es puguen establir, resoldrà sobre l'admissió a tràmit d'aquella, amb assenyalament de juí en la forma prevista en l'article següent, o advertirà a la part dels defectes o omissions en què haja incorregut al redactar la demanda en relació amb els pressupostos processals necessaris que puguen impedir la vàlida prossecució i terme del procés, així com en relació amb els documents d'aportació preceptiva amb esta, excepte el que disposa l'apartat 3 d'este mateix article per a la conciliació o mediació prèvia, a fi que els esmene dins del termini de quatre dies.

2. Realitzada l'esmena, el secretari judicial, dins dels tres dies següents, admetrà la demanda. En qualsevol altre cas, donarà compte al jutge o tribunal perquè este resolga, dins dels tres dies següents, sobre la seua admissibilitat.

3. Si a la demanda no se li adjunta certificació de l'acte de conciliació o mediació prèvia, o de la papereta de conciliació o de la sol·licitud de mediació si no s'ha celebrat en termini legal, el secretari judicial, sense perjudi de resoldre sobre l'admissió i procedir a l'assenyalament, advertirà el demandant que ha d'acreditar la celebració o l'intent de l'acte expressat en el termini de quinze dies comptats a partir de l'endemà de la recepció de la notificació, amb l'advertència que s'arxivaran les actuacions en cas contrari i quedarà sense efecte l'assenyalament efectuat.

4. Si la demanda és admissible, o una vegada esmenada esta, i s'hi sol·liciten diligències de preparació de la prova a practicar en juí, així com en els casos de sol·licitud posterior dins del termini legal de tals diligències o de qualsevol altra diligència d'anticipació o assegurament de la prova, es donarà compte al jutge o tribunal perquè resolga allò que corresponga dins dels tres dies següents, i s'haurà de notificar la resolució corresponent junt amb l'admissió a tràmit de la demanda i la notificació de l'assenyalament.

Article 82. *Assenyalament dels actes de conciliació i juí.*

1. Si és admesa la demanda, una vegada verificada la concurrència dels requisits exigits, en la mateixa resolució d'admissió a tràmit el secretari judicial assenyalà el dia i l'hora en què hagen de tindre lloc successivament els actes de conciliació i juí, i haurà d'haver-hi un mínim de deu dies entre la citació i la celebració efectiva dels dits actes, excepte en els supòsits en què la llei en dispose un altre de distint i en els supòsits de nou assenyalament després d'una suspensió.

En l'assenyalament de les vistes i juís el secretari judicial tindrà en compte els criteris que estableix l'article 182 de la Llei d'Enjudiciament Civil i procurarà, en la mesura que siga possible, assenyalà en un mateix dia els que es referisquen als mateixos interessats i no puguen ser acumulats, així com relacionar els assenyalaments dels processos en què s'haja d'intentar la conciliació prèvia per part del secretari judicial amb els exempts del dit tràmit. En especial, les audiències i vistes que requerisquen la presència del representant del Ministeri Fiscal, advocat de l'Estat, lletrats de les Corts Generals, lletrats de l'Administració de la Seguretat Social, de les comunitats autònomes o de l'Administració local, seran agrupades i s'assenyalaran de manera consecutiva.

2. La celebració dels actes de conciliació i juí, el primer davant del secretari judicial i el segon davant del jutge o magistrat, tindrà lloc en convocatòria única però en actes successius, i s'haurà de fer a este efecte la citació en forma, amb entrega als demandats, als interessats i, si és el cas, al Ministeri Fiscal de còpia de la demanda i la resta de documents; així mateix, es requerirà de l'Administració pública la remissió de l'expedient administratiu, quan siga procedent, dins dels deu dies següents a la notificació.

3. En les cèdules de citació es farà constar que els actes de conciliació i juí no es podran suspendre per incompareixença del demandat, així com que els litigants han de concórrer al juí amb tots els mitjans de prova de què s'intenten valdre i que podran

formalitzar conciliació en evitació del juí, per mitjà de compareixença davant de l'oficina judicial, sense esperar a la data de l'assenyalament, així com sotmetre la qüestió als procediments de mediació que puguen estar constituïts d'acord amb el que disposa l'article 63 d'esta llei, i adoptar les mesures oportunes amb este fi, sense que això done lloc a la suspensió, llevat que de comú acord ho sol·liciten les dos parts, justificant la submissió a la mediació, i pel temps màxim establert en el procediment corresponent, que en tot cas no podrà excedir els quinze dies.

4. D'ofici o a petició de part, es podrà requerir el trasllat previ entre les parts o l'aportació anticipada, en suport preferiblement informàtic, amb cinc dies d'antelació a l'acte de juí, de la prova documental o pericial de la qual, pel seu volum o complexitat, siga convenient possibilitar l'examen previ al moment de la pràctica de la prova.

5. Quan la representació i defensa en juí siga atribuïda a l'advocat de l'Estat, se li concedirà un termini de vint-i-dos dies per a la consulta a l'Advocacia General de l'Estat-Direcció del Servei Jurídic de l'Estat. Quan la representació i defensa en juí siga atribuïda al lletrat de l'Administració de la Seguretat Social, se li concedirà igualment un termini de vint-i-dos dies per a la consulta a la Direcció del Servei Jurídic de l'Administració de la Seguretat Social. Este mateix termini es considerarà, respecte de les comunitats autònomes, per a consulta a l'organisme que establisca la seua legislació pròpia, així com quan la representació i presència en juí siga atribuïda al lletrat de les Corts Generals. L'assenyalament del juí es farà de manera que tinga lloc en data posterior al termini indicat.

Secció 2a. Conciliació i juí

Article 83. Suspensió dels actes de conciliació i juí.

1. Només a petició de les dos parts o per motius justificats acreditats davant del secretari judicial podrà este suspendre, per una sola vegada, els actes de conciliació i juí, i s'assenyalaran novament dins dels deu dies següents a la data de la suspensió. Excepcionalment i per circumstàncies transcendents adequadament provades, es podrà acordar una segona suspensió.

En cas de coincidència d'assenyalaments, si no és possible la substitució dins de la mateixa representació o defensa, una vegada justificats els requisits de l'ordinal 6t de l'apartat 1 de l'article 188 de la Llei d'Enjudiciament Civil, prèvia comunicació pel sol·licitant als altres professionals sempre que consten les seues dades en el procediment, es procurarà, abans que res, acomodar l'assenyalament dins de la mateixa data, i, en un altre cas, habilitar un nou assenyalament, adoptant les mesures necessàries per a evitar noves coincidències.

2. Si l'actor, citat en forma, no compareix ni al·lega causa justa que motive la suspensió de l'acte de conciliació o del juí, el secretari judicial en el primer cas i el jutge o tribunal en el segon consideraran que ha desistit de la seua demanda.

3. La incompareixença injustificada del demandat no impedirà la celebració dels actes de conciliació i juí, i este continuarà sense necessitat de declarar la seua rebel·lia.

Article 84. Celebració de l'acte de conciliació.

1. El secretari judicial intentarà la conciliació, duent a terme la tasca medidora que li és pròpia, i advertirà les parts dels drets i obligacions que els puguen correspondre. Si les parts aconseguixen l'avinença, dictarà un decret on l'aprovarà i acordarà, a més, l'arxivament de les actuacions. De la mateixa manera, correspondrà al secretari judicial l'aprovació de l'acord aconseguit per les parts abans del dia assenyalat per als actes de conciliació i juí. La conciliació i la resolució aprovatòria, oral o escrita, es documentaran en la mateixa acta de compareixença.

La conciliació aconseguida davant del secretari judicial i els acords aconseguits entre les parts aprovats per aquell tindran, a tots els efectes legals, la consideració de conciliació judicial.

2. Si el secretari judicial estima que allò que s'ha convingut és constitutiu de lesió greu per a alguna de les parts o per a tercers, de frau de llei o d'abús de dret o contrari a l'interés públic, no aprovarà l'acord, i advertirà les parts que han de comparèixer a presència judicial per a la celebració de l'acte del juí.

3. En cas que no hi haja avinença davant del secretari judicial i que se celebre el juí, l'aprovació de l'acord conciliatori que, si és el cas, aconseguisquen les parts en el dit moment correspondrà al jutge o tribunal davant del qual s'ha obtingut mitjançant una resolució oral o escrita documentada en el mateix acord. Només cabrà nova intervenció del secretari judicial on aprovarà un acord entre les parts si l'acte del juí s'arriba a suspendre per qualsevol causa.

4. De l'acte de conciliació s'estendrà la corresponent acta.

5. La conciliació i els acords entre les parts aprovats pel secretari judicial o, si és el cas, pel jutge o tribunal es portaran a efecte pels tràmits de l'execució de sentències.

6. L'acció per a impugnar la validesa de la conciliació s'exercirà davant del mateix jutjat o tribunal al qual ha correspost la demanda, pels tràmits i amb els recursos establits en esta llei. L'acció caducarà als trenta dies de la data de la seua celebració. Per als tercers perjudicats el termini comptarà des que puguen haver conegut l'acord. Les parts podran exercir l'acció de nul·litat per les causes que invaliden els contractes i la impugnació pels possibles tercers perjudicats es podrà fonamentar en il·legalitat o lesivitat.

Article 85. *Celebració del juí.*

1. Si no hi ha avinença en conciliació, es passarà a continuació a juí i es donarà compte del que s'ha realitzat.

Amb caràcter previ es resoldrà, motivadament, en forma oral i oïdes les parts, sobre les qüestions prèvies que es puguen formular en eixe acte, així com sobre els recursos o altres incidències pendents de resolució, sense perjudi de la ulterior succinta fonamentació en la sentència quan siga procedent. Igualment seran oïdes les parts i, si és el cas, es resoldrà, motivadament i en forma oral, allò que corresponga sobre les qüestions que el jutge o tribunal puga plantejar en eixe moment sobre la seua competència, els pressupòsits de la demanda o l'abast i límits de la pretensió formulada, respectant les garanties processals de les parts i sense perjudiar el fons de l'assumpte.

A continuació, el demandant ratificarà o ampliarà la seua demanda, encara que no podrà fer-hi en cap cas una variació substancial.

2. El demandat respondrà afirmant o negant concretament els fets de la demanda, i al·legant totes les excepcions que estime procedents.

3. Únicament podrà formular reconvençió quan l'haja anunciat en la conciliació prèvia al procés o en la contestació a la reclamació prèvia o resolució que esgoti la via administrativa, i haja expressat en essència els fets en què es fonamenta i la petició en què es concreta. No s'admetrà la reconvençió si l'òrgan judicial no és competent, si l'acció que s'exercix s'ha de ventilar en modalitat processal distinta i l'acció no és acumulable, i quan no hi haja connexió entre les seues pretensions i les que siguen objecte de la demanda principal.

No caldrà reconvençió per a al·legar compensació de deutes, sempre que siguen vençuts i exigibles i no es formule pretensió de condemna reconvençional, i en general quan el demandat esgrimisca una pretensió que tendisca exclusivament a ser absolt de la pretensió o pretensions objecte de la demanda principal, i serà suficient que s'al·legue en la resposta a la demanda. Si l'obligació necessita determinació judicial per no ser líquida amb antelació al juí, caldrà expressar concretament els fets que fonamenten l'excepció i la forma de liquidació del deute, així com haver-la anunciat en la conciliació o mediació prèvies, o en la reclamació o resolució que esgoten la via administrativa. Formulada la reconvençió, es traslladarà a les altres parts per a la seua resposta en els termes establits per a la demanda. El mateix tràmit de trasllat s'acordarà per a donar resposta a les excepcions processals en cas de ser al·legades.

4. Les parts faran ús de la paraula totes les vegades que el jutge o tribunal ho estime necessari.

5. Així mateix, en este acte, les parts podran al·legar tot allò que estimen convenient als efectes del que disposa la lletra b) de l'apartat 3 de l'article 191, oferint, per al moment processal oportú, els elements de juí necessaris per a fonamentar les seues al·legacions. No serà necessari aportar prova sobre esta qüestió concreta quan el fet que el procés afecta molts treballadors o beneficiaris siga notori per la seua mateixa naturalesa.

6. Si no se susciten qüestions processals o si, suscidades, s'hi ha donat resposta, les parts o els seus defensors amb el tribunal fixaran els fets sobre els quals hi haja conformitat o disconformitat dels litigants, i es consignarà en cas necessari en l'acta o, si és el cas, per diligència, una referència succincta a aquells punts essencials conformes, als efectes d'ulterior recurs. Igualment podran facilitar les parts unes notes breus de càlcul o resum de dades numèriques.

7. En cas d'aplanament total o parcial serà aprovat per l'òrgan jurisdiccional, oïdes les altres parts, si no s'incorre en renúncia prohibida de drets, frau de llei o perjudi a tercers, o és contrari a l'interés públic, mitjançant una resolució que es podrà dictar en forma oral. Si l'aplanament és total, es dictarà sentència condemnatòria d'acord amb les pretensions de l'actor. Quan l'aplanament siga parcial, es podrà dictar interlocutòria aprovatòria, que es podrà portar a efecte pels tràmits de l'execució definitiva parcial, sempre que per la naturalesa de les pretensions objecte d'aplanament siga possible un pronunciament separat que no prejudge les restants qüestions no aplanades, respecte de les quals continuarà l'acte de juí.

8. El jutge o tribunal, una vegada practicada la prova i abans de les conclusions, llevat que hi haja oposició d'alguna de les parts, podrà suscitar la possibilitat d'arribar a un acord, i, si no s'aconsegueix, en eixe moment prosseguirà la celebració del juí.

Article 86. *Prejudicialitat penal i social.*

1. No se suspèn timerà en cap cas el procediment perquè se seguisca causa criminal sobre els fets debatuts.

2. En cas que siga al·legada per una de les parts la falsedat d'un document que puga ser d'influència notòria en el pleit, perquè no es puga prescindir de la resolució de la causa criminal per a la deguda decisió o condicione directament el contingut d'esta, continuarà l'acte de juí fins al final, i en el cas que el jutge o tribunal considere que el document pot ser decisiu per a resoldre sobre el fons de l'assumpte, acordarà la suspensió de les actuacions posteriors i concedirà un termini de huit dies a l'interessat perquè aporte el document que acredite haver presentat la querella. La suspensió durarà fins que es dicte sentència o interlocutòria de sobreseïment en la causa criminal, fet que haurà de ser posat en coneixement del jutge o tribunal per qualsevol de les parts.

3. Si qualsevol altra qüestió prejudicial penal dóna lloc a sentència absolutòria per inexistència del fet o per no haver-hi participat el subjecte, quedarà oberta contra la sentència dictada pel jutge o sala social la via de la revisió regulada en la Llei d'Enjudiciament Civil.

4. La tramitació d'un altre procediment davant de l'orde social no donarà lloc a la suspensió del procés excepte en els supòsits previstos en la present llei, sense perjudi dels efectes propis de la litispendència quan s'aprecie la concurrència de la dita situació processal. No obstant això, a sol·licitud de les dos parts, es podrà suspendre el procediment fins que recaiga una resolució ferma en un altre procediment distint quan s'hi haja de resoldre la que constitueix l'objecte principal del primer procés.

Article 87. *Pràctica de la prova en l'acte de juí.*

1. S'admetran les proves que es formulen i es pugen practicar en l'acte, respecte dels fets sobre els quals no hi haja conformitat excepte en els casos en què la matèria objecte del procés estiga fora del poder de disposició dels litigants, sempre que aquelles siguen útils i directament pertinents al que siga l'objecte del juí i a les al·legacions o

motius d'oposició prèviament formulats per les parts en el tràmit de ratificació o de contestació de la demanda. Es podran admetre també aquelles que requerisquen la translació del jutge o tribunal fora del local de l'audiència si es consideren imprescindibles. En este cas, se suspendrà el juí pel temps estrictament necessari.

2. El jutge o tribunal resoldrà sobre la pertinència de les proves proposades i determinarà la naturalesa i classe de mitjà de prova de cada una d'estes segons el que preveuen l'article 299 del la Llei d'Enjudiciament Civil i la present llei. Així mateix, resoldrà sobre les possibles diligències complementàries o d'adveració de les proves admeses i sobre les preguntes que puguen formular les parts.

La part proponent podrà fer constar la seua protesta en l'acte contra la inadmissió de qualsevol mitjà de prova, diligència o pregunta, i es consignarà en l'acta la pregunta o la prova sol·licitada, la resolució denegatòria, la fonamentació raonada de la denegació i la protesta, tot als efectes del corresponent recurs contra la sentència.

Una vegada començada la pràctica d'una prova admesa, si hi renuncia la part que la va proposar, l'òrgan judicial podrà, sense recurs ulterior, acordar que continue.

3. L'òrgan judicial podrà fer, tant a les parts com als pèrits i testimonis, les preguntes que estime necessàries per a l'esclariment dels fets. Els litigants i els defensors podran exercir el mateix dret.

El jutge o tribunal, sense apartar-se de les pretensions i raó petitòria que expressen les parts en la demanda i resposta, podrà sotmetre a les parts per a al·legacions durant el juí totes les qüestions que hagen de ser resoltes d'ofici o resulten de la fonamentació jurídica aplicable, encara que haja sigut al·legada de manera incompleta o incorrecta. Igualment podrà sol·licitar al·legacions sobre els possibles pronunciaments derivats que per mandat legal o per connexió o conseqüència resulten necessàriament de les pretensions formulades per les parts. Si l'acte de juí ha quedat conclús, l'audiència se substanciarà respecte d'això pel termini comú de tres dies, per mitjà d'al·legacions escrites i preferiblement per mitjà informàtic o telemàtic, seguint el tràmit de l'apartat 6 d'este mateix article.

4. Practicada la prova, les parts o els seus defensors o representants, si és el cas, formularan oralment les seues conclusions d'una manera concreta i precisa, i determinaran en virtut del resultat de la prova, de manera líquida i sense alterar els punts fonamentals i els motius de plantejar una demanda invocats en la demanda o en la reconvençió si n'hi ha, les quantitats que, per qualsevol concepte, siguen objecte de petició de condemna principal o subsidiària; o bé, si és el cas, formularan la sol·licitud concreta i precisa de les mesures amb les quals pot ser satisfeta la pretensió exercida. Si les parts no ho fan en este tràmit, el jutge o tribunal les haurà de requerir perquè ho facen, sense que en cap cas es puga reservar esta determinació per a l'execució de sentència.

5. Si l'òrgan judicial no es considera prou il·lustrat sobre les qüestions de qualsevol gènere objecte del debat, concedirà a les dos parts el temps que crega convenient, perquè informen o donen explicacions sobre els particulars que els designe.

6. Si les proves documentals o pericials practicades resulten d'un volum o complexitat extraordinaris, el jutge o tribunal podrà concedir a les parts la possibilitat d'efectuar conclusions complementàries succintes, per escrit i preferiblement per mitjans telemàtics, sobre els particulars que indique, en relació exclusiva amb estos elements de prova, dins dels tres dies següents, justificant haver efectuat remissió prèvia a les altres parts comparegudes pels mateixos mitjans. Durant el mencionat període, els documents o perícies estaran a disposició de les parts en l'oficina judicial i, una vegada transcorregut, tant si s'han presentat al·legacions com si no, s'iniciarà el termini per a dictar sentència.

Article 88. *Diligències finals.*

1. Acabat el juí, dins del termini per a dictar sentència, el jutge o tribunal podrà acordar la pràctica de totes les proves que estime necessàries, com a diligències finals, amb intervenció de les parts i en la forma establida per a les proves de la seua classe. En la mateixa providència es fixarà el termini dins del qual s'haja de practicar la prova, que no excedirà els vint dies, o s'assenyalarà compareixença per a la pràctica d'esta i

valoració del resultat per les parts. Si no s'ha assenyalat compareixença, el resultat de la diligència final es posarà de manifest a les parts durant tres dies en l'oficina judicial per a al·legacions sobre el seu abast i importància, llevat que es pugui traslladar per via telemàtica amb els mateixos fins i per igual termini.

2. Transcorregut el termini inicial de pràctica sense que s'haja pogut portar a efecte, l'òrgan judicial dictarà una nova providència, on fixarà un nou termini no superior a deu dies per a l'execució de l'acord i lliurarà les comunicacions oportunes. Si dins d'este tampoc s'ha pogut practicar la prova, el jutge o tribunal, amb audiència prèvia de les parts, acordarà que les actuacions queden definitivament concluses per a sentència.

3. Si la diligència consistix en l'interrogatori de part o en l'aportació d'algun document per alguna de les parts i esta no compareix o no el presenta sense causa justificada en el termini fixat, es podran considerar provades les al·legacions fetes per la part contrària en relació amb la prova acordada.

Article 89. *Documentació de l'acte de juí.*

1. El desenrotllament de les sessions del juí oral es registrarà en suport apte per a la gravació i reproducció del so i de la imatge. El secretari judicial haurà de custodiar el document electrònic que servisca de suport a la gravació. Les parts podran demanar, a costa seua, còpia de les gravacions originals.

2. Sempre que es tinguen els mitjans tecnològics necessaris, el secretari judicial garantirà l'autenticitat i integritat del que s'ha gravat o reproduït per mitjà de la utilització de la firma electrònica reconeguda o un altre sistema de seguretat que d'acord amb la llei oferisca estes garanties. En este cas, la celebració de l'acte no requerirà la presència en la sala del secretari judicial, llevat que ho hagen sol·licitat les parts almenys dos dies abans de la celebració de la vista, o que excepcionalment ho considere necessari el secretari judicial atenent la complexitat de l'assumpte, el nombre i la naturalesa de les proves a practicar, el nombre d'intervinents, la possibilitat que es produïsquen incidències que no es puguen registrar, o la concurrència d'altres circumstàncies igualment excepcionals que ho justifiquen, supòsit en el qual el secretari judicial estendrà una acta succinta en els termes que preveu l'apartat següent.

3. Si els mecanismes de garantia previstos en l'apartat anterior no es poden utilitzar, el secretari judicial haurà de consignar en l'acta, almenys, les dades següents: lloc i data de celebració, jutge o tribunal que presidix l'acte, peticions i propostes de les parts, mitjans de prova proposats per estes, declaració de la seua pertinència o impertinència, resolucions que adopte el jutge o tribunal, així com les circumstàncies i incidències que no puguen constar en aquell suport.

4. Quan els mitjans de registre previstos en este article no es puguen utilitzar per qualsevol causa, el secretari judicial estendrà acta de cada sessió, en la qual es farà constar:

a) Lloc, data, jutge o tribunal que presidix l'acte, parts compareixents, representants i defensors que els assistixen.

b) Breu resum de les al·legacions de les parts, mitjans de prova proposats per estes, declaració expressa de la seua pertinència o impertinència, raons de la negació i protesta, si és el cas.

c) Quant a les proves admeses i practicades:

1r. Resum suficient de les d'interrogatori de part i de testimonis.

2n. Relació circumstanciada dels documents presentats, o dades suficients que permeten identificar-los, en cas que el seu excessiu nombre faça desaconsellable l'esmentada relació.

3r. Relació de les incidències plantejades en el juí respecte a la prova documental.

4t. Resum suficient dels informes pericials, així com també de la resolució del jutge o tribunal sobre les recusacions dels pèrits proposades.

5f. Resum de les declaracions dels assessors, en cas que el dictamen d'estos no haja sigut elaborat per escrit i incorporat a les actuacions.

d) Conclusions i peticions concretes formulades per les parts; en el cas que siguen de condemna a quantitat, s'hauran d'expressar en l'acta les quantitats que siguen objecte de la condemna.

e) Declaració feta pel jutge o tribunal de conclusió de les actuacions, on es mane que es porten a la vista per a sentència.

5. L'acta prevista en els apartats 3 i 4 d'este article s'estendrà per procediments informàtics, i no podrà ser manuscrita més que en les ocasions en què la sala o el lloc en què es realitze l'actuació no tinguen mitjans informàtics. El secretari judicial resoldrà, sense recurs ulterior, qualsevol observació que es faça sobre el contingut de l'acta. L'acta serà firmada pel jutge o tribunal en unió de les parts o dels seus representants o defensors i dels pèrits; es farà constar si algun d'ells no firma per no poder, no voler fer-ho o no estar present, i la firmarà finalment el secretari.

6. S'haurà d'entregar còpia de l'acta del juí als qui hagen sigut parts en el procés si ho sol·liciten.

7. L'acreditació de la identitat de les parts i de la seua representació processal es farà davant del secretari judicial en la compareixença de conciliació, o si no és preceptiva esta, per mitjà de diligència.

Secció 3a. De les proves

Article 90. Admissibilitat dels mitjans de prova.

1. Les parts, amb la justificació prèvia de la utilitat i pertinència de les diligències proposades, es podran servir de tots els mitjans de prova que es troben regulats en la llei per a acreditar els fets controvertits o necessitats de prova, inclosos els procediments de reproducció de la paraula, de la imatge i del so o d'arxiu i reproducció de dades, que hauran de ser aportats per mitjà de suport adequat i posant a disposició de l'òrgan jurisdiccional els mitjans necessaris per a reproduir-los i perquè en quede posterior constància en les actuacions.

2. No s'admetran proves que tinguen l'origen o que s'hagen obtingut, directament o indirectament, per mitjà de procediments que suposen violació de drets fonamentals o llibertats públiques. Esta qüestió podrà ser suscitada per qualsevol de les parts o, d'ofici, pel tribunal en el moment de la proposició de la prova, llevat que es pose de manifest durant la pràctica de la prova una vegada admesa. A este efecte, s'oïran les parts i, si és el cas, es realitzaran les diligències que es puguem efectuar en l'acte sobre este punt concret, i es recorrerà a diligències finals només quan siga estrictament imprescindible i la qüestió aparega prou fundada. Contra la resolució que es dicte sobre la pertinència de la pràctica de la prova i, si és el cas, de la unió a les actuacions del seu resultat o de l'element material que incorpore esta, només es podrà interposar recurs de reposició, que s'interposarà, es traslladarà a les altres parts i es resoldrà oralment en el mateix acte del juí o compareixença, de manera que quedarà preservat el dret de les parts a reproduir la impugnació de la prova il·lícita en el recurs que, si és el cas, siga procedent contra la sentència.

3. Podran així mateix sol·licitar, almenys amb cinc dies d'antelació a la data del juí, aquelles proves que, havent de practicar-s'hi, requerisquen diligències de citació o requeriment, excepte quan l'assenyalament s'haja d'efectuar amb una antelació menor, i en este cas el termini serà de tres dies.

4. Quan siga necessari als fins del procés l'accés a documents o arxius, en qualsevol tipus de suport, que puga afectar la intimitat personal o un altre dret fonamental, el jutge o tribunal, sempre que no hi haja mitjans de prova alternatius, podrà autoritzar la dita actuació, per mitjà d'interlocutòria, prèvia ponderació dels interessos afectats a través de juí de proporcionalitat i amb el mínim sacrifici, determinant les condicions d'accés,

garanties de conservació i aportació al procés, obtenció i entrega de còpies i intervenció de les parts o dels seus representants i experts, si és el cas.

5. Igualment, si no hi ha consentiment de l'afectat, es podran adoptar les mesures de garantia oportunes quan l'emissió d'un dictamen pericial mèdic o psicològic requereisca el sotmetiment a reconeixements clínics, obtenció de mostres o arrelplega de dades personals rellevants, sota reserva de confidencialitat i exclusiva utilització processal, i l'interessat podrà ser acompanyat d'un especialista de la seua elecció i se li facilitarà còpia del resultat.

No serà necessària autorització judicial si l'actuació és exigida per les normes de prevenció de riscos laborals, per la gestió o col·laboració en la gestió de la Seguretat Social, per l'específica normativa professional aplicable o per norma legal o convencional aplicable en la matèria.

6. Si com a resultat de les mesures anteriors s'obtenen dades innecessàries, alienes als fins del procés o que puguen afectar de manera injustificada o desproporcionada drets fonamentals o llibertats públiques, es resoldrà el que siga necessari per a preservar i garantir adequadament i suficientment els interessos i drets que puguen resultar afectats.

7. En cas de negativa injustificada de la persona afectada a la realització de les actuacions acordades per l'òrgan jurisdiccional, la part interessada podrà sol·licitar l'adopció de les mesures que siguen procedents, i es podrà igualment valorar en la sentència la dita conducta per a considerar com a provats els fets que es pretenia acreditar a través de la pràctica de les dites proves, així com als efectes d'apreciar temeritat o mala fe processal.

Article 91. *Interrogatori de les parts.*

1. Les preguntes per a la prova d'interrogatori de part es proposaran verbalment, sense admissió de plecs.

2. Si el cridat a l'interrogatori no compareix sense causa justa a la primera citació, refusa declarar o persisteix a no respondre afirmativament o negativament a pesar de l'advertència que se li haja fet, es podran considerar reconeguts com a certs en la sentència els fets a què es referisquen les preguntes, sempre que l'interrogat hi haja intervingut personalment i la seua fixació com a certs li resulte perjudicial en tot o en part.

3. L'interrogatori de les persones jurídiques privades s'efectuarà amb qui legalment les represente i tinga facultats per a respondre a tal interrogatori. Si el representant en juí no ha intervingut en els fets, haurà d'aportar a juí la persona que n'és coneixedora directa. Amb este fi, la part interessada podrà proposar la persona que s'haja de sotmetre a l'interrogatori justificant degudament la necessitat del dit interrogatori personal.

4. En cas que l'interrogatori de persones físiques no es referisca a fets personals, s'admetrà que siga respost en tot o en part per un tercer que conega personalment els fets, sempre que el tercer es trobe a disposició del jutge o tribunal en eixe moment, si la part així ho sol·licita i accepta la responsabilitat de la declaració.

5. La declaració de les persones que hagen actuat en els fets litigiosos en nom de l'empresari, quan siga persona jurídica privada, sota la responsabilitat d'este, com a administradors, gerents o directius, només es podrà acordar dins de l'interrogatori de la part pel compte de la qual hagen actuat i en qualitat de coneixedors personals dels fets, en substitució o com a complement de l'interrogatori del representant legal, llevat que, en funció de la naturalesa de la seua intervenció en els fets i posició dins de l'estructura empresarial, per no prestar ja servicis en l'empresa o per a evitar indefensió, el jutge o tribunal acorde la seua declaració com a testimonis. Les referides prevencions s'hauran d'advertir expressament a l'efectuar la citació per a l'interrogatori en juí.

6. En els supòsits d'interrogatori a administracions o entitats públiques caldrà ajustar-se al que disposa l'article 315 de la Llei d'Enjudiciament Civil.

Article 92. *Interrogatori de testimonis.*

1. No s'admetran escrits de preguntes i repreguntes per a la prova d'interrogatori de testimonis. Quan el nombre de testimonis siga excessiu i, a criteri de l'òrgan judicial, les seues manifestacions puguen constituir reiteració inútil del testimoni sobre fets suficientment aclarits, aquell podrà limitar-los discrecionalment.

2. No es podrà posar marca de rebuig als testimonis, i únicament en conclusions les parts podran fer les observacions que siguen oportunes respecte de les seues circumstàncies personals i de la veracitat de les seues manifestacions.

3. No obstant el que disposa l'apartat anterior, la declaració com a testimonis de persones vinculades a l'empresari, treballador o beneficiari per relació de parentiu o anàloga relació d'afectivitat, o amb possible interès real en la defensa de decisions empresarials en què hagen participat o perquè poden tindre procediments anàlegs contra el mateix empresari o contra treballadors en la mateixa situació, només es podrà proposar quan el seu testimoni tinga utilitat directa i presencial i no es dispose d'altres mitjans de prova, amb l'advertència a aquells, en tot cas, del fet que les dites circumstàncies no seran impediment per a les responsabilitats que es puguen derivar de la seua declaració.

Article 93. *Prova pericial.*

1. La pràctica de la prova pericial es durà a terme en l'acte del juí, presentant els pèrits el seu informe i ratificant-lo. No serà necessària ratificació dels informes, de les actuacions que es troben en poder d'expedients i la resta de documentació administrativa l'aportació de la qual siga preceptiva segons la modalitat processal de què es tracte.

2. L'òrgan judicial, d'ofici o a petició de part, podrà requerir la intervenció d'un metge forense, en els casos en què siga necessari el seu informe en funció de les circumstàncies particulars del cas, de l'especialitat requerida i de la necessitat de la seua intervenció, a la vista dels reconeixements i informes que consten prèviament en les actuacions.

Article 94. *Prova documental.*

1. La prova documental aportada, que haurà d'estar adequadament presentada, ordenada i numerada, es traslladarà a les parts en l'acte del juí per ser a examinada.

2. Els documents i altres mitjans d'obtindre certesa sobre fets rellevants que es troben en poder de les parts s'hauran d'aportar al procés si han sigut proposats com a mitjà de prova per la part contrària i admesa esta pel jutge o tribunal o quan este haja requerit que s'aporten. Si no es presenten sense causa justificada, es podran estimar provades les al·legacions fetes per la part contrària en relació amb la prova acordada.

Article 95. *Informes d'experts.*

1. El jutge o tribunal podrà, si ho estima procedent, oir el dictamen d'una o diverses persones expertes en la qüestió objecte del pleit, en el moment de l'acte del juí o, acabat este, com a diligència final.

2. Quan en un procés es discutisca sobre la interpretació d'un conveni col·lectiu, l'òrgan judicial podrà oir la comissió paritària d'este o demanar-li informe.

3. Quan en el procés s'haja suscitat una qüestió de discriminació per raó de sexe, orientació sexual, origen racial o ètnic, religió o conviccions, discapacitat, edat o assetjament, el jutge o tribunal podrà demanar el dictamen dels organismes públics competents.

4. En processos derivats d'accident de treball i malaltia professional, l'òrgan judicial, si ho estima procedent, podrà demanar informe de la Inspecció de Treball i Seguretat Social i dels organismes públics competents en matèria de prevenció i salut laboral, així com de les entitats i institucions legalment habilitades a este efecte.

5. Quan, sobre fets rellevants per al procés, siga pertinent que informen persones jurídiques i entitats públiques com a tals, perquè eixos fets es referixen a la seua activitat, i no càpia o siga necessari individualitzar en persones físiques determinades el

coneixement del que interesse per al procés, la part a qui convinga esta prova podrà proposar que la persona jurídica o entitat, a requeriment del tribunal, responga per escrit sobre els fets en els deu dies anteriors al juí. El dit informe es presentarà fins al moment de l'acte del juí, sense trasllat previ a les parts i sense perjui que es puga acordar ampliar-lo com a diligència final.

Article 96. *Càrrega de la prova en casos de discriminació i en accidents de treball.*

1. En aquells processos en què de les al·legacions de la part actora es deduísca l'existència d'indicis fundats de discriminació per raó de sexe, orientació o identitat sexual, origen racial o ètnic, religió o conviccions, discapacitat, edat, assetjament i en qualsevol altre supòsit de vulneració d'un dret fonamental o llibertat pública, correspondrà al demandat l'aportació d'una justificació objectiva i raonable, suficientment provada, de les mesures adoptades i de la seua proporcionalitat.

2. En els processos sobre responsabilitats derivades d'accidents de treball i malalties professionals correspondrà als deutors de seguretat i als concurrents en la producció del resultat lesiu provar l'adopció de les mesures necessàries per a previndre o evitar el risc, així com qualsevol factor excloent o minorador de la seua responsabilitat. No es podrà apreciar com a element exonerador de la responsabilitat la culpa no temerària del treballador ni la que responga a l'exercici habitual del treball o a la confiança que este inspira.

Secció 4a. *Sentència*

Article 97. *Forma de la sentència.*

1. El jutge o tribunal dictarà sentència en el termini de cinc dies, i es publicarà immediatament i es notificarà a les parts o als seus representants dins dels dos dies següents.

2. La sentència haurà d'expressar, dins dels antecedents de fet, resum suficient dels que hagen sigut objecte de debat en el procés. Així mateix, i apreciand els elements de convicció, declararà expressament els fets que estime provats, fent referència en els fonaments de dret als raonaments que l'han portat a esta conclusió, en particular quan no arreplegue entre estos les afirmacions de fets consignats en document públic aportat al procés protegits per presumpció legal de certesa. Finalment, haurà de fonamentar suficientment els pronunciaments del veredict.

3. La sentència, motivadament, podrà imposar al litigant que va obrar de mala fe o amb temeritat, així com a qui no va acudir a l'acte de conciliació injustificadament, una sanció pecuniària dins dels límits que es fixen en l'apartat 4 de l'article 75. En estos casos, i quan el condemnat siga l'empresari, haurà d'abonar també els honoraris dels advocats i graduats socials de la part contrària que hagen intervingut, fins al límit de sis-cents euros.

La imposició de les anteriors mesures s'efectuarà a sol·licitud de part o d'ofici, amb audiència prèvia en l'acte de la vista de les parts personades. Si es considera d'ofici la possibilitat del dit pronunciament una vegada conclòs l'acte de juí, es concedirà a les parts un termini de dos dies perquè puguen formular al·legacions escrites. En cas d'incompareixença als actes de conciliació o de mediació, inclosa la conciliació davant del secretari judicial, sense causa justificada, el jutge o tribunal aplicarà les mesures previstes en l'apartat 3 de l'article 66.

4. En el text de la sentència s'indicarà si esta és ferma o no i, si és el cas, els recursos que siguen procedents, l'òrgan davant el qual s'han d'interposar i el termini i els requisits per a això, així com els depòsits i les consignacions que siguen necessaris i la manera d'efectuar-los.

Article 98. *Principi d'immediació.*

1. Si el jutge que va presidir l'acte del juí no pot dictar sentència, este s'haurà de celebrar novament.

2. Quant a les sales socials, caldrà ajustar-se al que disposa la Llei Orgànica del Poder Judicial.

Article 99. *Prohibició de reserves de liquidació.*

En les sentències en què es condemne a l'abonament d'una quantitat, el jutge o tribunal la determinarà expressament, sense que en cap cas es pugua reservar esta determinació per a l'execució.

No obstant això, quan es reclamen prestacions o quantitats periòdiques, la sentència podrà incloure la condemna de satisfer eixes quantitats que es meriten després del moment en què es dicte.

Article 100. *Salari per assistència a actes processals.*

L'empresari estarà obligat a abonar al demandant que personalment haja comparegut l'import dels salaris corresponents al temps necessari per a l'assistència als actes de conciliació i juí i a qualsevol compareixença judicial, així com a la conciliació o mediació prèvia si és el cas, excepte quan siga preceptiu atorgar representació conforme a l'article 19 d'esta llei i no és requerit d'assistència personal, o quan s'haja declarat que va obrar de mala fe o amb temeritat.

Secció 5a. Procés monitori

Article 101. *Procés monitori.*

En reclamacions enfront d'empresaris que no es troben en situació de concurs, referides a quantitats vençudes, exigibles i de quantia determinada, derivades de la seua relació laboral, excloses les reclamacions de caràcter col·lectiu que es puguen formular per la representació dels treballadors, així com les que s'interposen contra les entitats gestores o col·laboradores de la Seguretat Social, que no excedisquen els sis mil euros, quan conste la possibilitat de la seua notificació pels procediments previstos en els articles 56 i 57 d'esta llei, el treballador podrà formular la seua pretensió en la forma següent:

a) El procés monitori començarà per petició inicial, en la qual s'expressaran la identitat completa i precisa de l'empresari deutor, dades d'identificació fiscal, domicili complet i la resta de dades de localització, i, si és el cas, de comunicació, per mitjans informàtics i telefònics, tant del demandant com del demandat, així com el detall i desglossament dels concrets conceptes, quanties i períodes reclamats. S'hi haurà d'adjuntar còpia del contracte, rebuts de salaris, comunicació empresarial o reconeixement de deute, certificat o document de cotització o informe de vida laboral, o altres documents anàlegs dels quals resulte un principi de prova de la relació laboral i de la quantia del deute, així com documentació justificativa d'haver intentat la conciliació o mediació prèvies quan estes siguen exigibles. La sol·licitud es presentarà, preferentment, per mitjans informàtics si se'n disposa, i es podrà estendre en el model o formulari que es facilite a este efecte.

b) El secretari judicial procedirà a la comprovació dels requisits anteriors, i completarà, si és el cas, els indicats en la sol·licitud amb altres domicilis, dades d'identificació o que afecten la situació empresarial, utilitzant amb este fi els mitjans de què dispose el jutjat, i concedirà tràmit d'esmena per quatre dies de qualsevol defecte que aprecie, llevat que siguen inesmenables. En cas d'apreciar defectes inesmenables, o que no s'esmenen en termini els apreciats, en donarà compte al jutge perquè resolga sobre l'admissió o inadmissió de la petició.

Si la petició és admissible, instarà l'empresari perquè, en el termini de deu dies, pague al treballador i ho acredite davant del jutjat, o comparega davant d'este i al·legue succintament, en escrit d'oposició, les raons per les quals al seu parer no deu, en tot o en part, la quantitat reclamada, amb l'advertència que si no paga la quantitat reclamada ni compareix al·legant les raons de la negativa al pagament, es despatxarà execució contra ell. Este requeriment no es podrà efectuar per mitjà d'edictes.

El requeriment es traslladarà per igual termini al Fons de Garantia Salarial, termini que s'ampliarà respecte d'este per uns altres deu dies més si manifesta que necessita efectuar investigacions sobre els fets de la sol·licitud, en especial sobre la solvència empresarial.

c) Transcorregut el termini conferit en el requeriment, si s'ha abonat o consignat l'import total s'arxivarà el procés, prèvia entrega de la quantitat al sol·licitant.

Si no hi ha hagut en el dit termini oposició, per escrit i en forma motivada, de l'empresari o del Fons de Garantia Salarial, el secretari judicial dictarà decret on considerarà acabat el procés monitori i el traslladarà al demandant perquè inste el despatx d'execució, i per a això serà suficient la mera sol·licitud. Des de la data d'este decret es meritara l'interés processal de l'apartat 2 de l'article 251 d'esta llei. Contra la interlocutòria de despatx de l'execució que continga l'orde general d'execució, serà procedent oposició segons el que preveu l'apartat 4 de l'article 239 d'esta llei i es podrà al·legar a este efecte la falta de notificació del requeriment. Contra la interlocutòria resolutòria de l'oposició no serà procedent recurs de suplicació.

d) En cas d'insolvència o concurs posteriors, la interlocutòria de despatx de l'execució servirà de títol suficient, als fins de la garantia salarial que siga procedent segons la naturalesa originària del deute, si bé no tindrà eficàcia de cosa jutjada, encara que exclourà litigi ulterior entre empresari i treballador amb idèntic objecte i sense perjudi de la determinació de la naturalesa salarial o indemnitzatòria del deute i la resta de requisits en l'expedient administratiu oportú davant de la institució de garantia, si és el cas.

e) Si es formula oposició en el termini i la forma expressada en la lletra b) anterior, se'n donarà trasllat a la part actora, que podrà, en els quatre dies següents, presentar, davant del jutjat social, demanda en la forma que preveu este mateix article, i, en este cas, es procedirà a continuació a assenyalar ulteriorment els actes de conciliació i juí en la forma prevista ordinàriament, i a sobreseure en cas contrari les actuacions.

f) Si no ha sigut possible notificar en la forma exigida el requeriment de pagament, es procedirà a traslladar-lo a l'actor perquè presente demanda en el mateix termini, si al seu dret interessa, i se seguirà el mateix tràmit anterior.

g) Si es formula oposició només pel que fa a part de la quantitat reclamada, el demandant podrà sol·licitar del jutjat que es dicte interlocutòria on s'aculla la reclamació quant a les quantitats reconegudes o no impugnades. Esta interlocutòria servirà de títol d'execució, que el demandant podrà sol·licitar per mitjà d'escrit simple sense necessitat d'esperar la resolució que recaiga respecte de les quantitats controvertides.

TÍTOL II

De les modalitats processals

CAPÍTOL I

Disposició general

Article 102. *Modalitats processals.*

1. En tot el que no estiga expressament previst en el present títol, regiran les disposicions establides per al procés ordinari.

2. Es donarà al procediment la tramitació que estiga d'acord amb la modalitat processal expressada en la demanda. No obstant això, si en qualsevol moment des de la presentació de la demanda s'advertix la inadequació del procediment seguit, es donarà a

l'assumpte la tramitació que corresponga a la naturalesa de les pretensions exercitades, sense vinculació necessària a la modalitat triada per les parts i completant, si és el cas, els tràmits que siguen procedents segons la modalitat processal adequada, amb aplicació del règim de recursos que li corresponga. No serà procedent el sobreseïment del procés o l'absolució en la instància per inadequació de la modalitat processal, excepte quan no siga possible completar la tramitació seguida fins a eixe moment o quan la part actora persistisca en la modalitat processal inadequada.

3. Les accions del treballador autònom econòmicament dependent el coneixement de les quals corresponga a l'orde social s'exercitaran a través del procés ordinari o de la modalitat processal adequada a la naturalesa de les pretensions formulades, dins del termini de prescripció o de caducitat previst si és el cas per a esta o que resulte de la modalitat processal aplicable, i, si no, regirà el termini de prescripció d'un any des que van poder ser exercitades.

CAPÍTOL II

Dels acomiadaments i sancions

Secció 1a. Acomiadament disciplinari

Article 103. Presentació de la demanda per acomiadament.

1. El treballador podrà reclamar contra l'acomiadament, dins dels vint dies hàbils següents a aquell en què s'ha produït. El dit termini serà de caducitat a tots els efectes i no es computaran els dissabtes, diumenges i els festius en la seu de l'òrgan jurisdiccional.

2. Si es promou una papereta de conciliació o una sol·licitud de mediació, reclamació prèvia o demanda per acomiadament contra una persona a qui erròniament s'haja atribuït la qualitat d'empresària, i s'acredita amb posterioritat, siga en el juí o en un altre moment anterior del procés, que ho era un tercer, el treballador podrà promoure una nova demanda contra este, o ampliar la demanda si no s'ha celebrat el juí, sense que comence el còmput del termini de caducitat fins al moment en què conste qui és l'empresari.

3. Les normes del present capítol seran aplicables a la impugnació de les decisions empresarials d'extinció de contracte amb les especialitats necessàries, sense perjudici del que preveu l'article 120 i de les conseqüències substantives de cada tipus d'extinció contractual.

Article 104. Requisits de la demanda per acomiadament.

Les demandes per acomiadament, a més dels requisits generals previstos, hauran de contindre els següents:

a) Antiguitat, concretant els períodes en què hagen sigut prestats els servicis; categoria professional; salari, temps i forma de pagament; lloc de treball; modalitat i duració del contracte; jornada; categoria professional; característiques particulars, si n'hi ha, del treball que es realitzava abans de produir-se l'acomiadament.

b) Data d'efectivitat de l'acomiadament, forma en què es va produir i fets al·legats per l'empresari, acompanyant la comunicació rebuda, si és el cas, o fent menció suficient del seu contingut.

c) Si el treballador té, o ha tingut l'any anterior a l'acomiadament, la qualitat de representant legal o sindical dels treballadors, així com qualsevol altra circumstància rellevant per a la declaració de nul·litat o improcedència o per a la titularitat de l'opció derivada, si és el cas.

d) Si el treballador es troba afiliat a algun sindicat, en el cas que al·legue la improcedència de l'acomiadament perquè s'ha realitzat este sense l'audiència prèvia dels delegats sindicals, si n'hi ha.

Article 105. *Posició de les parts.*

1. Ratificada, si és el cas, la demanda, tant en la fase d'al·legacions com en la pràctica de la prova, i en la fase de conclusions, correspondrà al demandat exposar les seues posicions en primer lloc. Així mateix, li correspondrà la càrrega de provar la veracitat dels fets imputats en la carta d'acomiadament com a justificatiu d'este.

2. Per a justificar l'acomiadament, al demandat només se li admetran en el juí els motius d'oposició a la demanda continguts en la comunicació escrita del dit acomiadament.

3. El reconeixement de la improcedència de l'acomiadament, efectuat en la carta d'acomiadament o en qualsevol moment posterior, conforme a l'apartat 2 de l'article 56 de l'Estatut dels Treballadors, vincula l'empresari, que no podrà alterar esta qualificació ni l'import reconegut excepte error material de càlcul o esmena en forma. Si s'aprecia en sentència un error no substancial o excusable de l'empresari respecte de la quantitat deguda com a indemnització i, si és el cas, salaris de tramitació, la sentència declararà la improcedència de l'acomiadament i es limitarà a condemnar l'empresari a abonar la diferència entre el que s'ha abonat o depositat i la quantia que corresponga, amb els altres efectes del citat apartat 2 de l'article 56 de l'Estatut dels Treballadors. Quan la diferència en la quantitat abonada o consignada responga a un error substancial o inexcusable, la sentència condemnarà l'empresari a optar entre readmissió o indemnització en la quantia que es declare procedent, amb l'abonament dels salaris deixats de percebre, en els termes de l'apartat 1 de l'article 56 de l'Estatut dels Treballadors. La percepció pel treballador de l'import ofert per l'empresari o la retirada de l'import consignat a favor seu no li impedeixen impugnar l'extinció contractual.

Article 106. *Garanties del procés.*

1. En els supòsits previstos en l'apartat 1 de l'article 32 s'hauran de respectar les garanties que, respecte de les al·legacions, prova i conclusions, s'establixen per al procés d'acomiadament disciplinari.

2. En els acomiadaments de membres de comitè d'empresa, delegats de personal o delegats sindicals la demandada haurà d'aportar l'expedient contradictori legalment exigit.

Article 107. *Fets provats.*

En els fets que s'estimen provats en la sentència s'hauran de fer constar les circumstàncies següents:

a) Antiguitat, concretant els períodes en què hagen sigut prestats els servicis; categoria professional; salari, temps i forma de pagament; lloc de treball; modalitat i duració del contracte; jornada; característiques particulars, si n'hi ha, del treball que es realitzava abans de produir-se l'acomiadament.

b) Data i forma de l'acomiadament, causes invocades per a este, si és el cas, i fets acreditats en relació amb les dites causes.

c) Si el treballador té o ha tingut l'any anterior a l'acomiadament la condició de delegat de personal, membre del comitè d'empresa o delegat sindical, així com qualsevol altra circumstància rellevant per a la declaració de nul·litat o improcedència o per a la titularitat de l'opció derivada, si és el cas.

Article 108. *Qualificació de l'acomiadament per la sentència.*

1. En la resolució de la sentència, el jutge qualificarà l'acomiadament com a procedent, improcedent o nul.

Serà qualificat com a procedent quan quede acreditat l'incompliment al·legat per l'empresari en l'escrit de comunicació. En cas contrari, o en el supòsit en què s'hagen incomplert els requisits de forma que estableix el número 1 de l'article 55 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, serà qualificat com a improcedent.

En cas d'improcedència de l'acomiadament perquè no s'aprecia que els fets acreditats han revestit gravetat suficient, però constitueixen infracció de menor entitat segons les normes al·legades per les parts, el jutge podrà autoritzar la imposició d'una sanció adequada a la gravetat de la falta, si no ha prescrit la de menor gravetat abans de la imposició empresarial de la sanció d'acomiadament; sanció que l'empresari podrà imposar en el termini de caducitat dels deu dies següents a la fermesa de la sentència, prèvia readmissió del treballador i sempre que esta s'haja efectuat degudament. La decisió empresarial serà revisable a instància del treballador, en el termini, igualment de caducitat, dels vint dies següents a la seua notificació, a través d'un incident d'execució de la sentència d'acomiadament, conforme a l'article 238.

2. Serà nul l'acomiadament que tinga com a mòbil alguna de les causes de discriminació prevista en la Constitució i en la Llei, o es produísca amb violació de drets fonamentals i llibertats públiques del treballador.

Serà també nul l'acomiadament en els supòsits següents:

a) El dels treballadors durant el període de suspensió del contracte de treball per maternitat, risc durant l'embaràs, risc durant la lactància natural, malalties causades per embaràs, part o lactància natural, adopció o acolliment o paternitat a què es referix la lletra d) de l'apartat 1 de l'article 45 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, o el notificat en una data tal que el termini de preavis concedit finalitze dins del dit període.

b) El de les treballadores embarassades, des de la data d'inici de l'embaràs fins al començament del període de suspensió a què es referix la lletra a), i el dels treballadors que hagen sol·licitat un dels permisos a què es referixen els apartats 4, 4 bis i 5 de l'article 37 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, o n'estiguen disfrutant, o hagen sol·licitat o estiguen disfrutant l'excedència prevista en l'apartat 3 de l'article 46 de la mateixa Llei; i el de les treballadores víctimes de violència de gènere per l'exercici dels drets de reducció o reordenació del seu temps de treball, de mobilitat geogràfica, de canvi de centre de treball o de suspensió de la relació laboral en els termes i condicions reconeguts en l'Estatut dels Treballadors.

c) El dels treballadors després que s'hagen reintegrat al treball al finalitzar els períodes de suspensió del contracte per maternitat, adopció o acolliment, o paternitat, sempre que no hagen transcorregut més de nou mesos des de la data de naixement, adopció o acolliment del fill.

El que estableixen les lletres anteriors serà aplicable, llevat que, en eixos casos, es declare la procedència de l'acomiadament per motius no relacionats amb l'embaràs o amb l'exercici del dret als permisos i excedències assenyalats.

3. Si s'acredita que el mòbil de l'acomiadament obeïx a alguna de les causes del número anterior, el jutge es pronunciarà sobre esta, amb independència de quina haja sigut la seua forma.

Article 109. *Efectes de l'acomiadament procedent.*

Si s'estima l'acomiadament procedent es declararà convalidada l'extinció del contracte que aquell va produir, sense dret a indemnització ni a salaris de tramitació.

Article 110. *Efectes de l'acomiadament improcedent.*

1. Si l'acomiadament es declara improcedent, es condemnarà l'empresari a la readmissió del treballador en les mateixes condicions que regien abans de produir-se l'acomiadament o a abonar-li, a elecció d'aquell, una indemnització, la quantia de la qual es fixarà d'acord amb el que preveu la lletra a) de l'apartat 1 de l'article 56 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, amb les particularitats següents:

a) La condemna comprendrà, també, l'abonament de la quantitat a què es referix la lletra b) de l'apartat 1 de l'article 56 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors,

amb les limitacions, si és el cas, previstes per l'apartat 2 del dit article i sense perjudici del que estableix l'article 57 de la mateixa llei.

b) En l'acte de judici, la part titular de l'opció entre readmissió o indemnització podrà anticipar la seua opció, per al cas de declaració d'improcedència, per mitjà de manifestació expressa en este sentit, sobre la qual es pronunciarà el jutge en la sentència, sense perjudici del que disposen els articles 111 i 112.

c) A sol·licitud de la part demandant, si consta que no és realitzable la readmissió, es podrà acordar, en cas d'improcedència de l'acomiadament, tindre per feta l'opció per la indemnització en la sentència, declarant extingida la relació en la mateixa sentència i condemnant l'empresari a abonar la indemnització per acomiadament, calculada fins a la data de la sentència, i els salaris de tramitació, quan corresponguen, fins a la dita data.

d) En els acomiadaments improcedents de treballadors la relació laboral dels quals siga de caràcter especial, la quantia de la indemnització serà l'establida, si és el cas, per la norma que regule la dita relació especial.

2. En cas que es declare improcedent l'acomiadament d'un representant legal o sindical dels treballadors, l'opció prevista en el número anterior correspondrà al treballador.

3. L'opció s'haurà d'exercitar per mitjà d'un escrit o compareixença davant de l'oficina del jutjat social, dins del termini de cinc dies des de la notificació de la sentència que declare l'acomiadament improcedent, sense esperar que siga ferma, si és la d'instància.

4. Quan l'acomiadament siga declarat improcedent per incompliment dels requisits de forma establits i s'haja optat per la readmissió, es podrà efectuar un nou acomiadament dins del termini de set dies des de la notificació de la sentència. El dit acomiadament no constituirà una esmena del primitiu acte extintiu, sinó un nou acomiadament, que produirà efectes des de la seua data.

Article 111. *Efectes del recurs contra la sentència de declaració d'improcedència de l'acomiadament.*

1. Si la sentència que declara la improcedència de l'acomiadament és recorreguda, l'opció exercitada per l'empresari tindrà els efectes següents:

a) Si s'ha optat per la readmissió, siga quin siga el recurrent, esta es portarà a efecte de manera provisional en els termes que estableix l'article 297.

b) Quan l'opció de l'empresari haja sigut per la indemnització, tant en el cas que el recurs haja sigut interposat per este com pel treballador, no serà procedent la readmissió ni l'abonament de salaris mentres estiga pendent el recurs, si bé durant la tramitació del recurs el treballador es considerarà en situació legal de desocupació involuntària segons el que disposa l'apartat 3 de l'article 208 del text refós de la Llei General de la Seguretat Social, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1994, de 20 de juny.

Si la sentència que resol el recurs que ha interposat el treballador eleva la quantia de la indemnització, l'empresari, dins dels cinc dies següents al de la seua notificació, podrà canviar el sentit de la seua opció i, en tal supòsit, la readmissió retrotraurà els seus efectes econòmics a la data en què va tindre lloc la primera elecció, i es deduiran de les quantitats que per este concepte s'abonen les que, si és el cas, ha percebut el treballador en concepte de prestació per desocupació. L'esmentada quantitat, així com la corresponent a l'aportació empresarial a la Seguretat Social pel dit treballador, haurà de ser ingressada per l'empresari en l'entitat gestora.

Als efectes del reconeixement d'un futur dret a la protecció per desocupació, el període a què es referix el paràgraf anterior es considerarà d'ocupació cotitzada.

2. Siga quin siga el sentit de l'opció exercitada, esta es tindrà per no feta si el tribunal superior, al resoldre el recurs, declara nul l'acomiadament. Quan es confirme la sentència recorreguda, el sentit de l'opció no podrà ser alterat.

Article 112. *Efectes del recurs contra la sentència de declaració d'improcedència de l'acomiadament d'un representant legal o sindical dels treballadors.*

1. Quan la sentència que declare la improcedència de l'acomiadament d'un representant legal o sindical dels treballadors siga recorreguda, l'opció exercitada pels esmentats representants tindrà les conseqüències següents:

a) Quan el treballador haja optat per la readmissió, siga quina siga la part que recorrega, caldrà ajustar-se al que disposa l'article 297.

b) Si s'ha optat per la indemnització, tant si recorre el treballador com l'empresari, no serà procedent la readmissió ni l'abonament de salaris mentre estiga pendent el recurs, si bé durant la substanciació del recurs el treballador es considerarà en situació legal de desocupació involuntària. Si la sentència que resolga el recurs interposat per l'empresari disminuïx la quantia de la indemnització, el treballador, dins dels cinc dies següents al de la seua notificació, podrà canviar el sentit de la seua opció i, en este cas, la readmissió retrotraurà els seus efectes econòmics a la data en què va tindre lloc la primera elecció, i es deduiran de les quantitats que s'abonen per este concepte les que, si és el cas, haja percebut el treballador en concepte de prestació per desocupació. L'esmentada quantitat, així com la corresponent a l'aportació empresarial a la Seguretat Social pel dit treballador, haurà de ser ingressada per l'empresari en l'entitat gestora.

Als efectes del reconeixement d'un futur dret a la protecció per desocupació, el període a què es referix el paràgraf anterior es considerarà d'ocupació cotitzada.

2. Siga quin siga el sentit de l'opció exercitada, esta es tindrà per no feta si el tribunal superior, al resoldre el recurs, declara nul l'acomiadament. Quan es confirme la sentència recorreguda, el sentit de l'opció no podrà ser alterat.

Article 113. *Efectes de la declaració de nul·litat de l'acomiadament.*

Si l'acomiadament és declarat nul, es condemnarà a la immediata readmissió del treballador amb l'abonament dels salaris deixats de percebre. La sentència serà executada de forma provisional en els termes que estableix l'article 297, tant si és recorreguda per l'empresari com si ho és pel treballador.

Secció 2a. Procés d'impugnació de sancions

Article 114. *Impugnació de sancions.*

1. El treballador podrà impugnar la sanció que li ha sigut imposada per mitjà d'una demanda, que haurà de ser presentada dins del termini assenyalat en l'article 103.

2. En els processos d'impugnació de sancions per faltes greus o molt greus als treballadors que tinguen la condició de representant legal o sindical, la part demandada haurà d'aportar l'expedient contradictori legalment establert.

3. Correspondrà a l'empresari provar la realitat dels fets imputats al treballador, i la seua entitat, sense que puguen ser admesos altres motius d'oposició a la demanda que els al·legats en el seu moment per a justificar la sanció. Les al·legacions, proves i conclusions hauran de ser realitzades per les parts en l'ordre establert per als acomiadaments disciplinaris.

Article 115. *Contingut de la sentència.*

1. La sentència contindrà algun dels pronunciaments següents:

a) Confirmar la sanció, quan s'haja acreditat el compliment de les exigències de forma i la realitat de l'incompliment imputat al treballador, així com la seua entitat, valorada segons la graduació de faltes i sancions prevista en les disposicions legals o en el conveni col·lectiu aplicable.

b) Revocar-la totalment, quan no haja sigut provada la realitat dels fets imputats al treballador o estos no siguen constitutius de falta, i condemnar l'empresari al pagament dels salaris que s'hagen deixat d'abonar en compliment de la sanció.

c) Revocar-la en part, amb anàleg pronunciament de condemna econòmica pel període d'excés, si és el cas, quan la falta comesa no haja sigut adequadament qualificada, però els fets constituïsquen una infracció de menor entitat segons les normes al·legades per les parts, si no ha prescrit la falta de menor gravetat abans de la imposició de la sanció més greu. En este cas, el jutge podrà autoritzar la imposició, en el termini de caducitat dels deu dies següents a la notificació de sentència ferma, d'una sanció adequada a la gravetat de la falta, i la decisió empresarial serà revisable a instància del treballador, igualment en el termini de caducitat dels vint dies següents a la seua notificació, per mitjà de l'incident d'execució de la dita sentència previst en l'article 238.

d) Declarar-la nul·la, si ha sigut imposada sense observar els requisits formals establits legalment, convencionalment o contractualment, o quan estos presenten defectes de tal gravetat que no permeten aconseguir la finalitat per a la qual van ser requerits, així com quan tinga com a mòbil alguna de les causes de discriminació prevista en la Constitució i en la llei, o es produïska amb violació de drets fonamentals i llibertats públiques del treballador, inclosos, si és el cas, els altres supòsits que comporten la declaració de nul·litat de l'acomiadament en l'apartat 2 de l'article 108. També serà nul·la la sanció quan consistisca en alguna de les legalment prohibides o no estiga tipificada en les disposicions legals o en el conveni col·lectiu aplicable.

2. Als efectes del que preveu l'apartat anterior, seran nul·les les sancions imposades als representants legals dels treballadors o als delegats sindicals per faltes greus o molt greus, sense l'audiència prèvia dels restants integrants de la representació a la qual el treballador pertany, així com als treballadors afiliats a un sindicat, sense que es done audiència als delegats sindicals.

3. Contra les sentències dictades en estos processos no es podrà interposar cap recurs, excepte en els casos de sancions per faltes molt greus, apreciades judicialment.

CAPÍTOL III

De la reclamació a l'Estat del pagament de salaris de tramitació en juís per acomiadament

Article 116. *Reclamació del pagament de salaris de tramitació.*

1. Si, des de la data en què es va tindre per presentada la demanda per acomiadament, fins a la sentència del jutjat o tribunal que per primera vegada declare la seua improcedència, han transcorregut més de seixanta dies hàbils, l'empresari, una vegada siga ferma la sentència, podrà reclamar a l'Estat els salaris pagats al treballador que excedisquen el dit termini.

2. En el supòsit d'insolvència provisional de l'empresari, el treballador podrà reclamar directament a l'Estat els salaris a què es referix l'apartat anterior, que no li hagen sigut abonats per aquell.

Article 117. *Requisit de la reclamació administrativa prèvia.*

1. Per a demandar l'Estat pels salaris de tramitació, serà requisit previ haver reclamat en via administrativa en la forma i terminis establits, contra la denegació de la qual l'empresari o, si és el cas, el treballador, podrà promoure l'acció oportuna davant del jutjat que va conèixer en la instància del procés d'acomiadament.

2. A la demanda s'haurà d'acompanyar una còpia de la resolució administrativa denegatòria o de la instància de sol·licitud de pagament.

3. El termini de prescripció d'esta acció és el previst en l'apartat 2 de l'article 59 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors. El còmput del qual, en cas de reclamació efectuada per l'empresari, des del moment que este experimenta la disminució patrimonial

ocasionada per l'abonament dels salaris de tramitació i, en cas de reclamació pel treballador, des de la data de notificació a este de la interlocutòria judicial que haja declarat la insolvència de l'empresari.

Article 118. *Celebració de l'acte de juí.*

1. Admesa la demanda, el secretari judicial assenyalarà dia per al juí en els cinc següents, i citarà a este efecte el treballador, l'empresari i l'advocat de l'Estat, sense que se suspenga el procediment perquè este pugua elevar una consulta a la Direcció General del Servei Jurídic de l'Estat.

2. El juí versarà tan sols sobre la procedència i quantia de la reclamació, i no s'admetran proves encaminades a revisar les declaracions provades en la sentència d'acomiadament.

Article 119. *Còmput del temps.*

1. Als efectes del còmput de temps que excedisca els seixanta dies hàbils a què es referix l'article 116, seran exclosos d'este els períodes següents:

a) El temps invertit en l'esmena de la demanda, per no haver acreditat la celebració de la conciliació, de la mediació o de la reclamació administrativa prèvia, o per defectes, omissions o imprecisions en aquella.

b) El període en què estiguen suspeses les interlocutòries, a petició de part, per suspensió de l'acte del juí en els termes que preveu l'article 83.

c) El temps que dure la suspensió per a acreditar la presentació de la querella, en els casos en què qualsevol de les parts al·legue la falsedat d'un document que pugua ser de notòria influència en el pleit.

2. En els supòsits enunciats anteriorment el jutge, apreciant les proves aportades, decidirà si els salaris corresponents al temps invertit han d'anar a càrrec de l'Estat o de l'empresari. Excepcionalment, podrà privar el treballador de la seua percepció, si aprecia que en la seua actuació processal ha incorregut en un abús de dret manifest.

CAPÍTOL IV

De l'extinció del contracte per causes objectives i altres causes d'extinció

Secció 1a. Extinció per causes objectives

Article 120. *Tramitació.*

Els processos derivats de l'extinció del contracte de treball per causes objectives s'ajustaran a les normes que conté el capítol relatiu als processos per acomiadaments i sancions, sense perjudi de les especialitats que s'enuncien en els articles següents.

Article 121. *Termini d'exercici de l'acció. Càrrega de la prova.*

1. El termini per a exercitar l'acció d'impugnació de la decisió extintiva serà de vint dies, que en tot cas es començarà a comptar a partir de l'endemà de la data d'extinció del contracte de treball. El treballador podrà anticipar l'exercici de la seua acció a partir del moment en què reba la comunicació empresarial de preavís.

2. La percepció pel treballador de la indemnització oferida per l'empresari o l'ús del permís per a buscar un nou lloc de treball no debiliten l'exercici de l'acció ni suposen conformitat amb la decisió empresarial.

3. Quan el treballador vinculat per l'empresa amb un contracte de foment de la contractació indefinida al·legue que la utilització per l'empresa del procediment d'acomiadament objectiu no s'ajusta a dret perquè la causa real de l'acomiadament és disciplinària, correspondrà a este la càrrega de la prova sobre esta qüestió.

Article 122. *Qualificació de l'extinció del contracte.*

1. Es declararà procedent la decisió extintiva quan l'empresari, havent complit els requisits formals exigibles, acredite la concurrència de la causa legal indicada en la comunicació escrita. Si no l'acredita, es qualificarà d'improcedent.

2. La decisió extintiva serà nul·la:

a) Quan resulte discriminatòria o contrària als drets fonamentals i llibertats públiques del treballador.

b) Quan s'haja efectuat en frau de llei eludint les normes establides pels acomiadaments col·lectius, en els casos a què es referix l'últim paràgraf de l'apartat 1 de l'article 51 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors.

c) La dels treballadors durant el període de suspensió del contracte de treball per maternitat, risc durant l'embaràs, risc durant la lactància natural, malalties causades per embaràs, part o lactància natural, adopció o acolliment o paternitat a què es referix la lletra d) de l'apartat 1 de l'article 45 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, o el notificat en una data tal que el termini de preavís concedit finalitze dins del dit període.

d) La de les treballadores embarassades, des de la data d'inici de l'embaràs fins al començament del període de suspensió a què es referix la lletra c), i la dels treballadors que hagen sol·licitat un dels permisos a què es referixen els apartats 4, 4 bis i 5 de l'article 37 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, o estiguen disfrutant d'estos, o hagen sol·licitat o estiguen disfrutant de l'excedència prevista en l'apartat 3 de l'article 46 de la mateixa llei; i la de les treballadores víctimes de violència de gènere per l'exercici dels drets de reducció o reordenació del seu temps de treball, de mobilitat geogràfica, de canvi de centre de treball o de suspensió de la relació laboral, en els termes i condicions reconeguts en l'Estatut dels Treballadors.

e) La dels treballadors després d'haver-se reintegrat al treball al finalitzar els períodes de suspensió del contracte per maternitat, adopció o acolliment o paternitat, sempre que no hagen transcorregut més de nou mesos des de la data de naixement, adopció o acolliment del fill.

El que estableixen les lletres c), d) i e) serà aplicable, llevat que, en eixos casos, es declare la procedència de la decisió extintiva per motius no relacionats amb l'embaràs o amb l'exercici del dret als permisos i excedències assenyalats.

3. La decisió extintiva es qualificarà d'improcedent quan no s'hagen complit els requisits que estableix l'apartat 1 de l'article 53 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors.

No obstant això, la no concessió del preavís o l'error excusable en el càlcul de la indemnització no determinarà la improcedència de l'acomiadament, sense perjuí de l'obligació de l'empresari d'abonar els salaris corresponents al dit període o al pagament de la indemnització en la quantia correcta, amb independència dels altres efectes que siguen procedents.

Article 123. *Efectes de la sentència.*

1. Si la sentència estima procedent la decisió de l'empresari, es declararà extingit el contracte de treball, i es condemnarà l'empresari, si és el cas, a satisfer al treballador les diferències que puguen existir, tant entre la indemnització que ja haja percebut i la que legalment li corresponga, com les relatives als salaris del període de preavís, en els supòsits en què este no s'haja complit.

2. Quan es declare improcedent o nul·la la decisió extintiva, es condemnarà l'empresari en els termes previstos per a l'acomiadament disciplinari, sense que els salaris de tramitació es puguen deduir dels corresponents al període de preavís.

3. En els supòsits en què siga procedent la readmissió, el treballador haurà de reintegrar la indemnització rebuda una vegada siga ferma la sentència.

4. El jutge acordarà, si és el cas, la compensació entre la indemnització percebuda i la que fixe la sentència.

Secció 2a. Acomiadaments col·lectius per causes econòmiques, organitzatives, tècniques o de producció

Article 124. Nul·litat de l'extinció col·lectiva de contractes.

L'òrgan judicial declararà nul·la d'ofici, a instància de part, la decisió empresarial d'extinció col·lectiva de contractes de treball per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció, força major o extinció de la personalitat jurídica de l'empresari, si no s'ha tramitat l'autorització prèvia administrativa o obtingut l'autorització judicial del jutge del concurs, en els supòsits en què estiga legalment prevista, així com quan la mesura empresarial s'haja efectuat amb vulneració de drets fonamentals i llibertats públiques. En estos casos, la condemna a imposar serà la que establix l'article 113.

CAPÍTOL V

Vacacions, matèria electoral, mobilitat geogràfica, modificacions substancials de condicions de treball i drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral reconeguts legalment o convencionalment

Secció 1a. Vacacions

Article 125. Fixació de vacances.

El procediment per a la fixació individual o plural de la data de gaudi de les vacances es regirà per les regles següents:

a) Quan la data estiga precisada en el conveni col·lectiu, o per acord entre l'empresari i els representants dels treballadors, o haja sigut fixada unilateralment per aquell, el treballador disposarà d'un termini de vint dies, a partir del dia en què tinga coneixement de la dita data, per a presentar la demanda en el jutjat social.

b) Quan no estiga assenyalada la data de gaudi de les vacances, la demanda s'haurà de presentar, almenys, amb dos mesos d'antelació a la data de gaudi pretesa pel treballador.

c) Si una vegada iniciat el procés es produïx la fixació de les dates de gaudi, de conformitat amb el que preveu l'article 38 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, no s'interromprà la continuació del procediment.

d) Quan l'objecte del debat es referisca a les preferències atribuïdes a determinats treballadors, estos també hauran de ser demandats.

Article 126. Urgència del procediment.

El procediment serà urgent i se li donarà tramitació preferent. El secretari judicial haurà d'assenyalar l'acte de la vista dins dels cinc dies següents al de l'admissió de la demanda. La sentència, que no tindrà recurs, haurà de ser dictada en el termini de tres dies.

Secció 2a. Matèria electoral

Subsecció 1a. Impugnació dels laudes

Article 127. Supòsits, legitimació i termini.

1. Els laudes arbitralers previstos en l'article 76 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors podran ser impugnats a través del procés previst en els articles següents.

2. Se sotmetran al dit arbitratge totes les impugnacions relatives al procés electoral des de la promoció de les eleccions, inclosa la validesa de la comunicació a l'oficina pública del propòsit de celebrar-les, així com totes les actuacions electorals prèvies i

posteriors a la constitució de la mesa electoral i les decisions d'esta, i l'atribució dels resultats, fins a l'entrada de les actes en l'oficina pública dependent de l'autoritat administrativa o laboral.

3. La impugnació podrà ser plantejada pels qui tinguen un interès legítim, incloent-hi l'empresa quan hi concórrega el dit interès, en el termini de tres dies comptats des que en van tindre coneixement.

Article 128. *Fonament de la demanda.*

La demanda només es podrà fonamentar en:

a) Indeguda apreciació o no apreciació de qualsevol de les causes previstes en l'apartat 2 de l'article 76 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, sempre que esta haja sigut al·legada pel promotor en el curs de l'arbitratge.

b) Haver resolt el laude aspectes no sotmesos a l'arbitratge o que, si ho han estat, no puguen ser objecte d'este. En estos casos, l'anul·lació afectarà només els aspectes no sotmesos a decisió o no susceptibles d'arbitratge, sempre que estos tinguen substantivitat pròpia i no apareguen indissolublement units a la qüestió principal.

c) Promoure l'arbitratge fora dels terminis estipulats en l'article 76 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors.

d) No haver concedit l'àrbitre a les parts l'oportunitat de ser sentides o de presentar proves.

Article 129. *Legitimació passiva.*

1. La demanda s'haurà de dirigir contra les persones i sindicats que van ser part en el procediment arbitral, i també contra qualsevol altres afectats pel laude objecte d'impugnació.

2. En cap cas tindran la consideració de demandats els comitès d'empresa, els delegats de personal, o la mesa electoral.

Article 130. *Litisconsorci passiu necessari.*

Si, examinada la demanda, el secretari judicial estima que pot no haver sigut dirigida contra tots els afectats, citarà les parts perquè compareguen davant de l'òrgan judicial, l'endemà mateix, a una audiència preliminar en què este, escoltant les parts sobre la possible situació de litisconsorci passiu necessari, resoldrà sobre la demanda en l'acte.

Article 131. *Legitimació de sindicats i empresari.*

En estos processos podran comparéixer com a part, quan tinguen interès legítim, els sindicats, l'empresari i els components de candidatures no presentades per sindicats.

Article 132. *Especialitats del procés.*

1. Este procés es tramitarà amb urgència i tindrà les especialitats següents:

a) Quan s'admeta la demanda, s'acordarà demanar de l'oficina pública el text del laude arbitral, així com una còpia de l'expedient administratiu relatiu al procés electoral. La documentació esmentada haurà de ser enviada pel requerit dins del dia següent.

b) L'acte del jutí s'haurà de celebrar dins dels cinc dies següents a l'admissió de la demanda. La sentència, contra la qual no es pot interposar cap recurs, s'haurà de dictar en el termini de tres dies, i haurà de ser comunicada a les parts i a l'oficina pública.

c) La substanciació d'este procés no suspèn el desenrotllament del procediment electoral, llevat que siga acordat motivadament pel jutge, a petició de part, en cas de concórrer una causa justificativa i en la forma que estableix l'article 180.

2. Quan el demandant haja sigut l'empresa i el jutge aprecie que la demanda tenia com a objecte obstaculitzar o retardar el procés electoral, la sentència que resolga la pretensió impugnatòria imposarà la sanció que preveuen l'apartat 4 de l'article 75 i l'apartat 3 de l'article 97.

Subsecció 2a. Impugnació de la resolució administrativa que denegue el registre i de la certificació de la representativitat sindical

Article 133. *Denegació del registre d'actes. Competència territorial i legitimació.*

1. Davant del jutjat social en la circumscripció del qual es trobe l'oficina pública es podrà impugnar la denegació per esta del registre de les actes relatives a eleccions de delegats de personal i membres de comitès d'empresa. Podran ser demandants els qui hagen obtingut algun representant en l'acta d'eleccions.

2. L'Administració a què estiga adscrita l'oficina pública serà sempre part; la demanda es dirigirà també contra els qui hagen presentat candidats a les eleccions objecte de la resolució administrativa.

Article 134. *Termini.*

El termini d'exercici de l'acció d'impugnació serà de deu dies, comptats a partir d'aquell en què es reba la notificació.

Article 135. *Especialitats del procés.*

1. Este procés es tramitarà amb urgència. En la resolució per la qual s'admeta la demanda es requerirà a l'oficina pública competent l'enviament de l'expedient administratiu, que haurà de ser remès en el termini de dos dies.

2. L'acte del juí s'haurà de celebrar dins dels cinc dies següents a la recepció de l'expedient.

3. La sentència, contra la qual no es pot interposar cap recurs, s'haurà de dictar en el termini de tres dies i haurà de ser comunicada a les parts i a l'oficina pública. Si s'estima la demanda, la sentència ordenarà immediatament el registre de l'acta electoral.

Article 136. *Certificació de capacitat representativa sindical.*

1. Les resolucions de l'oficina pública dependent de l'autoritat administrativa o laboral relatives a l'expedició de certificacions de la capacitat representativa dels sindicats o dels resultats electorals podran ser impugnades pel sindicat o sindicats interessats, davant del jutjat social en la circumscripció dels quals es trobe l'oficina pública corresponent, dins del termini dels deu dies següents a l'expedició o denegació de la certificació. Si és el cas, la demanda es dirigirà contra els altres sindicats als quals afecte la declaració pretesa.

2. La resolució que admeta a tràmit la demanda assenyalarà el juí amb caràcter urgent dins del termini dels deu dies següents i disposarà la reclamació de l'expedient administratiu de l'oficina pública per a la seua remissió al jutjat dins dels dos dies següents.

3. La sentència s'haurà de dictar en el termini de tres dies i resoldrà sobre els termes de la certificació emesa en funció de les pretensions oportunament deduïdes per les parts. Contra esta resolució, que es notificarà a l'oficina pública i a les parts, es podrà interposar recurs de súplica.

Secció 3a. Classificació professional

Article 137. Reclamació de categoria o grup professional.

1. La demanda que inicié este procés serà acompanyada d'un informe emés pel comitè d'empresa o, si és el cas, pels delegats de personal sobre les funcions superiors al·legades i la correspondència d'estes dins del sistema de classificació aplicable. En el cas que estos òrgans no hagen emés l'informe en el termini de quinze dies, al demandant li bastarà acreditar que l'ha sol·licitat.

2. En la resolució per la qual s'admeta la demanda, es demanarà un informe de la Inspecció de Treball i Seguretat Social, a la qual se li enviarà una còpia de la demanda i dels documents que l'acompanyen. L'informe versarà sobre els fets invocats, en relació amb el sistema de classificació aplicable, i la resta de circumstàncies concurrents relatives a l'activitat de l'actor, i s'haurà d'emetre en el termini de quinze dies.

3. A l'acció de reclamació de la categoria o grup professional serà acumulable la reclamació de les diferències salarials corresponents. Contra la sentència que es dicte no es podrà interposar cap recurs, llevat que les diferències salarials reclamades arriben a la quantia requerida per al recurs de súplica.

Secció 4a. Mobilitat geogràfica i modificacions substancials de condicions de treball

Article 138. Tramitació.

1. El procés s'iniciarà per una demanda dels treballadors afectats per la decisió empresarial, encara que no s'haja seguit el procediment dels articles 40 i 41 de l'Estatut dels Treballadors. La demanda s'haurà de presentar en el termini de caducitat dels vint dies hàbils següents a la notificació per escrit de la decisió als treballadors o als seus representants, d'acord amb el que disposa l'apartat 4 de l'article 59 de l'Estatut dels Treballadors, termini que no començarà a computar-se fins que tinga lloc la dita notificació, sense perjudi de la prescripció en tot cas de les accions derivades pel transcurs del termini previst en l'apartat 2 de l'article 59 de l'Estatut dels Treballadors.

2. Quan l'objecte del debat se centre en preferències atribuïdes a determinats treballadors, estos també hauran de ser demandats. Igualment, hauran de ser demandats els representants dels treballadors quan, tractant-se de trasllats o modificacions de caràcter col·lectiu, la mesura compte amb la conformitat d'aquells.

3. L'òrgan jurisdiccional podrà demanar un informe urgent de la Inspecció de Treball i Seguretat Social, a la qual enviarà una còpia de la demanda i dels documents que l'acompanyen. L'informe versarà sobre els fets invocats com a justificatius de la decisió empresarial en relació amb la modificació acordada i la resta de circumstàncies concurrents.

4. Si una vegada iniciat el procés es planteja una demanda de conflicte col·lectiu contra la decisió empresarial, el procés se suspèn fins a la resolució de la demanda de conflicte col·lectiu, que una vegada siga ferma tindrà eficàcia de cosa jutjada sobre el procés individual en els termes de l'apartat 3 de l'article 160.

No obstant això, l'acord entre l'empresari i els representants legals dels treballadors que es puga produir una vegada iniciat el procés no interromprà la continuació del procediment.

5. El procediment serà urgent i se li donarà tramitació preferent. L'acte de la vista s'haurà d'assenyalar dins dels cinc dies següents al de l'admissió de la demanda si no s'ha demanat l'informe previst en l'apartat 3 d'este article.

6. La sentència haurà de ser dictada en el termini de cinc dies i serà immediatament executiva. Contra esta no correspondrà recurs ulterior, excepte en els supòsits de mobilitat geogràfica que preveu l'apartat 2 de l'article 40 de l'Estatut dels Treballadors i en els de modificacions substancials de condicions de treball quan tinguen caràcter col·lectiu, de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 41 del dit estatut.

7. La sentència declararà justificada o injustificada la decisió empresarial, segons hagen quedat acreditades o no, respecte dels treballadors afectats, les raons invocades per l'empresa.

La sentència que declare justificada la decisió empresarial reconeixerà el dret del treballador a extingir el contracte de treball en els supòsits previstos en l'apartat 1 de l'article 40 i en l'apartat 3 de l'article 41 de l'Estatut dels Treballadors, i es concedirà a este efecte el termini de quinze dies.

La sentència que declare injustificada la mesura reconeixerà el dret del treballador a ser retornat a les seues condicions de treball anteriors, així com a l'abonament dels danys i perjuís que la decisió empresarial haja pogut ocasionar durant el temps en què ha produït efectes.

Es declararà nul·la la decisió adoptada en frau de llei, eludint les normes establides per a les de caràcter col·lectiu en els articles 40 i 41 de l'Estatut dels Treballadors, així com quan tinga com a mòbil alguna de les causes de discriminació que preveuen la Constitució i la llei, o es produïska amb violació de drets fonamentals i llibertats públiques del treballador, inclosos, si és el cas, els altres supòsits que comporten la declaració de nul·litat de l'acomiadament en l'apartat 2 de l'article 108.

8. Quan l'empresari no reintegre el treballador a les seues condicions de treball anteriors o ho faça de manera irregular, el treballador podrà sol·licitar l'execució de la sentència davant del jutjat social i l'extinció del contracte per causa del que preveu la lletra c) de l'apartat 1 de l'article 50 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, d'acord amb el que estableixen els articles 279, 280 i 281.

9. Si la sentència declara la nul·litat de la mesura empresarial, la seua execució es farà en els seus propis termes, llevat que el treballador inste l'execució prevista en l'apartat anterior. En tot cas seran aplicables els terminis que s'hi estableixen.

Secció 5a. Drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral reconeguts legalment o convencionalment

Article 139. Tramitació.

1. El procediment per a l'exercici dels drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral, reconeguts legalment o convencionalment, es regirà per les regles següents:

a) El treballador disposarà d'un termini de vint dies, a partir del qual l'empresari li comunicarà la seua negativa o la seua disconformitat amb la proposta realitzada pel treballador, per a presentar una demanda davant del jutjat social.

En la demanda del dret a la mesura de conciliació es podrà acumular l'acció de danys i perjuís causats al treballador, exclusivament pels derivats de la negativa del dret o de la demora en l'efectivitat de la mesura, dels quals l'empresari es podrà exonerar si ha donat compliment, almenys provisional, a la mesura proposada pel treballador.

L'empresari i el treballador hauran de dur les seues respectives propostes i alternatives de concreció als actes de conciliació previs al juí i al mateix acte de juí, a les quals podran acompanyar, si és el cas, amb un informe dels òrgans paritaris o de seguiment dels plans d'igualtat de l'empresa perquè es considere en la sentència.

b) El procediment serà urgent i se li donarà tramitació preferent. L'acte de la vista s'haurà d'assenyalar dins dels cinc dies següents al de l'admissió de la demanda. La sentència es dictarà en el termini de tres dies. Contra esta no serà procedent cap recurs, excepte quan s'haja acumulat pretensió de rescabament de perjuís que per la seua quantia pugua donar lloc a un recurs de súplica, i en este cas el pronunciament sobre les mesures de conciliació serà executiu des que es dicte la sentència.

2. El procediment anterior serà aplicable igualment a l'exercici dels drets de la treballadora víctima de violència de gènere establits en la llei, a la reducció de la jornada de treball amb disminució proporcional del salari i a la reordenació del temps de treball, a

través de l'adaptació de l'horari, de l'aplicació de l'horari flexible o d'altres formes d'ordenació del temps de treball que s'utilitzen en l'empresa. Es podrà acumular a la dita demanda l'acció de danys i perjudicats directament causats a la treballadora per la negativa o demora del dret. Es podrà instar, si és el cas, l'adopció de les mesures cautelars regulades en l'apartat 4 de l'article 180.

CAPÍTOL VI

De les prestacions de la Seguretat Social

Article 140. *Tramitació. Impugnació d'altres mèdiques.*

1. En les demandes formulades en matèria de prestacions de la Seguretat Social contra organismes gestors i entitats col·laboradores en la gestió s'acreditarà haver esgotat la via administrativa corresponent, incloent-hi aquelles en les quals s'haja acumulat l'al·legació de la lesió d'un dret fonamental o una llibertat pública i llevat que s'opte per exercir exclusivament esta última per mitjà de la modalitat processal de tutela. No serà exigible l'esgotament previ de la via administrativa en els processos d'impugnació d'altres mèdiques emeses pels òrgans competents de les entitats gestores de la Seguretat Social a l'esgotar-se el termini de duració de tres-cents seixanta-cinc dies de la prestació d'incapacitat temporal.

2. En cas d'ometre's, el secretari judicial disposarà que s'esmene el defecte en el termini de quatre dies. Una vegada realitzada l'esmena, s'admetrà la demanda. En qualsevol altre cas, donarà compte al tribunal perquè a través d'este es resolga l'admissió de la demanda.

3. El procés d'impugnació d'alta mèdica tindrà les especialitats següents:

a) La demanda es dirigirà exclusivament contra l'entitat gestora i, si és el cas, contra la col·laboradora en la gestió. No hi haurà cap necessitat de demandar el servei públic de salut, excepte quan s'impugne l'alta emesa pels seus serveis mèdics, ni tampoc l'empresa, excepte quan es qüestione la contingència.

b) Serà urgent i se li donarà tramitació preferent.

c) L'acte de la vista haurà d'assenyalar-se dins dels cinc dies següents a l'admissió de la demanda i, la sentència, que no tindrà recurs, es dictarà en el termini de tres dies i els seus efectes es limitaran a l'alta mèdica impugnada, sense condicionar altres processos diversos, siga referent a la contingència, a la base reguladora, a les prestacions derivades o a qualsevol altre extrem.

d) No podran acumular-se altres accions, ni tan sols la reclamació de diferències de prestació econòmica per incapacitat temporal, si bé la sentència que estime indeguda l'alta ha de disposar la reposició del beneficiari en la prestació que haja estat percebent, fins que no concórrega causa d'extinció d'esta, pel transcurs del temps pel qual haja sigut reconeguda o per una altra causa legal d'extinció.

Article 141. *Legitimació de les entitats gestores i la Tresoreria General de la Seguretat Social.*

1. Les entitats o organismes gestors i la Tresoreria General de la Seguretat Social podran personar-se i ser considerades com a part, amb plenitud de possibilitats d'al·legació i defensa, incloent-hi la d'interposar el recurs o el remei processal que pugua procedir, en els pleits en matèria de prestacions de Seguretat Social i, en general, en els procediments en els quals tinguen interès per raó de l'exercici de les seues competències, sense que esta intervenció faça retrocedir ni detindre el curs de les actuacions.

A este efecte, el secretari judicial haurà d'efectuar les actuacions necessàries per a constatar la possible existència de les situacions anteriors i acordar, si és el cas, que els siguen notificades les resolucions d'admissió a tràmit, l'assenyalament de la vista o l'incident i la resta de resolucions, incloent-hi la que pose fi al tràmit corresponent.

2. L'òrgan jurisdiccional podrà sol·licitar de les dites entitats i organismes els antecedents que tinguen en relació amb els fets objecte del procediment i estos podran igualment aportar els esmentats antecedents, estiguen o no personats en les actuacions, quan puguen afectar les prestacions que gestionen, amb la finalitat de completar els elements de coneixement de l'òrgan jurisdiccional en la resolució de l'assumpte.

Article 142. Documentació en processos per accident de treball o malaltia professional.

1. Si en les demandes per accident de treball o malaltia professional no es consigna el nom de l'entitat gestora o, si és el cas, de la mútua d'accidents de treball i malalties professionals de la Seguretat Social, el secretari judicial, abans de l'assenyalament del juí, requerirà l'empresari demandat perquè en el termini de quatre dies presente el document acreditatiu de la cobertura de risc. Si transcorregut este termini no el presenta, vistes les circumstàncies que concorren i després d'oïr la Tresoreria General de la Seguretat Social, el jutge acordarà l'embargament de béns de l'empresari en una quantitat suficient per a assegurar el resultat del juí i totes les altres mesures cautelars que es consideren necessàries.

Les mateixes mesures s'adoptaran, en el procediment corresponent, en relació amb l'assegurament del risc i el document de cobertura de les millores voluntàries o complementàries de Seguretat Social i d'altres possibles responsabilitats de l'empresari o de tercers per accident de treball i malaltia professional, a este efecte l'empresari o el tercer hauran d'aportar en el termini abans indicat i previ requeriment a este efecte el document d'assegurament i les dades de l'entitat asseguradora que el cobrix, amb l'advertència d'adoptar-se la mesura d'embargament preventiu prevista anteriorment o altres mesures cautelars idònies.

2. En els processos per a la determinació de contingència o de la falta de mesures de seguretat en accidents de treball i malaltia professional, i en els altres supòsits en els quals ho estime necessari, la resolució en la qual s'admeta la demanda a tràmit haurà de sol·licitar a la Inspecció Provincial de Treball i Seguretat Social, si no figura ja en l'expedient o en les actuacions, un informe sobre les circumstàncies en les quals va sobrevindre l'accident o la malaltia, el treball que realitzava l'accidentat o malalt, el salari que percebia i la base de cotització, el qual serà expedit necessàriament en el termini màxim de deu dies. Amb una antelació, almenys, de cinc dies abans de la celebració del juí, el secretari judicial haurà de reiterar la remissió d'este informe si este no haguera entrat encara en les actuacions.

Article 143. Remissió de l'expedient administratiu.

1. A l'admetre's a tràmit la demanda es reclamarà a l'entitat gestora o a l'organisme gestor o col·laborador la remissió de l'expedient o de les actuacions administratives practicades en relació amb l'objecte d'esta, en original o còpia, en suport escrit o preferentment informàtic, i, si és el cas, un informe dels antecedents que posseïsca en relació amb el contingut de la demanda, en el termini de deu dies. L'expedient s'enviarà complet, foliat i, si és el cas, autenticat i acompanyat d'un índex dels documents que continga. Si es remet l'expedient original, el secretari judicial el tornarà a l'entitat de procedència quan la sentència siga ferma i deixarà nota d'això en les actuacions.

2. Al sol·licitar-se la referida remissió d'expedient o les actuacions, es requerirà igualment al corresponent organisme i este, si és el cas, haurà de posar d'ofici en coneixement del jutjat o el tribunal, un informe de si coneix l'existència d'altres demandes en les quals es deduïsquen pretensions en relació amb el mateix acte o actuació, als efectes de possibilitar, si és el cas, l'acumulació d'ofici o a instància de part.

3. A la vista de l'expedient, el tribunal disposarà la citació de les persones que puguen tindre un interès legítim en el procés o resultar afectades per este perquè puguen comparéixer en l'acte de juí i ser considerades part en el procés i formular les seues pretensions, i procurarà que esta citació s'arregle amb els interessats amb almenys cinc dies hàbils d'antelació a l'assenyalament del juí i sense necessitat que, en este cas, es

complisquen els terminis generals previstos per a la citació de les parts demandades en l'article 82.

4. En el procés, cap de les parts podrà adduir fets diferents dels al·legats en l'expedient administratiu, excepte si es tracta de fets nous o que no hagen pogut conèixer-se amb anterioritat.

Article 144. Efectes de la falta de remissió de l'expedient administratiu.

1. Complert el termini de remissió de l'expedient sense que este s'haja rebut, el secretari judicial reiterarà per la via urgent la seua immediata remissió. El juí se celebrarà en el dia assenyalat, encara que l'entitat corresponent no haja remés l'expedient o la seua còpia, llevat que justifique suficientment l'omissió.

2. Si al demandant li convé l'aportació de l'expedient per als seus propis fins, podrà sol·licitar la suspensió del juí perquè es reitere l'orde de remissió de l'expedient en un nou termini de deu dies amb l'advertència de la imposició de les mesures a les quals es referix l'apartat 5 de l'article 75.

Este termini serà de cinc dies en els processos d'impugnació d'altres mèdiques als quals es referix l'apartat 3 de l'article 140.

3. Si arriba la data del nou assenyalament i no s'ha remés l'expedient, podran considerar-se provats aquells fets al·legats pel demandant la prova dels quals siga impossible o de difícil demostració per mitjans diferents d'aquell.

Article 145. Responsabilitat disciplinària per la falta de remissió de l'expedient administratiu.

El secretari judicial notificarà al director de l'entitat gestora o a l'organisme gestor la falta de remissió de l'expedient i qualsevol altre incompliment de les obligacions de col·laboració amb el procés, als efectes de la possible exigència de responsabilitats disciplinàries, sense perjudi d'altres mesures que puguen ser procedents.

Article 146. Revisió d'actes declaratius de drets.

1. Les entitats, òrgans o organismes gestors, o el Fons de Garantia Salarial no podran revisar per si mateixos els seus actes declaratius de drets en perjudi dels seus beneficiaris, i hauran de sol·licitar, si és el cas, la revisió davant del jutjat social competent, per mitjà de l'oportuna demanda que es dirigirà contra el beneficiari del dret reconegut.

2. S'exceptuen del que disposa l'apartat anterior la rectificació d'errors materials o de fet i els aritmètics, així com les revisions motivades per la constatació d'omissions o inexactituds en les declaracions del beneficiari. S'exceptuen també les revisions dels actes en matèria de protecció per desocupació i per cessament d'activitat dels treballadors autònoms, sempre que s'efectuen dins del termini màxim d'un any des de la resolució administrativa o de l'òrgan gestor que no haja sigut impugnada, sense perjudi del que disposa l'article 147.

3. L'acció de revisió a la qual es referix l'apartat u prescriurà al cap de quatre anys.

4. La sentència que declare la revisió de l'acte impugnat serà immediatament executiva.

Article 147. Impugnació de prestacions per desocupació.

1. Quan l'entitat o l'organisme gestor de les prestacions per desocupació constate que, en els quatre anys immediatament anteriors a una sol·licitud de prestacions, el treballador ha percebut prestacions per finalització de diversos contractes temporals amb una mateixa empresa, podrà dirigir-se d'ofici a l'autoritat judicial i demanar que l'empresari siga declarat responsable del pagament d'estes, excepte de la prestació corresponent a l'últim contracte temporal, si la reiterada contractació temporal és abusiva o fraudulenta, així com la condemna de l'empresari a la devolució a l'entitat gestora d'aquelles prestacions junt amb les cotitzacions corresponents.

A la comunicació, que tindrà la consideració de demanda, haurà d'adjuntar-se una còpia de l'expedient o expedients administratius en els quals es fonamente, i en esta es consignaran els requisits generals exigits per esta llei per a les demandes dels processos ordinaris.

La comunicació podrà dirigir-se a l'autoritat judicial en el termini dels sis mesos següents a la data en la qual s'haja formulat l'última sol·licitud de prestacions en temps i forma.

El que disposa este apartat no comportarà la revisió de les resolucions que hagen reconegut el dret a les prestacions per desocupació derivades de la finalització dels reiterats contractes temporals, les quals es consideren degudes al treballador.

2. El secretari judicial examinarà la demanda a l'efecte de comprovar si reuneix tots els requisits exigits i advertirà l'entitat gestora, si és el cas, dels defectes o omissions de caràcter formal que tinga, a fi que siguen esmenats en el termini de deu dies. Una vegada realitzada l'esmena, s'admetrà la demanda. En cas contrari, donarà compte al tribunal perquè a través d'este es resolga sobre l'admissió de la demanda.

3. Admesa a tràmit la demanda, continuarà el procediment d'acord amb les normes generals, amb les especialitats següents:

a) L'empresari i el treballador que hagen subscrit els reiterats contractes temporals tindran la consideració de part en el procés, si bé no podran sol·licitar la seua suspensió. Inclús sense la seua assistència, el procediment se seguirà d'ofici.

b) Les afirmacions de fets que continga la comunicació base del procés faran fe, excepte que hi haja alguna prova en contra, amb la qual cosa la càrrega de la prova incumbix a l'empresari demandat.

4. La sentència que estime la demanda de l'entitat gestora serà immediatament executiva.

5. Quan la sentència adquirisca fermesa es comunicarà a la Inspecció de Treball i Seguretat Social.

CAPÍTOL VII

Del procediment d'ofici i del d'impugnació d'actes administratius en matèria laboral i de Seguretat Social no prestacionals

Secció 1a. Del procediment d'ofici

Article 148. *Àmbit d'aplicació.*

El procés podrà iniciar-se d'ofici com a conseqüència:

a) De les certificacions de les resolucions fermes que dicte l'autoritat laboral derivades de les actes d'infracció de la Inspecció de Treball i Seguretat Social en les quals s'aprecien perjudis econòmics per als treballadors afectats.

b) Dels acords de l'autoritat laboral competent, quan esta aprecie frau, dol, coacció o abús de dret en la conclusió dels acords de suspensió, reducció de la jornada o extinció als quals es referixen l'article 47 i l'apartat 5 de l'article 51 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, i els remeta a l'autoritat judicial als efectes de la seua possible declaració de nul·litat, deixant en suspens el termini per a dictar una resolució administrativa. De la mateixa manera ha d'actuar l'autoritat laboral quan, d'ofici o a petició de l'entitat gestora de la prestació per desocupació, estime que l'acord puga tindre com a objecte l'obtenció indeguda de les prestacions per part dels treballadors afectats per inexistència de la causa motivadora de la situació legal de desocupació.

c) De les actes d'infracció o les comunicacions de la Inspecció de Treball i Seguretat Social sobre la constatació d'una discriminació per raó de sexe i en les quals s'arreglen les bases dels perjudis estimats per al treballador, als efectes de la determinació de la indemnització corresponent.

Igualment, s'iniciarà el procediment com a conseqüència de les corresponents comunicacions i als mateixos efectes en els supòsits de discriminació per raó d'origen racial o ètnic, religió i conviccions, discapacitat, edat o orientació sexual o altres legalment previstos.

d) De les comunicacions de l'autoritat laboral quan qualsevol acta d'infracció o de liquidació estesa per la Inspecció de Treball i de Seguretat Social, relativa a les matèries de Seguretat Social excloses del coneixement de l'orde social en la lletra f) de l'article 3, haja sigut impugnada pel subjecte responsable, d'acord amb les al·legacions i proves que, segons el parer de l'autoritat laboral, puguen desvirtuar la naturalesa laboral de la relació jurídica objecte de l'actuació inspectora.

A la demanda d'ofici a la qual es referix el paràgraf anterior, l'autoritat laboral adjuntarà una còpia de l'expedient administratiu. L'admissió de la demanda produirà la suspensió de l'expedient administratiu. A este procés d'ofici li seran aplicables les regles de les lletres a) i d) de l'apartat 2 de l'article 150. Quan es considere que les al·legacions o l'actuació del subjecte responsable pretenen la dilació de l'actuació administrativa, l'òrgan judicial imposarà la multa que assenyalen els apartats 4 de l'article 75 i 3 de l'article 97, així com quan esta conducta la realitze l'empresari, haurà de pagar també els honoraris dels advocats i graduats socials de la part contrària que hi hagen intervingut, dins dels límits establits per a la instància, suplicació i cassació. La sentència ferma es comunicarà a l'autoritat laboral i vincularà en les qüestions que s'hi resolen l'autoritat laboral i els òrgans de la jurisdicció contenciosa administrativa davant dels quals s'impugne l'acta d'infracció o de liquidació.

Article 149. *Requisits de la demanda.*

1. En la demanda d'ofici es consignaran els requisits generals exigits per esta llei per a les demandes dels processos ordinaris, s'han d'expressar també les persones contra les quals es dirigix i la concreta condemna que es demane contra elles segons el contingut de la pretensió, els fets que siguen imprescindibles per a resoldre les qüestions plantejades i, en concret, aquells que es consideren constitutius de discriminació o d'un altre incompliment laboral. Així mateix, es consignarà, si és el cas, l'acord de suspensió, reducció de jornada o extinció impugnat i la causa invocada, junt amb la identificació de les parts que hi van intervindre, i es precisarà la concreta pretensió declarativa o de condemna que es demana de l'òrgan jurisdiccional, amb expressió, si cal, dels perjudicats estimats o de les bases per a la determinació de la indemnització corresponent, així com de les dades identificatives dels treballadors afectats i els seus domicilis.

2. Sempre que les demandes expressades afecten més de deu treballadors, el secretari judicial els requerirà perquè designen representants en la forma prevista en l'article 19.

Article 150. *Admissió de la demanda i tramitació.*

1. El secretari judicial examinarà la demanda a l'efecte de comprovar si reuneix tots els requisits exigits, i advertirà l'autoritat laboral, si és el cas, dels defectes o omissions que s'hi detecten a fi que siguen esmenats en el termini de deu dies. Una vegada realitzada l'esmena, admetrà la demanda. En qualsevol altre cas, donarà compte al tribunal perquè per mitjà d'este es resolga sobre l'admissió de la demanda.

2. Una vegada admesa a tràmit la demanda, continuarà el procediment d'acord amb les normes generals d'este text, amb les especialitats següents:

a) El procediment se seguirà d'ofici, inclús sense assistència dels treballadors perjudicats, als quals se citarà a este efecte. Una vegada hi hagen comparegut tindran la consideració de part, si bé no podran desistir ni sol·licitar la suspensió del procés.

b) La conciliació tan sols podrà autoritzar-la el secretari judicial o, si és el cas, el jutge o el tribunal, quan siga degudament satisfeta la totalitat dels perjudicats causats per la infracció.

c) Els pactes entre treballadors i empresaris posteriors a l'acta d'infracció tan sols tindran eficàcia en cas que hagen sigut firmats en presència de l'inspector de treball que va estendre l'acta o de l'autoritat laboral.

d) Les afirmacions de fets que continga la resolució o comunicació base del procés faran fe, excepte si hi ha prova en contra, i tota la càrrega de la prova correspondrà a la part demandada.

e) Les sentències que es dicten en estos processos hauran d'executar-se sempre d'ofici.

Secció 2a. Del procediment d'impugnació d'actes administratius en matèria laboral i de Seguretat Social, exclosos els prestacionals

Article 151. Tramitació.

1. Si no hi ha una regulació especial, el procediment iniciat per demanda en impugnació dels actes administratius en matèria laboral dirigida contra l'Estat, les comunitats autònomes, entitats locals o altres administracions o organismes públics, es regirà pels principis i regles del procés ordinari laboral, amb les especialitats que conté esta secció. En allò que no estiga previst expressament, seran aplicables les normes reguladores de la jurisdicció contenciosa administrativa, en el que siguen compatibles amb els principis del procés social.

2. Amb la demanda haurà d'acreditar-se, si és el cas, l'esgotament de la via administrativa en la forma i els terminis que corresponguen, segons la normativa aplicable a l'administració autora de l'acte, de la forma que estableix l'article 69 d'esta llei, excepte el que disposa l'apartat 2 de l'article 70 i l'article 44 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, que serà aplicable als litigis entre administracions públiques davant de l'orde jurisdiccional social.

3. En la demanda s'identificarà amb precisió l'acte o resolució objecte d'impugnació i l'administració pública o entitat de dret públic contra l'activitat de la qual es dirigeix el recurs i es farà la indicació, si és el cas, de les persones o entitats els drets o interessos legítims de les quals puguen quedar afectats per l'estimació de les pretensions del demandant.

4. En cas d'ometre's els requisits anteriors, el secretari judicial disposarà que s'esmene el defecte en el termini de quatre dies. Una vegada realitzada l'esmena, s'admetrà la demanda. En qualsevol altre cas, en donarà compte al tribunal perquè este resolga sobre la seua admissió.

5. Estaran legitimats per a promoure el procés els destinataris de l'acte o resolució impugnada o els qui detinguen drets o interessos legítims en la seua revocació o anul·lació. La legitimació passiva correspon a l'administració o entitat pública autora de l'acte.

Els empresaris i els treballadors afectats o els drethavents d'ambdós, així com aquells tercers a qui puguen afectar les responsabilitats derivades dels fets considerats per l'acte objecte d'impugnació i els qui puguen haver resultat perjudicats per estos, podran comparéixer com a part en el procediment i seran citats a este efecte, en especial quan es tracte d'enjudiciar fets que poden ser constitutius d'accident de treball o malaltia professional.

En els litigis sobre sancions administratives en matèria d'assetjament laboral sexual o per raó de sexe, la víctima estarà legitimada per a comparéixer en el procediment, segons la seua lliure decisió, i no podrà ser demandada o citada de compareixença contra la seua voluntat. Si es requerix el testimoni de la víctima, l'òrgan jurisdiccional vetlarà per les condicions de la seua pràctica en termes compatibles amb la seua situació personal i amb les restriccions de publicitat i intervenció de les parts i dels seus representants que siguen necessàries.

6. Els sindicats i les associacions empresarials més representatius, així com aquells amb implantació en l'àmbit d'efectes del litigi, i l'empresari i la representació unitària dels treballadors en l'àmbit de l'empresa, podran personar-se i ser considerats com a part en

els processos en els quals tinguen interès en defensa dels interessos econòmics i socials que els són propis o en la seua funció de vetlar pel compliment de les normes vigents, sense que esta intervenció faça detindre o retrocedir el curs de les actuacions.

7. El termini d'interposició de la demanda serà el previst en els articles 69 i 70 o l'assenyalat expressament, si és el cas, segons la modalitat processal aplicable, i a este respecte s'aplicarà el que preveu l'article 73 d'esta llei.

8. Amb vista a l'assenyalament del juí, la reclamació de l'expedient administratiu, la citació dels possibles interessats, la congruència amb l'expedient administratiu i la resta d'aspectes relacionats, caldrà ajustar-se al que disposen els articles 143 a 145.

Els fets constatats pels inspectors de Treball i Seguretat Social o pels subinspectors d'Ocupació i Seguretat Social actuants que es formalitzen en les actes d'infracció observant els requisits legals pertinents tindran presumpció de certa, sense perjudici de les proves que en defensa dels respectius drets i interessos puguen aportar els interessats. El mateix valor probatori tindran els fets constatats pels funcionaris a qui es reconeix la condició d'autoritat, i que es formalitzen en un document públic observant els requisits legals pertinents.

9. La sentència efectuarà els pronunciaments que corresponguen segons les pretensions formulades oportunament per les parts i, en concret:

a) Declararà la inadmissibilitat de la demanda per carència de jurisdicció, per no ser susceptible d'impugnació l'acte recorregut, haver-se formulat aquella fora del termini establert o quan s'aprecie la falta de qualsevol altra pressuposició processal, així com quan s'impugnen actes que siguen reproducció d'altres anteriors definitius i fermes i els confirmatoris d'actes consentits per no haver sigut recorreguts en temps i forma.

b) Desestimarà la demanda quan s'ajuste a dret l'acte impugnat.

c) Estimarà la demanda si s'aprecia infracció de l'ordenament jurídic, incloent-hi la desviació de poder per haver-se utilitzat les potestats administratives per a fins diferents dels legalment previstos. En este cas, la sentència declararà no conforme a dret l'acte impugnat i l'anul·larà totalment o parcialment i, quan així procedisca, ordenarà el cessament o la modificació de l'actuació impugnada o imposarà el reconeixement d'una determinada situació jurídica individualitzada.

d) En cas de declaració de nul·litat de l'acte o resolució per omissió de requisits de forma esmenables de caràcter essencial que hagen ocasionat indefensió, podrà disposar-se la nul·litat del procediment seguit només als efectes de retrotraure'l al moment de producció. La declaració de la caducitat de l'expedient no impedirà la nova iniciació de l'actuació administrativa si per la seua naturalesa no estiguera subjecta a un termini extintiu de qualsevol classe, sense que el procediment caducat tinga eficàcia interruptiva del termini mencionat.

10. L'administració autora d'un acte administratiu declaratiu de drets el coneixement del qual corresponga a este orde jurisdiccional està legitimada per a impugnar-lo davant d'este mateix orde, amb la seua declaració prèvia de lesivitat per a l'interés públic en els termes legalment establerts i en el termini de dos mesos a comptar de l'endemà a la data de declaració de lesivitat. La revisió d'actes declaratius de drets dels seus beneficiaris per les entitats o organismes gestors i servicis comuns en matèria de Seguretat Social i desocupació es regirà pel que disposen els articles 146 i 147.

11. La sentència que deixe sense efecte una resolució administrativa en virtut de la qual s'hagen produït extincions de la relació de treball declararà el dret dels treballadors afectats a reincorporar-se al seu lloc de treball.

Llevat que l'empresari dins dels cinc dies següents a la fermesa de la sentència opte, per escrit davant de l'òrgan judicial, per indemnitzar els treballadors amb la indemnització establida per a l'acomiadament improcedent, haurà de comunicar per escrit als esmentats treballadors la data de la seua reincorporació al treball dins dels quinze dies següents a la fermesa indicada. En qualsevol dels casos anteriors, el treballador tindrà dret als salaris deixats de percebre, amb deducció del que haja rebut des de l'extinció i amb la devolució o deducció de les quantitats percebudes com a indemnització, segons el que disposen els

apartats 3 i 4 de l'article 123 d'esta llei. Si l'empresari no readmet el treballador o la readmissió es realitza de manera irregular, este podrà instar l'execució de la sentència en els vint dies següents conforme, en la resta, al que establixen els articles 279 a 281 d'esta llei.

En el cas de deixar-se sense efecte la resolució administrativa per apreciar-se una vulneració de drets fonamentals o de llibertats públiques, els treballadors tindran dret a la readmissió immediata i al pagament dels salaris deixats de percebre i podran, si és el cas, instar-ne l'execució d'acord amb els articles 282 i següents d'esta llei.

Si el treballador ha percebut prestacions per desocupació, s'aplicaran les disposicions de l'apartat 5 de l'article 209 del text refós de la Llei General de la Seguretat Social, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1994, de 20 de juny, segons si haja tingut lloc o no la readmissió del treballador.

Article 152. *Adopció de mesures cautelars.*

1. Els interessats podran sol·licitar, en qualsevol estat del procés, la suspensió de l'acte o resolució administratius recorreguts i, en general, totes les mesures que asseguren l'efectivitat de la sentència, quan l'execució de l'acte impugnat pugua fer perdre la seua finalitat legítima a la demanda. El jutge o el tribunal dictarà a continuació la interlocutòria i resoldrà la suspensió, una vegada oïdes les parts per tres dies, llevat que concórreguen raons d'especial urgència, i en este cas es podrà anticipar la mesura sense perjudici de la posterior audiència de les parts. La mesura cautelar podrà denegar-se quan d'esta pugua derivar-se una pertorbació greu dels interessos generals o de tercers que el jutge o el tribunal ponderarà de manera circumstanciada.

2. En procediments d'impugnació de resolucions de l'autoritat laboral sobre la paralització de treballs per risc greu i imminent per a la seguretat i la salut, el treballador o treballadors afectats, la seua representació unitària o sindical i l'empresari interessat podran sol·licitar l'alçament, manteniment o adopció de la mesura en els termes de l'apartat anterior. A este efecte se citarà l'empresari i els treballadors afectats o els seus representants a una audiència preliminar el dia i hora que s'assenyale dins de les quaranta-huit hores següents, i el jutge o el tribunal hauran de requerir de la Inspecció de Treball i Seguretat Social l'aportació, dins del mateix termini, de les actuacions que haja practicat respecte d'això i, si ho considera necessari, la presència en l'audiència del funcionari que n'haja ordenat la paralització, així com dels tècnics que l'hagen assistit. En el procediment podran personar-se les entitats gestores, col·laboradores i els servicis públics de salut, en relació amb les responsabilitats empresarials, conforme a l'article 195 del text refós de la Llei General de Seguretat Social, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1994, de 20 de juny, en cas d'incompliment de la paralització dels treballs acordada per l'autoritat laboral, i sol·licitar les mesures cautelars que procedisquen amb vista a l'assegurament de les prestacions que hagen de dispensar o anticipar les esmentades entitats. Els treballadors i la seua representació unitària o sindical podran igualment sol·licitar l'adopció de les mateixes mesures cautelars en relació amb el referit assegurement.

CAPÍTOL VIII

Del procés de conflictes col·lectius

Article 153. *Àmbit d'aplicació.*

1. Es tramitaran a través d'este procés les demandes que afecten interessos generals d'un grup genèric de treballadors o un col·lectiu genèric susceptible de determinació individual i que versen sobre l'aplicació i interpretació d'una norma estatal, un conveni col·lectiu, siga quina siga la seua eficàcia, pactes o acords d'empresa, o d'una decisió empresarial de caràcter col·lectiu, incloent-hi les que regulen l'apartat 2 de l'article 40 i l'apartat 2 de l'article 41 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors,

o d'una pràctica d'empresa i dels acords d'interés professional dels treballadors autònoms econòmicament dependents, així com la impugnació directa dels convenis o pactes col·lectius que no comprén l'article 163 d'esta llei.

2. També es tramitarà en este procés la impugnació de convenis col·lectius i dels laudes arbitrals substitutius d'estos, de conformitat amb el que disposa el capítol IX del present títol.

3. Així mateix, es tramitarà, d'acord amb este procés, la impugnació de les decisions de l'empresa d'atribuir caràcter reservat o de no comunicar determinades informacions als representants dels treballadors, així com els litigis relatius al compliment pels representants dels treballadors i els experts que els assistisquen de la seua obligació de sigil.

El jutge o la sala haurà d'adoptar les mesures necessàries per a salvaguardar el caràcter reservat o secret de la informació de la qual es tracte.

Article 154. *Legitimació activa.*

Estaran legitimats per a promoure processos sobre conflictes col·lectius:

- a) Els sindicats l'àmbit d'actuació dels quals es corresponga o siga més ampli que el del conflicte.
- b) Les associacions empresarials l'àmbit d'actuació de les quals es corresponga o siga més ampli que el del conflicte, sempre que es tracte de conflictes d'àmbit superior a l'empresa.
- c) Els empresaris i els òrgans de representació legal o sindical dels treballadors, quan es tracte de conflictes d'empresa o d'àmbit inferior.
- d) Les administracions públiques ocupadores que s'inclouen en l'àmbit del conflicte i els òrgans de representació del personal laboral al servici de les anteriors.
- e) Les associacions representatives dels treballadors autònoms econòmicament dependents i els sindicats representatius d'estos, per a l'exercici de les accions col·lectives relatives al seu règim professional, sempre que reunisquen el requisit de la lletra a) anterior, així com les empreses per a les quals executen la seua activitat i les associacions empresarials d'estes sempre que el seu àmbit d'actuació siga almenys igual al del conflicte.

Article 155. *Intervenció de sindicats, associacions empresarials i òrgans de representació.*

En tot cas, els sindicats representatius, de conformitat amb els articles 6 i 7 de la Llei Orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de Llibertat Sindical, les associacions empresarials representatives en els termes de l'article 87 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors i els òrgans de representació legal o sindical podran personar-se com a parts en el procés, encara que no l'hagen promogut, sempre que el seu àmbit d'actuació es corresponga o siga més ampli que el del conflicte.

Article 156. *Intent de conciliació o de mediació.*

1. Serà requisit necessari per a la tramitació del procés l'intent de conciliació o de mediació en els termes que preveu l'article 63.

2. El que s'haja acordat en conciliació o mediació tindrà, segons la seua naturalesa, la mateixa eficàcia que ha atribuït als convenis col·lectius l'article 82 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, sempre que les parts que concilien tinguen la legitimació i adopten l'acord conforme als requisits exigits per les esmentades normes. En este cas, s'enviarà una còpia d'esta a l'autoritat laboral. En el cas dels treballadors autònoms econòmicament dependents, l'acord aconseguit tindrà l'eficàcia corresponent als acords d'interés professional regulats en l'article 13 de la Llei de l'Estatut del Treball Autònom.

Article 157. *Contingut de la demanda.*

1. El procés s'iniciarà per mitjà d'una demanda dirigida al jutjat o tribunal competent que, a més dels requisits generals, contindrà:

a) La designació general dels treballadors i les empreses afectats pel conflicte i, quan es formulen pretensions de condemna que, encara que vagen referides a un col·lectiu genèric, siguen susceptibles de determinació individual ulterior sense necessitat d'un nou litigi, hauran de consignar-se les dades, característiques i requisits necessaris per a una posterior individualització dels afectats per l'objecte del conflicte i el compliment de la sentència respecte d'aquelles.

b) La designació concreta del demandat o demandats, amb expressió de l'empresari, associació empresarial, sindicat o representació unitària als quals afecten les pretensions exercides.

c) Una referència succinta als fonaments jurídics de la pretensió formulada.

d) Les pretensions interpretatives, declaratives, de condemna o d'una altra naturalesa concretament exercides, segons l'objecte del conflicte.

2. A la demanda haurà d'adjuntar-se un certificat d'haver-se intentat la conciliació o mediació prèvia a la qual es referix l'article anterior o una al·legació que esta no és necessària.

Article 158. *Iniciació per l'autoritat laboral.*

El procés podrà iniciar-se també per mitjà d'una comunicació de l'autoritat laboral, a instància de les representacions a les quals fa referència l'article 154. En la dita comunicació es contindran els mateixos requisits que els exigits per a la demanda en l'article anterior. El secretari judicial advertirà l'autoritat laboral dels defectes o omissions que puga contindre la comunicació, a fi que s'esmenen en el termini de deu dies.

Article 159. *Urgència i preferència del procés.*

Este procés tindrà caràcter urgent. La preferència en el despatx d'estos assumptes serà absoluta sobre qualssevol altres, excepte els de tutela dels drets fonamentals i llibertats públiques.

Article 160. *Celebració del juí i sentència.*

1. Una vegada admesa la demanda o la comunicació de l'autoritat laboral, el secretari judicial citarà les parts per a la celebració de l'acte del juí, que haurà de tindre lloc, en única convocatòria, dins dels cinc dies següents a l'admissió a tràmit de la demanda.

2. La sentència es dictarà dins dels tres dies següents i es notificarà, si és el cas, a l'autoritat laboral competent.

3. Si és estimatòria d'una pretensió de condemna susceptible d'execució individual, haurà de contindre, si és el cas, la concreció de les dades, les característiques i requisits necessaris per a una posterior individualització dels afectats per l'objecte del conflicte i beneficiats per la condemna i especificar la repercussió directa sobre estos del pronunciament dictat. Així mateix, haurà de contindre, si és el cas, la declaració que la condemna ha de produir efectes processals no limitats als qui hagen sigut parts en el procés corresponent.

4. La sentència serà executiva des del moment que es dicte, independentment del recurs que contra esta puga interposar-se.

5. La sentència ferma produirà efectes de cosa jutjada sobre els processos individuals pendents de resolució o que puguen plantejar-se, que versen sobre un idèntic objecte o en relació de directa connexitat amb aquell, tant en l'orde social com en el contenciós administratiu, que quedaran en suspens durant la tramitació del conflicte

col·lectiu. La suspensió s'acordarà encara que haja recaigut una sentència d'instància i estiga pendent el recurs de suplicació i de cassació, i vincula el tribunal corresponent la sentència ferma recaiguda en el procés de conflicte col·lectiu, inclús encara que en el recurs de cassació unificadora aquella no s'haja invocat com a sentència contradictòria.

6. La iniciació del procés de conflicte col·lectiu interromprà la prescripció de les accions individuals en idèntica relació amb l'objecte del referit conflicte.

Article 161. *Inimpugnabilitat de les resolucions de tramitació.*

Contra les resolucions que es dicten en la seua tramitació no podrà interposar-se cap recurs, excepte el de declaració inicial d'incompetència.

Article 162. *Arxivament d'actuacions.*

Si en el jutjat o tribunal es rep una comunicació de les parts d'haver quedat resolt el conflicte, el secretari judicial realitzarà, sense més, l'arxivament de les actuacions, siga quin siga l'estat de la seua tramitació anterior a la sentència.

CAPÍTOL IX

De la impugnació de convenis col·lectius

Article 163. *Iniciació.*

1. La impugnació d'un conveni col·lectiu dels que regula el títol III del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors o dels laudes arbitrals substitutius d'estos, per considerar que conculca la legalitat vigent o lesiona greument l'interés de tercers, podrà promoure's d'ofici davant del jutjat o la sala competent, per mitjà d'una comunicació remesa per l'autoritat corresponent.

2. Si el conveni col·lectiu no ha sigut encara registrat davant de l'oficina pública corresponent, d'acord amb el que disposa l'apartat 2 de l'article 90 del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, els representants legals o sindicals dels treballadors o els empresaris que sostinguen la il·legalitat del conveni o els tercers lesionats que la invoquen hauran de sol·licitar de l'autoritat laboral prèviament que curse al jutjat o a la sala la seua comunicació d'ofici.

3. Si l'autoritat laboral no contesta la sol·licitud a la qual es referix l'apartat anterior en el termini de quinze dies, la desestima o el conveni col·lectiu ja ha sigut registrat, els legitimats per a això podran instar directament la impugnació d'estos pels tràmits del procés de conflicte col·lectiu, mentres subsistisca la vigència de la corresponent norma convencional.

4. La falta d'impugnació directa d'un conveni col·lectiu dels que menciona l'apartat 1 d'este article no impediex la impugnació dels actes que es produïsquen en la seua aplicació, a través dels conflictes col·lectius o individuals posteriors que puguen promoure's pels legitimats per a fer-ho, fundada en el fet que les disposicions que estos contenen no són conformes a dret. El jutge o el tribunal que en els dits procediments aprecie la il·legalitat d'alguna de les referides disposicions ho posarà en coneixement del Ministeri Fiscal perquè, si és el cas, pugua plantejar la seua il·legalitat a través de la modalitat processal d'impugnació de convenis col·lectius.

Article 164. *Requisits de la comunicació d'ofici.*

1. La comunicació d'ofici que sostinga la il·legalitat del conveni, pacte o acord haurà de contindre els requisits següents:

- a) La concreció de la legislació i el contingut d'esta que es consideren conculcats pel conveni.
- b) Una referència succinta als fonaments jurídics de la il·legalitat.

c) La relació de les representacions que integren la comissió o mesa negociadora del conveni impugnat.

2. La comunicació d'ofici que sostinga la lesivitat del conveni haurà de contindre, a més del requisit mencionat en la lletra c) de l'apartat anterior, la relació dels tercers reclamants, presumptament lesionats, i la indicació de l'interés d'estos que es tracta de protegir.

3. El secretari judicial advertirà l'autoritat remitent dels defectes o omissions que pugua contindre la comunicació, perquè s'esmenen en el termini de deu dies.

4. El procés se seguirà amb les representacions integrants de la comissió o mesa negociadora del conveni i també amb els denunciants o tercers presumptament lesionats.

5. Quan la impugnació procedisca de l'autoritat laboral i no hi haja denunciants, també serà citada la representació legal de la dita autoritat.

6. El Ministeri Fiscal serà part sempre en estos processos.

7. A la comunicació d'ofici s'adjuntaran el conveni impugnat i les còpies d'este per a tots els que siguen part en el procés.

Article 165. *Legitimació.*

1. La legitimació activa per a impugnar un conveni col·lectiu pels tràmits del procés de conflicte col·lectiu correspon:

a) Si la impugnació es fonamenta en la il·legalitat, als òrgans de representació legal o sindical dels treballadors, sindicats i associacions empresarials interessades, així com al Ministeri Fiscal, a l'Administració General de l'Estat i a l'administració de les comunitats autònomes en el seu respectiu àmbit. Als efectes d'impugnar les clàusules que puguen contindre discriminacions directes o indirectes per raó de sexe, estan també legitimats l'Institut de la Dona i els organismes corresponents de les comunitats autònomes.

b) Si el motiu de la impugnació és la lesivitat, als tercers l'interés dels quals haja sigut greument lesionat. No es consideraran tercers els treballadors i empresaris que s'inclouen en l'àmbit d'aplicació del conveni.

2. Estaran passivament legitimades totes les representacions integrants de la comissió o mesa negociadora del conveni.

3. La demanda contindrà, a més dels requisits generals, els particulars que per a la comunicació d'ofici es preveuen en l'article anterior, i s'han d'adjuntar, així mateix, el conveni i les seues còpies.

4. El Ministeri Fiscal serà sempre part en estos processos.

Article 166. *Celebració del juí i sentència.*

1. Admesa a tràmit la comunicació d'ofici o la demanda, el secretari judicial assenyalarà per a juí, amb una citació del Ministeri Fiscal i, si és el cas, de les parts a les quals es referix l'apartat 4 de l'article 164. En la seua compareixença a juí, estes parts al·legaran en primer lloc la postura processal que adopten, de conformitat o oposició, respecte de la pretensió interposada.

2. La sentència, que es dictarà dins dels tres dies següents, es comunicarà a l'autoritat laboral, i serà executiva des del moment que es dicte, no obstant el recurs que contra esta pugua interposar-se. Una vegada siga ferma, produirà efectes de cosa jutjada sobre els processos individuals pendents de resolució o que puguen plantejar-se en tots els àmbits de la jurisdicció sobre els preceptes convalidats, anul·lats o interpretats objecte del procés.

3. Quan la sentència siga anul·lativa, en tot o en part, del conveni col·lectiu impugnat i este haja sigut publicat, també s'ha de publicar en el butlletí oficial en el qual aquell es va inserir.

CAPÍTOL X

De les impugnacions relatives als estatuts dels sindicats i de les associacions empresarials, o a la seua modificació

Secció 1a. Impugnació de la resolució administrativa que denegue el depòsit

Article 167. *Legitimació.*

1. Els promotors dels sindicats de treballadors en fase de constitució i els firmants de l'acta de constitució d'estos podran impugnar les resolucions de les oficines públiques que rebutgen el depòsit dels estatuts presentats per a la seua publicitat.

2. L'administració pública a la qual estiga adscrita l'oficina de depòsit d'estatuts autora de la resolució impugnada, així com el Ministeri Fiscal, seran sempre part en estos processos.

Article 168. *Termini.*

El termini per a l'exercici de l'acció d'impugnació serà de deu dies hàbils, comptats a partir d'aquell en el qual siga rebuda la notificació de la resolució denegatòria expressa o transcórrega un mes des de la presentació dels estatuts sense que hagen notificat als promotors defectes per a esmenar.

Article 169. *Contingut de la demanda.*

A la demanda hauran d'adjuntar-se còpies dels estatuts i de la resolució denegatòria, si esta ha recaigut expressament, o bé una còpia acreditativa de la presentació d'estos estatuts.

Article 170. *Remissió de l'expedient.*

Dins del següent dia hàbil a l'admissió de la demanda, el secretari judicial requerirà de l'oficina pública competent l'enviament de l'expedient, el qual haurà de ser remés en el termini de cinc dies.

Article 171. *Efectes de la sentència estimatòria.*

La sentència, si estima la demanda, ordenarà immediatament el depòsit de l'estatut sindical en l'oficina pública corresponent.

Article 172. *Impugnació de la resolució administrativa denegatòria del depòsit de la modificació d'estatuts.*

1. Les regles que estableix esta secció seran aplicables als processos d'impugnació de la resolució denegatòria del depòsit dels estatuts dels sindicats, en els casos de modificació d'estos, així com respecte de les modificacions dels estatuts dels sindicats que ja tinguen personalitat jurídica.

2. Estaran legitimats per a impugnar la resolució administrativa els representants del sindicat, i els seus afiliats poden comparéixer com a coadjuvants

Secció 2a. Impugnació dels estatuts dels sindicats

Article 173. *Legitimació.*

1. El Ministeri Fiscal i els qui acrediten un interès directe, personal i legítim podran sol·licitar la declaració judicial de no ser conformes a dret els estatuts dels sindicats, o les seues modificacions, que hagen sigut objecte de depòsit i publicació, tant en cas que estiguen en fase de constitució com en cas que hagen adquirit personalitat jurídica.

2. Estaran passivament legitimats els promotors del sindicat i els firmants de l'acta de constitució, així com els qui legalment representen el sindicat, en cas que este ja haja adquirit personalitat jurídica.

3. El Ministeri Fiscal serà sempre part en estos processos.

Article 174. *Remissió de l'expedient.*

Admesa la demanda, el secretari judicial requerirà a l'oficina pública corresponent la remissió de la còpia autoritzada de l'expedient, i la dita oficina haurà d'enviar-la en el termini de cinc dies.

Article 175. *Efectes de la sentència.*

1. En cas que siga estimatòria, la sentència declararà la nul·litat de les clàusules estatutàries que no siguen conformes a dret o dels estatuts en la seua integritat.

2. La sentència haurà de ser comunicada a l'oficina pública corresponent.

Secció 3a. Estatuts de les associacions empresarials

Article 176. *Tramitació.*

Els processos d'impugnació de les resolucions administratives que deneguen el depòsit dels estatuts de les associacions empresarials, o de les seues modificacions, així com les de declaració de no ser conforme a dret estos estatuts, o les seues modificacions, se substanciaran, respectivament, pels tràmits de les modalitats processals regulades en les seccions anteriors. El Ministeri Fiscal serà sempre part en estos processos, amb independència de la seua legitimació activa per a promoure'ls.

CAPÍTOL XI

De la tutela dels drets fonamentals i llibertats públiques

Article 177. *Legitimació.*

1. Qualsevol treballador o sindicat que, invocant un dret o interès legítim, considere lesionats els drets de llibertat sindical, vaga o altres drets fonamentals i llibertats públiques, incloent-hi la prohibició de tractament discriminatori i de l'assetjament, podrà demanar la seua tutela a través d'este procediment quan la pretensió se suscite en l'àmbit de les relacions jurídiques atribuïdes al coneixement de l'orde jurisdiccional social o en connexió directa amb estes, incloent-hi les que es formulen contra tercers vinculats a l'empresari per qualsevol títol, quan la vulneració al·legada tinga connexió directa amb la prestació de servicis.

2. En aquells casos en els quals corresponga al treballador, com a subjecte lesionat, la legitimació activa com a part principal, podran personar-se com a coadjuvants el sindicat al qual este pertanga, qualsevol altre sindicat que tinga la condició de més representatiu, així com, en supòsits de discriminació, les entitats públiques o privades entre els fins de les quals es troben la promoció i defensa dels interessos legítims afectats, si bé no podran personar-se, ni interposar recurs contra el procés ni continuar-lo contra la voluntat del treballador perjudicat.

3. El Ministeri Fiscal serà sempre part en estos processos en defensa dels drets fonamentals i de les llibertats públiques i vetlarà especialment per la integritat de la reparació de les víctimes i s'interessarà per l'adopció, si és el cas, de les mesures necessàries per a la depuració de les conductes delictives.

4. La víctima de l'assetjament o de la lesió de drets fonamentals i llibertats públiques amb motiu o ocasió de les relacions jurídiques atribuïdes al coneixement de l'orde jurisdiccional social o en connexió directa amb estes podrà dirigir pretensions, tant contra l'empresari com contra qualsevol altre subjecte que siga responsable, amb independència

del tipus de vincle que l'unisca a l'empresari. Correspondrà a la víctima, que serà l'única legitimada en esta modalitat processal, triar la classe de tutela que pretén dins de les que preveu la llei, sense que haja de ser demandat necessàriament amb l'empresari el possible causant directe de la lesió, excepte quan la víctima pretenga la condemna d'este últim o puga resultar directament afectat per la resolució que es dicte; i si es requerix el seu testimoni, l'òrgan jurisdiccional vetlarà per les condicions de la seua pràctica en termes compatibles amb la seua situació personal i amb les restriccions de publicitat i intervenció de les parts i dels seus representants que siguen necessàries.

Article 178. *No acumulació amb accions d'una altra naturalesa.*

1. L'objecte del present procés queda limitat al coneixement de la lesió del dret fonamental o llibertat pública, sense possibilitat d'acumulació amb accions d'una altra naturalesa o amb idèntica pretensió basada en fonaments diversos a la tutela de l'esmentat dret o llibertat.

2. Quan la tutela del dret haja necessàriament de realitzar-se a través de les modalitats processals a les quals es referix l'article 184, s'aplicaran quant a les pretensions de tutela de drets fonamentals i llibertats públiques les regles i garanties que preveu este capítol, incloent-hi la citació com a part al Ministeri Fiscal.

Article 179. *Tramitació.*

1. La tramitació d'estos processos tindrà caràcter urgent a tots els efectes, i serà preferent respecte de tots els que se seguisquen en el jutjat o tribunal. Els recursos que s'interposen es resoldran pel tribunal amb la mateixa preferència.

2. La demanda haurà d'interposar-se dins del termini general de prescripció o caducitat de l'acció previst per a les conductes o actes sobre els quals es concrete la lesió del dret fonamental o llibertat pública.

3. La demanda, a més dels requisits generals que estableix esta llei, haurà d'expressar amb claredat els fets constitutius de la vulneració, el dret o llibertat infringits i la quantia de la indemnització pretesa, si és el cas, amb l'adequada especificació dels diversos danys i perjudicis, als efectes del que disposen els articles 182 i 183, i que, excepte en el cas dels danys morals units a la vulneració del dret fonamental quan resulte difícil la seua estimació detallada, haurà d'establir les circumstàncies rellevants per a la determinació de la indemnització sol·licitada, incloent-hi la gravetat, duració i conseqüències del dany o les bases de càlcul dels perjudicis estimats per al treballador.

4. Sense perjudicis del que disposa l'article 81, el jutge o el tribunal rebutjarà totalment les demandes que no hagen de tramitar-se d'acord amb les disposicions d'este capítol i no siguen susceptibles d'esmena, i advertirà el demandant del dret que té a promoure l'acció per la via processal corresponent. No obstant això, el jutge o la sala donarà a la demanda la tramitació ordinària o especial si per al procediment adequat és competent i la demanda reuneix els requisits exigits per la llei per a esta classe de procediment.

Article 180. *Mesures cautelars.*

1. En el mateix escrit d'interposició de la demanda l'actor podrà sol·licitar la suspensió dels efectes de l'acte impugnat, així com les altres mesures necessàries per a assegurar l'efectivitat de la tutela judicial que puga acordar-se en la sentència.

2. El jutge o el tribunal podrà acordar la suspensió dels efectes de l'acte impugnat quan la seua execució produïska al demandant perjudicis que puguen fer perdre a la pretensió de tutela la seua finalitat, sempre que la suspensió no ocasione perturbació greu i desproporcionada a altres drets i llibertats o interessos superiors constitucionalment protegits.

No obstant això, en cas que s'invoque vulneració de la llibertat sindical, només es podrà deduir la suspensió dels efectes de l'acte impugnat quan les presumptes lesions impedisquen la participació de candidats en el procés electoral o l'exercici de la funció

representativa o sindical respecte de la negociació col·lectiva, reestructuració de plantilles o altres qüestions d'importància transcendental que afecten l'interés general dels treballadors i que puguen causar danys impossibles de reparar.

3. Podrà sol·licitar-se l'adopció de mesures cautelars quan, en cas de vaga, s'impugnen exclusivament els actes de determinació del personal laboral adscrit als mínims necessaris per a garantir els servicis essencials de la comunitat, així com quan s'impugnen els actes de designació del personal laboral adscrit als servicis de seguretat i manteniment necessaris per a la represa ulterior de les tasques. L'òrgan jurisdiccional resoldrà mantenint, modificant o revocant la designació de personal adscrit als dits servicis d'acord amb les propostes que, si és el cas, formulen respecte d'això les parts.

4. Quan la demanda es referisca a protecció contra l'assetjament, així com en els processos seguits a instància de la treballadora víctima de la violència de gènere per a l'exercici dels drets que li siguen reconeguts en esta situació, podran sol·licitar-se, a més, la suspensió de la relació o l'exoneració de prestació de servicis, el trasllat de lloc o de centre de treball, la reordenació o reducció del temps de treball i totes les altres mesures que tendisquen a preservar l'efectivitat de la sentència que puga dictar-se, incloent-hi, si és el cas, aquelles que puguen afectar el presumpte assetjador o vulnerador dels drets o llibertats objecte de la tutela pretesa, cas en el qual este haurà de ser oït.

5. Si s'han sol·licitat mesures cautelars, dins de l'endemà a l'admissió de la demanda o a la sol·licitud, el secretari judicial citarà les parts i el Ministeri Fiscal perquè, el dia i l'hora que s'assenyale dins de les quaranta-huit hores següents, compareguen a una audiència preliminar, en la qual només s'admetran al·legacions i proves sobre la justificació i proporcionalitat de les mesures, en relació amb el dret fonamental i el risc per a l'efectivitat de la resolució que haja de recaure, i la part sol·licitant haurà d'aportar el necessari principi de prova respecte d'això. En supòsits d'urgència excepcional, l'adopció de les mesures cautelars la podrà efectuar el jutge o la sala quan s'admet a tràmit la demanda, sense perjuí que se celebre ulteriorment la compareixença prevista en este número.

6. L'òrgan judicial resoldrà al final de l'audiència sobre les mesures cautelars sol·licitades per mitjà d'una interlocutòria dictada de viva veu, i adoptarà, si és el cas, les mesures oportunes per a reparar la situació.

Article 181. *Conciliació i juí.*

1. Admesa a tràmit la demanda, el secretari judicial citarà les parts per als actes de conciliació i juí, d'acord amb els criteris que estableix l'apartat 1 de l'article 82, els quals hauran de tindre lloc dins del termini improrrogable dels cinc dies següents al de l'admissió de la demanda. En tot cas, haurà de transcórrer un mínim de dos dies entre la citació i l'efectiva celebració d'aquells actes.

2. En l'acte del juí, una vegada justificada la concurrència d'indicis del fet que s'ha produït violació del dret fonamental o llibertat pública, correspondrà al demandat l'aportació d'una justificació objectiva i raonable, suficientment provada, de les mesures adoptades i de la seua proporcionalitat.

3. El jutge o la sala dictarà sentència en el termini de tres dies des de la celebració de l'acte del juí, la qual es publicarà i es notificarà immediatament a les parts o als seus representants.

Article 182. *Sentència.*

1. La sentència declararà haver-hi lloc o no a l'empara judicial sol·licitada i, en cas d'estimació de la demanda, segons les pretensions concretament exercides:

a) Declararà l'existència o no de vulneració de drets fonamentals i llibertats públiques, així com el dret o llibertat infringits, segons el seu contingut constitucionalment declarat, dins dels límits del debat processal i d'acord amb les normes i doctrina constitucionals aplicables al cas, hagen sigut o no encertadament invocades pels litigants.

b) Declararà la nul·litat radical de l'actuació de l'ocupador, l'associació patronal, administració pública o qualsevol altra persona, entitat o corporació pública o privada.

c) Ordenarà el cessament immediat de l'actuació contrària a drets fonamentals o a llibertats públiques, o si és el cas, la prohibició d'interrompre una conducta o l'obligació de realitzar una activitat omesa, quan una o altra resulten exigibles, segons la naturalesa del dret o llibertat vulnerats.

d) Disposarà el restabliment del demandant en la integritat del seu dret i la reposició de la situació al moment anterior a produir-se la lesió del dret fonamental, així com la reparació de les conseqüències derivades de l'acció o omissió del subjecte responsable, incloent-hi la indemnització que calga en els termes que assenyala l'article 183.

2. La sentència ha de disposar el que corresponga sobre les mesures cautelars que s'hagen adoptat prèviament.

Article 183. *Indemnitzacions.*

1. Quan la sentència declare l'existència de vulneració, el jutge haurà de pronunciar-se sobre la quantia de la indemnització que, si és el cas, corresponga a la part demandant per haver patit discriminació o una altra lesió dels seus drets fonamentals i llibertats públiques, en funció tant del dany moral unit a la vulneració del dret fonamental, com dels danys i perjudicis addicionals que se'n deriven.

2. El tribunal es pronunciarà sobre la quantia del dany, i el determinarà prudencialment quan la prova del seu import exacte siga massa difícil o costosa, per a rescabalar suficientment la víctima i restablir-la, en la mesura que siga possible, en la integritat de la seua situació anterior a la lesió, així com per a contribuir a la finalitat de previndre el dany.

3. Esta indemnització serà compatible, si és el cas, amb la que puga correspondre al treballador per la modificació o extinció del contracte de treball o en altres supòsits establits en l'estatut dels treballadors i la resta de normes laborals.

4. Quan s'haja exercit l'acció de danys i perjudicis derivada de delictes o falta en un procediment penal no podrà reiterar-se la petició indemnitzatòria davant de l'orde jurisdiccional social, mentres no es desistisca de l'exercici d'aquella o quede sense resoldre's per sobreseïment o absolució en una resolució penal ferma, i mentrestant quedarà interromput el termini de prescripció de l'acció en via social.

Article 184. *Demandes d'exercici necessari a través de la modalitat processal corresponent.*

No obstant el que disposen els articles anteriors i sense perjudicis del que disposa l'apartat 2 de l'article 178, les demandes per acomiadament i per les altres causes d'extinció del contracte de treball, les de modificacions substancials de condicions de treball, les de gaudi de vacances, les de matèria electoral, les d'impugnació d'estatuts dels sindicats o de la seua modificació, les de mobilitat geogràfica, les de drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral a les quals es referix l'article 139, les d'impugnació de convenis col·lectius i les de sancions imposades pels empresaris als treballadors en les quals s'invoque una lesió de drets fonamentals i llibertats públiques, es tramitaran inexcusablement, d'acord amb la modalitat processal corresponent a cada una d'estes, donant caràcter preferent als dits processos i acumulant-hi, segons el que disposa l'apartat 2 de l'article 26, les pretensions de tutela de drets fonamentals i llibertats públiques amb les pròpies de la modalitat processal respectiva.

TÍTOL III

De l'audiència al demandat rebel

Article 185. *Especialitats.*

Als processos seguits sense que haja comparegut el demandat, els seran aplicables les normes que conté el títol V del llibre II de la Llei d'Enjudiciament Civil, amb les especialitats següents:

1. No serà necessària la declaració de rebel·lia del demandat que, citat en forma, no comparega al juí.
2. A petició del demandant es podrà decretar l'embargament de béns mobles i immobles o altres mesures cautelars en allò que siga necessari per a assegurar la pètit.
3. El termini per a sol·licitar l'audiència serà de vint dies des de la notificació personal de la sentència o des que conste el coneixement processal o extraprocessal d'esta, i en tot cas de quatre mesos des de la notificació de la sentència en el butlletí oficial corresponent, en els supòsits i condicions que preveu l'article 501 de la Llei d'Enjudiciament Civil.
4. La petició d'audiència es formularà davant de l'òrgan judicial que haja dictat la sentència ferma que es pretén rescindir.
5. L'audiència al demandat se substanciarà davant de l'òrgan que va conèixer del litigi en instància.
6. En ambdós supòsits se seguiran els tràmits del procés ordinari que regula esta llei, amb aplicació del que preveuen l'apartat 2 de l'article 504 i la regla 3a de l'apartat 1 de l'article 507 de la Llei d'Enjudiciament Civil, excloent-ne els tràmits de les regles 1a i 2a de l'apartat 1 de l'article 507 de la mencionada llei.
7. La pretensió de nul·litat de la sentència o resolució ferma per defectes de forma que hagen causat indefensió haurà de plantejar-se, si concorren els pressupòsits per a això, per la via de l'incident de nul·litat d'actuacions que regula l'article 241 de la Llei Orgànica del Poder Judicial.

LLIBRE TERCER

Dels mitjans d'impugnació

TÍTOL I

Dels recursos contra providències, interlocutòries, diligències d'ordenació i decrets

Article 186. *Recurs de reposició.*

1. Contra les diligències d'ordenació i els decrets no definitius podrà interposar-se un recurs de reposició davant del secretari judicial que va dictar la resolució contra la qual s'ha recorregut, excepte en els casos en els quals la llei preveja un recurs directe de revisió.
2. Contra totes les providències i interlocutòries podrà interposar-se un recurs de reposició davant del mateix jutge o tribunal que va dictar la resolució contra la qual s'ha recorregut.
3. La interposició del recurs de reposició no tindrà efectes suspensius respecte de la resolució contra la qual s'ha recorregut.
4. No hi haurà lloc al recurs de reposició contra providències, interlocutòries, diligències d'ordenació i decrets que es dicten en els processos de conflictes col·lectius, en els processos en matèria electoral, quan tracten sobre l'exercici de conciliació de la vida personal familiar i laboral, i en els processos d'impugnació de convenis col·lectius, sense perjudi, si és el cas, de poder efectuar l'al·legació corresponent en l'acte de la vista.

Article 187. *Tramitació.*

1. El recurs de reposició haurà d'interposar-se en el termini de tres dies contra les resolucions dictades en procediments seguits davant d'un òrgan unipersonal i de cinc dies contra les resolucions dictades en procediments seguits davant d'un òrgan col·legiat, i s'expressarà la infracció en la qual la resolució haja incorregut a juí del recurrent.

2. Si no es complixen els requisits que estableix l'apartat anterior, s'inadmetrà, per mitjà de providència no susceptible de recurs, la reposició interposada contra providències i interlocutòries, i mitjançant un decret, directament recurrible en revisió, la formulada contra diligències d'ordenació i decrets no definitius.

3. Admés a tràmit el recurs de reposició, el secretari judicial concedirà a les altres parts personades un termini comú de tres o cinc dies, segons el caràcter unipersonal o col·legiat de l'òrgan en el qual s'haja dictat la resolució contra la qual s'ha recorregut, per a impugnar-lo, si ho estimen convenient.

4. Transcorregut el termini d'impugnació, tant si s'han presentat escrits com si no, el jutge o tribunal, si es tracta de reposició interposada contra providències o interlocutòries, o el secretari judicial si ha sigut formulada contra diligències d'ordenació o decrets, resoldran sense més tràmits per mitjà d'interlocutòria o decret, respectivament, en un termini de tres o de cinc dies, segons el caràcter unipersonal o col·legiat de l'òrgan.

5. Contra la interlocutòria resolutòria del recurs de reposició no es podrà interposar nou recurs, excepte en els supòsits que estableix expressament esta llei, sense perjuí de poder realitzar l'al·legació corresponent en l'acte de la vista, si és el cas, o de la responsabilitat civil que siga procedent en qualsevol altre cas.

Article 188. *Impugnació de la resolució del recurs de reposició.*

1. Contra el decret resolutiu de la reposició no es podrà interposar cap recurs, sense perjuí de reproduir la qüestió quan es recórrega, si és procedent, la resolució definitiva.

Podrà interposar-se un recurs directe de revisió contra els decrets que posen fi al procediment o n'impedisquen la continuació. El dit recurs no tindrà efectes suspensius, sense que, en cap cas, siga procedent actuar en sentit contrari al que s'haja resolt.

Procedirà interposar igualment un recurs directe de revisió contra els decrets en aquells casos en els quals expressament es preveja.

2. El recurs directe de revisió haurà d'interposar-se en el termini de tres o cinc dies, segons el caràcter unipersonal o col·legiat de l'òrgan en el qual s'haja dictat la resolució contra la qual es recorre, per mitjà d'un escrit en el qual haurà de fonamentar-se la infracció en la qual la resolució haja incorregut.

Complits els anteriors requisits, el secretari judicial, per mitjà de diligència d'ordenació, admetrà el recurs, i concedirà a les altres parts personades un termini comú de tres o cinc dies, segons el caràcter unipersonal o col·legiat de l'òrgan en el qual s'haja dictat la resolució contra la qual es recorre, per a impugnar-lo si ho estimen convenient.

Si no es complixen els requisits d'admissibilitat del recurs, el jutge o tribunal l'inadmetrà per mitjà de providència.

Transcorregut el termini per a impugnació, tant si s'han presentat escrits com si no, el jutge o tribunal resoldrà sense més tràmits, per mitjà d'interlocutòria, en un termini de tres o de cinc dies segons el caràcter unipersonal o col·legiat de l'òrgan.

Contra les resolucions sobre admissió o inadmissió no podrà interposar-se cap recurs.

3. Contra la interlocutòria dictada on es resolga el recurs de revisió, únicament podrà interposar-se un recurs de suplicació o de cassació quan així expressament ho preveja esta llei.

Article 189. *Recurs de queixa.*

Els recursos de queixa dels quals coneguen les sales socials dels tribunals superiors de justícia o la Sala Social del Tribunal Suprem, segons els casos, es tramitaran de conformitat amb el que disposa la Llei d'Enjudiciament Civil per a recórrer en queixa.

TÍTOL II

Del recurs de suplicació

Article 190. *Competència.*

1. Les sales socials dels tribunals superiors de justícia coneixeran dels recursos de suplicació que s'interposen contra les resolucions dictades pels jutjats socials de la seua circumscripció, així com contra les interlocutòries i sentències que puguen dictar els jutges mercantils que es troben en la seua circumscripció i que afecten el dret laboral.

2. Serà procedent este recurs contra les resolucions que es determinen en esta llei i pels motius que s'hi establixen.

Article 191. *Àmbit d'aplicació.*

1. Són recurribles en suplicació les sentències que dicten els jutjats socials en els processos que es tramiten davant d'estos, siga quina siga la naturalesa de l'assumpte, excepte quan la present llei dispose el contrari.

2. No serà procedent recurs de suplicació en els processos relatius a les matèries següents:

a) Impugnació de sanció per falta que no siga molt greu, així com per falta molt greu no confirmada judicialment.

b) Processos relatius a la data de gaudi de les vacances.

c) Matèria electoral, excepte en el cas de l'article 136.

d) Processos de classificació professional, excepte en el cas previst en l'apartat 3 de l'article 137.

e) Processos de mobilitat geogràfica diferents dels previstos en l'apartat 2 de l'article 40 de l'Estatut de Treballadors; en els de modificacions substancials de condicions de treball, excepte quan tinguen caràcter col·lectiu de conformitat amb l'apartat 2 de l'article 41 del mencionat estatut, i en els de canvi de lloc o mobilitat funcional, excepte quan siga possible acumular a estos una altra acció susceptible de recurs de suplicació.

f) Procediments relatius als drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral que preveu l'article 139, excepte quan s'haja acumulat pretensió de rescabament de danys i perjudis que per la seua quantia pugua donar lloc a un recurs de suplicació.

g) Reclamacions la quantia litigiosa de les quals no excedisca 3.000 euros. Tampoc serà procedent un recurs en processos d'impugnació d'alta mèdica siga quina siga la quantia de les prestacions d'incapacitat temporal que perceba el treballador.

3. Serà procedent en tot cas la suplicació:

a) En processos per acomiadament o extinció de contracte.

b) En reclamacions, acumulades o no, quan la qüestió debatuda afecte tots o un gran nombre de treballadors o de beneficiaris de la Seguretat Social, sempre que esta circumstància d'afectació general siga notòria o haja sigut al·legada i provada en juí o posseïska clarament un contingut de generalitat no posat en dubte per cap de les parts.

c) En els processos que tracten sobre reconeixement o denegació del dret a obtindre prestacions de Seguretat Social, així com sobre el grau d'incapacitat permanent aplicable.

d) Quan el recurs tinga com a objecte esmenar una falta essencial del procediment o l'omissió de l'intent de conciliació o de mediació obligatòria prèvia, sempre que s'haja formulat la protesta dins del termini i la forma escaient i hagen produït indefensió. Si el fons de l'assumpte no està comprés dins dels límits de la suplicació, la sentència resoldrà només sobre el defecte processal invocat.

e) Contra les sentències que decidisquen sobre la falta de jurisdicció per raó de la matèria o de competència territorial o funcional. Si el fons de l'assumpte no està comprés dins dels límits de la suplicació, la sentència resoldrà només sobre la jurisdicció o competència.

f) Contra les sentències dictades en matèries de conflictes col·lectius, impugnació de convenis col·lectius, impugnació dels estatuts dels sindicats, procediments d'ofici i tutela de drets fonamentals i llibertats públiques.

g) Contra les sentències dictades en processos d'impugnació d'actes administratius en matèria laboral que no comprenen els apartats anteriors, quan no siguen susceptibles de valoració econòmica o quan la quantia litigiosa excedisca d'uit mil euros.

4. Podrà interposar-se un recurs de suplicació contra les resolucions següents:

a) Les interlocutòries que resolguen el recurs de reposició interposat contra la resolució en la qual l'òrgan jurisdiccional, abans de l'acte del jutí, declare la falta de jurisdicció o de competència per raó de la matèria, de la funció o del territori.

b) Les interlocutòries i sentències que dicten els jutjats mercantils en el procés concursal en qüestions de caràcter laboral. En les dites resolucions hauran de consignar-se expressament i per separat els fets que s'estimen provats.

c) Les interlocutòries que resolguen el recurs de reposició, o si és el cas de revisió, interposat contra la resolució que dispose la terminació anticipada del procés en els supòsits següents:

1r. Satisfacció extraprocessal o pèrdua sobrevinguda d'objecte.

2n. Falta d'esmena dels defectes advertits en la demanda no imputable a la part o a la seua representació processal o incompareixença injustificada als actes de conciliació i jutí, sempre que, per caducitat de l'acció o de la instància o per una altra causa legal, no siga jurídicament possible reproduir-los ulteriorment.

d) Les interlocutòries que decidisquen el recurs de reposició interposat contra les que dicten els jutjats socials i les interlocutòries que decidisquen el recurs de revisió interposat contra els decrets del secretari judicial, dictades les unes i les altres en execució definitiva de sentència o altres títols, sempre que la sentència haja sigut recurrible en suplicació o que, si es tracta d'una execució derivada d'un altre títol, haja recaigut en un assumpte en el qual, si haguera donat lloc a sentència, esta hauria sigut recurrible en suplicació, en els supòsits següents:

1r. Quan deneguen el despatx d'execució.

2n. Quan resolguen punts substancials no controvertits en el pleit, no decidits en la sentència o que contradiguen el que ha sigut confirmat.

3r. Quan posen fi al procediment incidental en l'execució decidint qüestions substancials no resoltes o que no conté el títol executiu.

4t. En els mateixos casos, serà procedent també un recurs de suplicació en execució provisional si s'han excedit materialment els límits d'esta o s'ha declarat la falta de jurisdicció o competència de l'orde social.

Article 192. *Determinació de la quantia del procés.*

1. Si són diversos els demandants o algun demandat fa reconvecció, la quantia litigiosa als efectes de la procedència o no del recurs la determinarà la reclamació quantitativa major sense interessos ni recàrrecs per mora.

2. Si l'actor formula diverses pretensions i reclama una quantitat per cada una d'estes, se sumaran totes per a establir la quantia.

Quan en un mateix procés s'exercisquen una o més accions acumulades de les que només alguna siga recurrible en suplicació, serà procedent igualment el dit recurs, excepte disposició expressa en contra.

3. Quan la reclamació tracte sobre prestacions econòmiques periòdiques de qualsevol naturalesa o diferències sobre estes, la quantia litigiosa als efectes de recurs serà determinada per l'import de la prestació bàsica o de les diferències reclamades, ambdós en còmput anual, sense tindre en compte les actualitzacions o millores que

puguen ser-li aplicables, ni els interessos o recàrrecs per mora. La mateixa regla s'aplicarà a les reclamacions de reconeixement de drets, sempre que tinguen traducció econòmica.

4. En impugnació d'actes administratius en matèria laboral i de Seguretat Social caldrà ajustar-se, als efectes de recurs, al contingut econòmic de la pretensió o de l'acte objecte del procés quan siga susceptible d'esta valoració i, si és el cas, en còmput anual. Quan es pretenga el reconeixement d'un dret o situació jurídica individualitzada, la quantia estarà determinada pel valor econòmic del que s'ha reclamat, si és el cas, per la diferència respecte del que s'ha reconegut prèviament en via administrativa. Quan es pretenga l'anul·lació d'un acte, incloent-hi els de caràcter sancionador, caldrà ajustar-se al contingut econòmic d'este. En ambdós casos no es tindran en compte els interessos o recàrrecs per mora. En matèria de prestacions de Seguretat Social igualment valorables econòmicament, caldrà ajustar-se a la regla de l'apartat 3 d'este mateix article, i es computaran exclusivament a estos fins les diferències reclamades sobre l'import reconegut prèviament en via administrativa.

Article 193. *Objecte del recurs de suplicació.*

El recurs de suplicació tindrà com a objecte:

- a) Reposar les actuacions a l'estat en el qual es trobaven en el moment de cometre's una infracció de normes o garanties del procediment que haja produït indefensió.
- b) Revisar els fets declarats provats, a la vista de les proves documentals i pericials practicades.
- c) Examinar les infraccions de normes substantives o de la jurisprudència.

Article 194. *Anunci del recurs.*

El recurs de suplicació haurà d'anunciar-se dins dels cinc dies següents a la notificació de la sentència, i serà suficient per a això la mera manifestació de la part o del seu advocat, graduat social col·legiat o del seu representant, quan li faça la notificació d'aquella, del seu propòsit d'entaular-lo. També podrà anunciar-se per compareixença o per escrit de les parts o del seu advocat o graduat social col·legiat, o representant davant del jutjat que va dictar la resolució impugnada, dins del termini indicat.

Article 195. *Interposició del recurs.*

1. Si la resolució és recurrible en suplicació i la part ha anunciat el recurs dins del termini i la forma escaient i ha complit les altres prevencions que estableix esta llei, el secretari judicial considerarà el recurs com a anunciat i acordarà posar les actuacions a disposició del lletrat o graduat social col·legiat designat per la part recurrent, per l'orde d'anunci, en la forma que disposa l'apartat 1 de l'article 48, perquè interpose el recurs, dins dels deu dies següents a aquell en què es notifique la posada a disposició, havent de substituir-se el trasllat material de les actuacions per l'entrega de suport informàtic o per mitjà d'accés telemàtic, si es disposa dels mitjans necessaris per a això. Este termini correrà siga quin siga el moment en què el lletrat o el graduat social col·legiat examine o arplegue les actuacions.

Si l'òrgan jurisdiccional disposa dels mitjans per a donar trasllat simultani o accés a les actuacions a totes les parts recurrents, es disposarà que tant la posada a disposició de les actuacions, com la interposició del recurs, s'efectuen dins d'un termini comú a tots els recurrents.

2. Si la resolució impugnada no és recurrible en suplicació, si el recurs no s'ha anunciat en el termini o si el recurrent ha incomplert els requisits necessaris per a l'anunci del recurs de manera inesmorable o no ha esmenat estos requisits dins del termini conferit a este efecte, segons el que disposa l'apartat 5 de l'article 230, l'òrgan judicial declararà, per mitjà d'interlocutòria, que considera com a no anunciat el recurs, i la sentència impugnada quedarà ferma, si és el cas. Contra esta interlocutòria podrà recórrer-se en queixa davant de la sala social del tribunal superior de justícia.

Article 196. *Escrit d'interposició.*

1. L'escrit on s'interpose el recurs de suplicació es presentarà davant del jutjat que va dictar la resolució impugnada, amb tantes còpies com parts contra les quals s'ha recorregut hi haja.

2. En l'escrit d'interposició del recurs, junt amb les al·legacions sobre la seua procedència i sobre el compliment dels requisits exigits, s'expressaran, amb suficient precisió i claredat, el motiu o els motius en els quals s'empare, i se citaran les normes de l'ordenament jurídic o la jurisprudència que es consideren infringides. En tot cas es raonarà la pertinència i fonamentació dels motius.

3. També hauran d'assenyalar-se de manera suficient perquè siguen identificats el document concret o perícia en què es base cada motiu de revisió dels fets provats que s'adduïska i s'indicarà la formulació alternativa que es pretén.

Article 197. *Trasllat a les altres parts.*

1. Interposat el recurs dins del termini i la forma escaient, el secretari judicial en el termini de dos dies el traslladarà, perquè puga ser impugnat, a la part o parts contra les quals s'ha recorregut per un termini comú de cinc dies per a totes estes. En els escrits d'impugnació, que es presentaran acompanyats de tantes còpies com siguen les altres parts per a ser traslladats a estes, podran al·legar-se motius d'inadmissibilitat del recurs, així com eventuals rectificacions de fet o causes d'oposició subsidiàries encara que no hagen sigut estimades en la sentència, amb anàlegs requisits als indicats en l'article anterior.

2. L'escrit o escrits d'impugnació es traslladaran a les parts. Si s'han formulat en estos escrits al·legacions sobre inadmissibilitat del recurs o els motius als quals es referix l'apartat anterior, les altres parts podran presentar directament les seues al·legacions respecte d'això, junt amb les corresponents còpies per a ser traslladades a les altres parts, dins dels dos dies següents a rebre el trasllat de l'escrit d'impugnació.

3. Transcorregut el termini d'impugnació i si és el cas el d'al·legacions de l'apartat anterior, tant si s'han presentat escrits en este sentit com si no i amb el trasllat previ de les al·legacions si s'han presentat, s'elevaran les actuacions a la sala social del tribunal superior de justícia, junt amb el recurs i escrits presentats, dins dels dos dies següents.

Article 198. *Determinació de domicili.*

Les parts recurrents i aquelles contra les quals s'ha recorregut hauran de fer constar, en els escrits d'interposició del recurs i d'impugnació d'este, un domicili en la seu de la sala social del tribunal superior de justícia als efectes de notificacions, si no s'ha consignat prèviament, amb els efectes de l'apartat 2 de l'article 53.

Article 199. *Esmena.*

Rebudes les actuacions en la sala social del tribunal superior de justícia, si el secretari judicial aprecia defectes o omissions esmenables en el recurs, concedirà a la part el termini de cinc dies perquè s'aporten els documents omesos o s'esmenen els defectes apreciats. Si no es fa això, la sala dictarà una interlocutòria on es declararà la inadmissió del recurs i la fermesa de la resolució contra la qual s'ha recorregut, amb devolució del depòsit constituït i la remissió de les actuacions al jutjat de procedència. Contra la dita interlocutòria només pot interposar-se recurs de reposició.

Article 200. *Inadmissió del recurs.*

1. Instruït de les actuacions per tres dies el magistrat ponent, informarà la sala del recurs interposat, i esta, identificant de manera succinta les circumstàncies justificatives, podrà oir el recurrent per tres dies sobre la inadmissió del recurs per haver-se incomplert de manera manifesta i inesmenable els requisits per a recórrer o per haver-hi doctrina

jurisprudencial unificada del Tribunal Suprem en el mateix sentit que la sentència contra la qual s'ha recorregut.

2. Si la sala estima que concorre alguna de les causes d'inadmissió esmentades, dictarà una interlocutòria en el termini de tres dies, contra la qual no podrà interposar-se recurs, on es declararà la inadmissió del recurs i la fermesa de la resolució contra la qual s'ha recorregut amb imposició dels costos al recurrent i amb pèrdua del depòsit necessari per a recórrer, i es donarà a les consignacions i assegurances prestats la destinació que corresponga i es notificarà la resolució a les parts i al Ministeri Fiscal.

Quan la inadmissió es referisca només a algun dels motius adduïts o a algun dels recursos interposats, per mitjà d'interlocutòria no susceptible de recurs es disposarà la continuació del tràmit dels restants recursos o motius no afectats per la interlocutòria d'inadmissió parcial.

Article 201. *Sentència.*

1. Si no s'ha acordat la inadmissió pel tràmit de l'article anterior, previ assenyalament per a deliberació, votació i veredicta, la sala dictarà sentència dins del termini de deu dies, que es notificarà a les parts i a la fiscalia de la comunitat autònoma, on es resoldrà sobre l'estimació o desestimació del recurs, així com, si és el cas, sobre les qüestions oportunament suscitades en impugnació, o s'apreciarà la seua inadmissibilitat i es desestimarà en conseqüència. L'estimació del recurs donarà lloc a l'anul·lació o revocació de la sentència contra la qual s'ha recorregut en els termes establits en l'article següent i la desestimació d'aquell determinarà la confirmació de la resolució contra la qual s'ha recorregut.

2. Una vegada siga ferma la sentència, el secretari judicial acordarà la devolució de les actuacions, junt amb la certificació d'aquella, al jutjat de procedència.

Article 202. *Efectes de l'estimació del recurs.*

1. Quan la revocació de la resolució d'instància es fonamenta en la infracció de normes o garanties del procediment que haja produït indefensió, d'acord amb el que disposa la lletra a) de l'article 193, la sala, sense entrar en el fons de la qüestió, manarà reposar les actuacions a l'estat en el qual es trobaven en el moment de cometre's la infracció, i si esta s'ha produït en l'acte del juí, al moment del seu assenyalament.

2. Si la infracció comesa tracta sobre les normes reguladores de la sentència, l'estimació del motiu obligarà la sala a resoldre el que corresponga, dins dels termes en els quals aparega plantejat el debat. Però si no pot fer-ho, per ser insuficient el relat de fets provats de la resolució contra la qual s'ha recorregut i per no poder-se completar per la via processal corresponent, acordarà la nul·litat en tot o en part de la dita resolució i de les següents actuacions processals, concretant en cas de nul·litat parcial els aspectes de la resolució impugnada que conserven la seua fermesa, i manarà reposar el que s'ha actuat al moment de dictar sentència, perquè se salven les deficiències advertides i continuen les actuacions el seu curs legal.

3. Si s'estima algun dels restants motius que comprén l'article 193, la sala resoldrà el que corresponga, amb preferència de la resolució de fons del litigi, dins dels termes en què aparega plantejat el debat, inclús sobre aspectes no resolts en el seu moment en la sentència contra la qual s'ha recorregut per haver apreciat alguna circumstància obstativa, així com, si és el cas, sobre les alegacions deduïdes en els escrits d'impugnació, sempre que el relat de fets provats i la resta d'antecedents no qüestionats que es troben en les actuacions resulten suficients.

Article 203. *Estimació total i parcial del recurs.*

1. Quan la sala revoque totalment la sentència d'instància i el recurrent haja consignat en metàl·lic la quantitat import de la condemna o l'haja assegurat d'acord amb el que ha previst esta llei, així com constituït el depòsit per a recórrer, el veredicta

disposarà la devolució de totes les consignacions i del depòsit i la cancel·lació dels asseguraments prestats, una vegada siga ferma la sentència.

2. Si, estimat el recurs de suplicació, es condemna a una quantitat inferior a la reconeguda per la resolució contra la qual s'ha recorregut, el veredicté disposarà la devolució parcial de les consignacions en la quantia que corresponga a la diferència de les dos condemnes, i la cancel·lació també parcial dels asseguraments prestats, una vegada siga ferma la sentència.

3. En tots els supòsits d'estimació parcial del recurs de suplicació, el veredicté disposarà la devolució de la totalitat del depòsit.

Article 204. Pèrdua de quantitats consignades.

1. Quan la sala confirme la sentència i el recurrent haja consignat les quantitats a les quals es referix esta llei, el veredicté condemnarà a la pèrdua de les consignacions, a les quals es donarà la destinació que corresponga quan la sentència siga ferma.

2. En cas que el jutge haja imposat a la part que va actuar amb mala fe o temeritat la multa que assenyalen l'apartat 4 de l'article 75 i l'apartat 3 de l'article 97, la sentència de la sala confirmarà o no, en tot o en part, esta multa, i es pronunciarà així mateix, quan el condemnat siga l'empresari, sobre els honoraris dels advocats o dels graduats socials que impose la sentència contra la qual s'ha recorregut. La sala podrà imposar les dites sancions i mesures als recurrents si s'aprecia temeritat o mala fe en l'actuació de les parts o la seua representació processal durant el recurs.

3. Si el recurrent ha assegurat l'import de la condemna d'acord amb allò que ha previst esta llei, la sala manarà en el seu veredicté confirmatori que es mantinguen els asseguraments prestats fins que el condemnat complisca la sentència o fins que en compliment de la sentència resolga la realització dels dits asseguraments.

4. Si el recurrent ha constituït el depòsit necessari per a recórrer, la sentència confirmatòria en disposarà la pèrdua, la qual cosa es realitzarà quan la sentència siga ferma.

TÍTOL III

Del recurs de cassació i altres processos atribuïts al coneixement del Tribunal Suprem

Article 205. Competència i tramitació.

1. La Sala Social del Tribunal Suprem coneixerà, en els supòsits i pels motius que estableix esta llei, dels recursos de cassació interposats contra les sentències i altres resolucions dictades en única instància per les sales socials dels tribunals superiors de justícia i per la Sala Social de l'Audiència Nacional.

2. També coneixerà dels processos d'impugnació d'actes administratius en els supòsits de la lletra a) de l'article 9. S'iniciarà per mitjà d'un escrit que haurà de presentar-se, en el termini de dos mesos següents a la notificació de l'acte impugnat o dels dos mesos següents a la desestimació expressa o presumpta del recurs de reposició potestatiu, si és el cas, en el qual se sol·licite que es considere anunciada la impugnació jurisdiccional, adjuntant una còpia de l'acte impugnat. En la seua tramitació s'observaran les regles següents:

a) Si no concorre causa d'inadmissió i una vegada esmenats en el termini de deu dies els defectes apreciats, es procedirà a la reclamació de l'expedient administratiu de l'administració autora de l'acte, i, una vegada rebut, amb citació simultània dels interessats que resulten de l'expedient, es posarà a disposició del recurrent o recurrents en l'oficina judicial, per mitjà d'accés informàtic o suport electrònic si es disposa d'estos mitjans, perquè en el termini comú de quinze dies procedisquen a la formalització de la demanda,

amb expressió de les infraccions formals i substantives en les quals haja incorregut l'acord recorregut.

b) L'escrit o escrits de demanda presentats es traslladaran a la representació de l'Administració de l'Estat i la resta de parts personades per a resposta a la demanda en termini comú de quinze dies. La prova documental diferent de la que aparega en l'expedient administratiu s'aportarà amb els escrits de demanda i contestació, i es podrà sol·licitar la pràctica d'altres diligències de prova quan hi haja disconformitat en els fets i ho estime necessari el tribunal, que assenyalarà a este efecte una vista única per a la pràctica de la prova, i pot delegar en un dels seus magistrats o en una sala o jutjat a estos fins, en funció de les circumstàncies concurrents.

c) Si s'ha practicat prova, el tribunal resoldrà traslladar per a conclusions per un termini comú de deu dies a totes les parts, llevat que estime necessària la celebració de vista.

d) Les actuacions s'assenyalaran per a votació i veredictes en el termini dels deu dies següents a la presentació de la contestació de la demanda o, si és el cas, de la presentació de conclusions o de la celebració de la vista.

e) La sentència es dictarà en el termini dels deu dies següents a la votació i veredictes, i en esta s'efectuaran els pronunciaments que corresponguen en els termes que estableix l'apartat 9 de l'article 151, i contra ella no podrà interposar-se recurs ulterior.

Article 206. Resolucions processals recurribles en cassació.

Són recurribles en cassació:

1. Les sentències dictades en única instància per les sales a les quals es referix l'apartat 1 de l'article anterior, excepte les següents:

a) Les sentències dictades en processos d'impugnació d'actes de les administracions públiques atribuïts a l'orde social en les lletres n) i s) de l'article 2 que siguen susceptibles de valoració econòmica quan la quantia litigiosa no excedisca cent cinquanta mil euros.

b) Les sentències dictades en relació amb expedients de regulació d'ocupació, d'extinció de contractes de treball, suspensió del contracte o reducció de jornada per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció, siga quina siga la quantia, quan afecten menys de cinquanta treballadors.

2. Les interlocutòries que resolguen el recurs de reposició interposat contra la resolució en què la sala, abans de l'acte de juí, declare la falta de jurisdicció o competència.

3. Les interlocutòries dictades per les dites sales que resolguen el recurs de reposició, o de revisió si és el cas, interposat contra la resolució que dispose la terminació anticipada del procés:

a) Per satisfacció extraprocessal o pèrdua sobrevinguda d'objecte.

b) Per falta d'esmena dels defectes advertits en la demanda no imputable a la part o a la seua representació processal o per incompareixença injustificada als actes de conciliació i juí, sempre que per caducitat de l'acció o de la instància o una altra causa legal no siga jurídicament possible reproduir-los ulteriorment.

4. Les interlocutòries que decidisquen el recurs de reposició interposat contra les que dicten les dites sales i les interlocutòries que decidisquen el recurs de revisió interposat contra els decrets del secretari judicial, dictades les unes i les altres en execució definitiva de sentència, en els casos següents:

a) Quan deneguen el despatx d'execució.

b) Quan resolguen punts substancials no controvertits en el pleit, no decidits en la sentència o que contradiguen el que ha sigut confirmat.

c) Quan posen fi al procediment incidental en l'execució decidint qüestions substancials no resoltes o que no conté el títol executiu. En els mateixos casos, serà

procedent també recurs de cassació en execució provisional quan excedisquen materialment els límits d'esta o declaren la falta de jurisdicció o competència de l'orde social.

Article 207. *Motius del recurs de cassació.*

El recurs de cassació haurà de fundar-se en algun dels motius següents:

- a) Abús, excés o defecte en l'exercici de la jurisdicció.
- b) Incompetència o inadequació de procediment.
- c) Trencament de les formes essencials del juí per infracció de les normes reguladores de la sentència o de les que regixen els actes i garanties processals, sempre que, en este últim cas, s'haja produït indefensió per a la part.
- d) Error en l'apreciació de la prova basat en documents que es troben en les actuacions que demostren l'equivocació del jutgador, sense resultar contradits per altres elements probatoris.
- e) Infracció de les normes de l'ordenament jurídic o de la jurisprudència que siguen aplicables per a resoldre les qüestions objecte de debat.

Article 208. *Preparació del recurs.*

1. El recurs de cassació haurà de preparar-se en el termini dels cinc dies següents a la notificació de la sentència, i bastarà per a considerar-lo preparat la mera manifestació de les parts o del seu advocat, graduat social col·legiat o representant, en fer-li la notificació d'aquella, del seu propòsit d'entaular-lo.

2. També podrà preparar-se per compareixença o per escrit de les parts o del seu advocat, graduat social col·legiat o representant, dins del mateix termini assenyalat en el número anterior, davant de la sala que va dictar la resolució que s'impugna.

Article 209. *Resolució sobre la preparació del recurs.*

1. Complits els requisits establits per a recórrer, el secretari judicial considerarà preparat el recurs de cassació. Contra esta resolució la part contra la qual s'ha recorregut no podrà interposar cap recurs, però podrà oposar-se a l'admissió del recurs de cassació en el tràmit previst en l'apartat 1 de l'article 211 d'esta llei.

Si el secretari judicial aprecia l'existència de defectes esmenables, requerirà que s'esmenen conforme a l'apartat 5 de l'article 230, i donarà compte a la sala si l'esmena no es produïx perquè resolga el que siga procedent.

2. Si la resolució impugnada no és recurrible en cassació, si el recurs no s'ha preparat dins de termini o si el recurrent ha incomplert els requisits necessaris per a la preparació del recurs de manera inesmenable o no ha esmenat els dits requisits dins del termini conferit a este efecte en la forma que disposa l'apartat 5 de l'article 230, la sala d'instància declararà, per mitjà d'interlocutòria, que considera com a no preparat el recurs, i quedarà ferma, si és el cas, la resolució impugnada. Contra esta interlocutòria podrà recórrer-se en queixa davant de la Sala Social del Tribunal Suprem.

3. Preparat el recurs, el secretari judicial concedirà a la part o parts recurrents, per l'orde de preparació, el termini de quinze dies per a formalitzar el recurs, termini durant el qual, a partir de la notificació de la resolució al lletrat designat, les actuacions es trobaran a la seua disposició en l'oficina judicial de la sala per a entregar-les o examinar-les, en la forma que disposa l'apartat 1 de l'article 48, en suport convencional o per mitjà d'accés informàtic o suport electrònic si es disposa d'estos mitjans. Este termini correrà siga quin siga el moment en el qual el lletrat arrebegue o examine les actuacions posades a la seua disposició. Si la sala disposa de mitjans per a donar trasllat simultani o accés a les actuacions a totes les parts recurrents, disposarà que tant la posada a disposició d'estes com la formalització del recurs s'efectuen dins d'un termini comú a tots els recurrents.

Article 210. *Interposició del recurs.*

1. L'escrit de formalització el presentarà davant de la sala que va dictar la resolució impugnada l'advocat designat a este efecte, que, si no s'indica una altra cosa, assumirà des d'eixe moment la representació de la part en el recurs, amb tantes còpies com parts contra les quals s'ha recorregut, i es designarà un domicili als efectes de notificacions, amb totes les dades necessàries per a la seua pràctica, amb els efectes de l'apartat 2 de l'article 53.

2. En l'escrit s'expressaran per separat, amb el rigor necessari i claredat, cada un dels motius de cassació, per l'orde assenyalat en l'article 207, raonant la pertinència i fonamentació d'estos i el contingut concret de la infracció o vulneració comeses, fent menció precisa de les normes substantives o processals infringides, així com, en cas d'invocació de vulneració de doctrina jurisprudencial, de les concretes resolucions que establisquen la doctrina invocada i, en particular, els punts següents:

a) En els motius basats en infracció de les normes i garanties processals, haurà de consignar-se la protesta, sol·licitud d'esmena o recurs destinats a esmenar la falta o transgressió en la instància si hi ha hagut moment processal oportú per a això, i l'efecte d'indefensió produït.

b) En els motius basats en error de fet en l'apreciació de la prova hauran d'assenyalar-se de manera precisa cada un dels documents en els quals es fonamenta i l'aspecte concret al qual es referix, oferint la formulació alternativa dels fets provats que es propugna.

3. Si el recurs no s'ha formalitzat dins del termini conferit a este efecte o si en l'escrit s'han omés de manera manifesta els requisits exigits, la sala dictarà una interlocutòria on es posarà fi al tràmit del recurs, i quedarà ferma, quant a la dita part recurrent, la sentència o resolució impugnada. Contra la dita interlocutòria, prèvia reposició davant de la sala, serà procedent recurs de queixa davant de la Sala Social del Tribunal Suprem.

Article 211. *Trasllat a les altres parts.*

1. Una vegada formalitzat el recurs o recursos dins del termini concedit i amb els requisits exigits, el secretari judicial proveirà en el termini de dos dies traslladar-lo a les altres parts per termini comú de deu dies per a ser impugnat.

L'escrit d'impugnació haurà de presentar-se acompanyat de tantes còpies com siguen les altres parts per a ser traslladat a estes. En l'escrit es desenrotllaran per separat els distints motius d'impugnació, correlatius als de cassació formulats de contrari, i les causes d'inadmissió que estime concurrents, així com, si és el cas, altres motius subsidiaris de fonamentació del veredict de la sentència contra la qual s'ha recorregut o eventuais rectificacions de fets que, amb independència dels fonaments aplicats per esta, puguen igualment sustentar l'estimació de les pretensions de la part impugnant, observant els mateixos requisits que els exigits per a la formalització del recurs.

L'escrit haurà d'estar subscript per lletrat, qui si no s'indica una altra cosa assumirà des d'eixe moment la representació de la part en el recurs, designant domicili amb totes les dades necessàries per a notificacions en la seu de la Sala Social del Tribunal Suprem.

2. Durant el termini d'impugnació les actuacions es trobaran a disposició de la part o del lletrat que designe amb este fi, en l'oficina judicial de la sala per a ser entregades o examinades. En cas que la sala dispose de les actuacions en suport electrònic o puga accedir-s'hi per mitjans telemàtics, podrà substituir el trasllat material de les actuacions pels dits mitjans, conforme disposa l'apartat 1 de l'article 48.

3. L'escrit o escrits d'impugnació es traslladaran a les parts. Si s'han formulat en estos escrits al·legacions sobre inadmissibilitat del recurs o els motius subsidiaris de fonamentació de la sentència contra la qual s'ha recorregut a la qual es referix l'article anterior, les altres parts, si ho estimen oportú, podran presentar directament les seues al·legacions respecte d'això, junt amb les corresponents còpies per a ser traslladades a les altres parts, dins dels cinc dies següents a rebre l'escrit d'impugnació.

Article 212. *Remissió de les actuacions.*

Transcorregut el termini d'impugnació i, si és el cas, el d'al·legacions de l'apartat 3 de l'article anterior, tant si s'han presentat com si no escrits en este sentit, i amb el trasllat previ de les al·legacions si s'han presentat, s'elevaran les actuacions a la Sala Social del Tribunal Suprem dins dels cinc dies següents.

Article 213. *Decisió sobre l'admissió del recurs.*

1. Rebudes les actuacions en la Sala Social del Tribunal Suprem, si el secretari judicial aprecia defectes esmenables en el recurs, concedirà a la part un termini de cinc dies a este efecte per a l'aportació dels documents omesos o esmena dels defectes apreciats. Si no s'efectua l'esmena en el temps i forma establits, la sala dictarà una interlocutòria d'inadmissió del recurs que declararà la fermesa, si és el cas, de la resolució contra la qual s'ha recorregut, amb pèrdua del depòsit constituït i remissió de les actuacions a la sala de procedència. Contra la dita interlocutòria només serà procedent recurs de reposició.

2. Si el secretari aprecia defectes inesmenables, en donarà compte a la sala perquè esta adopte la resolució que siga procedent.

3. Si no ha apreciat defectes el secretari, o una vegada esmenats els advertits, donarà compte al magistrat ponent per a instrucció de les actuacions per tres dies. El magistrat ponent donarà compte a la sala del recurs interposat, i esta, si estima que concorre causa d'inadmissió, amb un informe previ del Ministeri Fiscal per cinc dies, dictarà una interlocutòria on s'inadmetrà el recurs. Si no s'ha al·legat la causa d'inadmissibilitat en la impugnació, amb caràcter previ oirà el recurrent sobre el dit aspecte per cinc dies.

4. Són causes d'inadmissió l'incompliment de manera manifesta i inesmenable dels requisits per a recórrer, la carència sobrevinguda de l'objecte del recurs, la falta de contingut cassacional de la pretensió i el fet d'haver-se desestimat en el fons altres recursos en supòsits substancialment iguals.

5. Si la sala estima que concorre alguna de les causes d'inadmissió indicades, dictarà en el termini de tres dies una interlocutòria o es declararà la fermesa de la resolució contra la qual s'ha recorregut amb imposició de costos al recurrent en els termes que estableix esta llei i amb pèrdua del depòsit necessari per a recórrer, i es donarà a les consignacions i assegurances prestats la destinació que corresponga i es notificarà la resolució a les parts i al Ministeri Fiscal, sense que càpia recurs contra la dita resolució.

Quan la inadmissió es referisca només a algun dels motius adduïts o a algun dels recursos interposats, per mitjà d'interlocutòria no susceptible de recurs es disposarà la continuació del tràmit dels restants recursos o motius no afectats per la interlocutòria d'inadmissió parcial.

Article 214. *Trasllat al Ministeri Fiscal.*

1. Si s'ha admés parcialment o totalment el recurs o recursos, el secretari passarà seguidament les actuacions a la Fiscalia Social del Tribunal Suprem, en suport convencional o electrònic, perquè en el termini de deu dies emeta un informe sobre la procedència o improcedència de la cassació pretesa. El mencionat trasllat s'efectuarà igualment, amb la finalitat estricta de defensa de la legalitat, quan el Ministeri Fiscal siga part en el procés.

2. Una vegada el Ministeri Fiscal ha tornat les actuacions junt amb el seu informe, si la sala ho estima necessari el secretari judicial assenyalarà dia i hora per a la celebració de la vista. En qualsevol altre cas, el tribunal assenyalarà dia i hora per a deliberació, votació i veredictes, i haurà de tindre lloc una o altres dins dels deu dies següents.

3. La sala dictarà sentència en el termini de deu dies, comptats des del següent al de la terminació de la vista o al de la celebració de la votació.

Article 215. *Efectes de la sentència.*

La sentència, si s'estima el recurs per tots o alguns dels seus motius, i es cassa la resolució contra la qual s'ha recorregut, resoldrà conforme a dret, tenint en compte el següent:

a) Si s'estima la falta de jurisdicció, la incompetència o la inadequació del procediment, s'anul·larà la sentència i es preservarà el dret d'exercir les pretensions davant de qui corresponga o pel procediment adequat.

b) Si s'estimen les infraccions processals previstes en la lletra c) de l'article 207, es manaran reposar les actuacions a l'estat i moment en què s'haja incorregut en la falta, llevat que la infracció s'haja produït durant la celebració del judici, i en este cas es manaran reposar al moment que va ser assenyalat.

Si la infracció comesa és sobre les normes reguladores de la sentència, l'estimació del motiu obligarà la sala a resoldre el que corresponga, dins dels termes en què aparega plantejat el debat. Però si no pot fer-ho, per ser insuficient el relat de fets provats de la resolució contra la qual s'ha recorregut i no poder-se completar per la via processal corresponent, acordarà la nul·litat en tot o en part de la dita resolució i de les següents actuacions processals i concretarà en cas de nul·litat parcial els aspectes de la resolució impugnada que conserven la fermesa, i manarà reposar el que s'ha fet al moment de dictar sentència, perquè se salven les deficiències advertides i les actuacions seguisquen el seu curs legal.

c) Si s'estima algun dels restants motius que comprén l'article 207, la sala resoldrà el que corresponga dins dels termes en què aparega plantejat el debat, amb preferència de la resolució de fons del litigi, inclús sobre aspectes no resolts en el seu moment en la sentència contra la qual s'ha recorregut per haver apreciat alguna circumstància obstativa, així com, si és el cas, sobre les al·legacions deduïdes en els escrits d'impugnació, sempre que el relat de fets provats i la resta d'antecedents no qüestionats que es troben en les actuacions siguen suficients.

Article 216. *Devolució de quantitats consignades.*

1. Sempre que el recurs de cassació siga estimat, si el recurrent ha consignat en metàl·lic la quantitat import de la condemna o l'ha assegurat d'acord amb allò que preveu esta llei, així com constituït el depòsit necessari per a recórrer, el veredicté disposarà la devolució de totes les consignacions i del depòsit i la cancel·lació dels asseguraments prestats.

2. Si, estimat el recurs de cassació, es condemna a una quantitat inferior a la fixada en la resolució contra la qual s'ha recorregut, el veredicté disposarà la devolució parcial de les consignacions en la quantia que corresponga a la diferència de les dos condemnes, i la cancel·lació també parcial dels asseguraments realitzats.

3. En tots els supòsits d'estimació parcial del recurs de cassació, el veredicté disposarà la devolució de la totalitat del depòsit.

Article 217. *Pèrdua de les quantitats consignades.*

1. Si el recurs és desestimat i el recurrent ha hagut de consignar en metàl·lic la quantitat import de la condemna o assegurar-la i constituir el depòsit, el veredicté disposarà la pèrdua de les consignacions, a les quals es donarà la destinació que corresponga, o el manteniment dels asseguraments prestats fins que es complisca la sentència o es resolga, si és el cas, la realització d'estos i la pèrdua de l'esmentat depòsit.

2. En cas que la sala d'instància haja imposat a la part que va actuar amb mala fe o temeritat la multa que assenyalen l'apartat 4 de l'article 75 i l'apartat 3 de l'article 97, la sentència de la sala es pronunciarà sobre estos aspectes, així com sobre els honoraris dels advocats si han sigut imposats en la sentència contra la qual s'ha recorregut. La sala podrà imposar les dites sancions i mesures als recurrents si s'aprecia temeritat o mala fe en l'actuació de les parts o la seua representació processal durant el recurs.

TÍTOL IV

Del recurs de cassació per a la unificació de doctrina

Article 218. *Sentències recurribles.*

Són recurribles en cassació per a la unificació de doctrina les sentències dictades en suplicació per les sales socials dels tribunals superiors de justícia.

Article 219. *Finalitat del recurs. Legitimació del Ministeri Fiscal.*

1. El recurs tindrà com a objecte la unificació de doctrina en ocasió de sentències dictades en suplicació per les sales socials dels tribunals superiors de justícia, que siguen contradictòries entre si, amb la d'una altra o altres sales dels esmentats tribunals superiors o amb sentències del Tribunal Suprem, respecte dels mateixos litigants o altres diferents en la mateixa situació on, en mèrit a fets, fonaments i pretensions substancialment iguals, s'haja arribat a pronunciaments distints.

2. Podrà al·legar-se com a doctrina de contradicció la que estableixen les sentències dictades pel Tribunal Constitucional i els òrgans jurisdiccionals instituïts en els tractats i acords internacionals en matèria de drets humans i llibertats fonamentals ratificats per Espanya, sempre que es complisquen els pressupòsits del número anterior referits a la pretensió de tutela d'eixos drets i llibertats. La sentència que resolga el recurs es limitarà, en este punt de contradicció, a concedir o denegar la tutela del dret o llibertat invocats, en funció de l'aplicabilitat de l'esmentada doctrina al supòsit plantejat.

Amb els mateixos requisits i l'abast sobre la seua aplicabilitat, podrà invocar-se la doctrina establida en les sentències del Tribunal de Justícia de la Unió Europea en interpretació del dret comunitari.

3. El Ministeri Fiscal, en la funció de defensa de la legalitat, d'ofici o a instància dels sindicats, organitzacions empresarials, associacions representatives dels treballadors autònoms econòmicament dependents o entitats públiques que, per les competències que tinguen atribuïdes, tinguen interès legítim en la unitat jurisprudencial sobre la qüestió litigiosa, i amb independència de la facultat que ordinàriament té atribuïda de conformitat amb l'article següent d'esta llei, podrà interposar recurs de cassació per a la unificació de doctrina. Este recurs podrà interposar-se quan, sense que hi haja doctrina unificada en la matèria de la qual es tracte, els tribunals superiors de justícia hagen dictat pronunciaments distints en la interpretació d'unes mateixes normes substantives o processals i en circumstàncies substancialment iguals, així com quan es constate la dificultat que la qüestió pugua accedir a la unificació de doctrina segons els requisits exigits ordinàriament o quan les normes qüestionades per part dels tribunals de l'orde social siguen de vigència o aplicació recent, per portar menys de cinc anys en vigor en el moment d'haver-se iniciat el procés en primera instància, i no hi hagen encara resolucions suficients i idònies sobre totes les qüestions discutides que complisquen els requisits que exigix l'apartat 1 d'este article.

El recurs podrà preparar-lo la Fiscalia de la Sala Social del Tribunal Suprem dins dels deu dies següents a la notificació de la sentència impugnada a la fiscalia de la comunitat autònoma, per mitjà d'un escrit reduït a la manifestació del propòsit d'entaular el recurs i que expose succintament la fonamentació que este desenrotllarà.

L'escrit es presentarà davant de la sala que va dictar la resolució impugnada i se'n farà trasllat a les altres parts, tant si han preparat el recurs com si no. Les parts podran sol·licitar, dins dels cinc dies següents, que en el recurs el Ministeri Fiscal demane l'alteració de la situació jurídica particular que resulte de la sentència objecte de recurs i el contingut de les pretensions que el ministeri públic hauria de formular en nom seu en este cas.

Una vegada transcorregut el termini anterior, encara que no s'hagen presentat escrits de les parts en el sentit expressat, dins dels cinc dies següents, s'elevaran les actuacions a la Sala Social del Tribunal Suprem juntament amb els escrits de preparació que s'hagen presentat i les actuacions que s'hagen practicat fins a eixe moment en l'estat en el qual es

troben, el secretari judicial citarà prèviament les altres parts que no hagen recorregut per a la seua personació per escrit per mitjà de lletrat davant de la Sala Social del Tribunal Suprem dins del termini dels deu dies següents, i s'haurà d'acreditar la representació de la part si no consta prèviament en les actuacions. La part recurrent, si és el cas, i el Ministeri Fiscal s'entendran personats de dret amb la remissió de les actuacions.

Les actuacions ulteriors se seguiran davant de la Sala Social del Tribunal Suprem d'acord amb les regles que establixen els articles 222 a 228 amb les adaptacions necessàries tenint en compte les especialitats d'esta modalitat del recurs.

En cas d'estimació del recurs, la sentència fixarà en la resolució la doctrina jurisprudencial i podrà afectar la situació jurídica particular derivada de la sentència objecte de recurs d'acord amb les pretensions oportunament deduïdes pel Ministeri Fiscal i per les parts que han comparegut en el recurs que s'hi hagen adherit.

Si falta la sol·licitud de part o en cas que les parts no hagen recorregut, la sentència respectarà la situació jurídica particular derivada de la sentència objecte de recurs i quan afecte les pretensions deduïdes pel Ministeri Fiscal, si és estimatòria, fixarà en la resolució la doctrina jurisprudencial. En este cas, la doctrina es publicarà en el «Boletín Oficial del Estado» i, a partir de la inserció en este, complementarà l'ordenament jurídic, i vincularà en eixe concepte tots els jutges i tribunals de l'orde jurisdiccional social diferents al Tribunal Suprem.

Article 220. *Preparació del recurs.*

1. El recurs podrà preparar-lo qualsevol de les parts o el Ministeri Fiscal dins dels deu dies següents a la notificació de la sentència impugnada.

2. Durant el termini esmentat en l'apartat anterior, les parts, el Ministeri Fiscal o el lletrat designat amb este fi, tindran a la seua disposició en l'oficina judicial del tribunal superior de justícia les actuacions per a ser examinades, i hauran d'accedir-hi pels mitjans electrònics o telemàtics, si en tenen.

Article 221. *Forma i contingut de l'escrit de preparació del recurs.*

1. El recurs es prepararà per mitjà d'un escrit dirigit a la sala social del tribunal superior de justícia que va dictar la sentència de suplicació, amb tantes còpies com parts objecte de recurs i es designarà un domicili en la seu de la Sala Social del Tribunal Suprem als efectes de notificacions, amb totes les dades necessàries per a la pràctica i amb els efectes de l'apartat 2 de l'article 53.

2. L'escrit de preparació l'haurà de firmar un advocat, que acredite la representació de la part si no consta prèviament en les actuacions, i expressarà el propòsit de la part de formalitzar el recurs, amb una exposició succinta de la concurrència dels requisits exigits. L'escrit haurà de:

a) Exposar cada un dels aspectes del nucli de la contradicció, que determine el sentit i l'abast de la divergència que hi ha entre les resolucions comparades, en atenció a la identitat de la situació, a la igualtat substancial de fets, fonaments i pretensions i a la diferència de pronunciaments.

b) Fer referència detallada i precisa a les dades identificatives de la sentència o sentències que la part pretenga utilitzar per a fonamentar cada un dels punts de contradicció.

3. Les sentències invocades com a doctrina de contradicció hauran d'haver guanyat fermesa a la data de finalització del termini d'interposició del recurs.

4. Les sentències que no hagen sigut objecte de menció expressa en l'escrit de preparació no podran ser invocades posteriorment en l'escrit d'interposició.

Article 222. Resolució sobre la preparació del recurs.

1. Una vegada complits els requisits establits per a recórrer, el secretari judicial considerarà preparat el recurs de cassació. Contra esta resolució la part objecte de recurs no podrà interposar cap recurs, però podrà oposar-se a l'admissió del recurs de cassació quan es persone davant de la Sala Social del Tribunal Suprem.

Si el secretari judicial observa l'existència de defectes que es puguen esmenar, requerirà l'esmena de conformitat amb l'apartat 5 de l'article 230, i donarà compte a la sala si esta no es produïx perquè resolga el que siga procedent.

2. Si la resolució impugnada no és recurrible en cassació, si el recurs no s'ha preparat dins de termini, si l'escrit de preparació no conté les mencions exigides per a la fonamentació del recurs, o si el recurrent ha incomplert els requisits necessaris per a la preparació del recurs de manera insolucionable o no ha esmenat estos requisits dins del termini conferit a l'efecte, en la forma que disposa l'apartat 5 de l'article 230, la sala de suplicació declararà, per mitjà d'interlocutòria, que considera el recurs no preparat, i quedarà ferma, si és el cas, la resolució impugnada. Contra esta interlocutòria es podrà recórrer en queixa davant de la Sala Social del Tribunal Suprem.

Article 223. Interposició del recurs.

1. Una vegada preparat el recurs, dins del termini i la forma escaient, el secretari judicial, dins dels dos dies següents, concedirà a la part o parts recurrents el termini comú de quinze dies per a interposar el recurs davant de la mateixa sala de suplicació, a partir de la notificació de la resolució al lletrat o lletrats designats, durant el termini del qual les actuacions es trobaran a la seua disposició en l'oficina judicial de la sala per a l'entrega o examen, si ho estimen necessari. En cas que la sala tinga les actuacions en suport electrònic o s'hi puga accedir per mitjans telemàtics, podrà substituir el trasllat material de les actuacions per eixos mitjans, de conformitat amb el que disposa l'apartat 1 de l'article 48.

2. L'escrit d'interposició del recurs haurà d'estar firmat per un advocat, amb tantes còpies com parts objecte de recurs, i reunir els requisits de l'article 224.

3. Si no s'efectua la interposició o si s'ha efectuat fora de termini, el recurs quedarà desert i la sentència serà ferma, amb les conseqüències que estableix l'apartat 5 de l'article 225. Contra la interlocutòria que així ho estableisca, amb la reposició prèvia, es podrà recórrer en queixa davant de la Sala Social del Tribunal Suprem.

4. Presentat en temps l'escrit d'interposició, juntament, si és el cas, amb les certificacions oportunes de sentències en la forma que possibilita l'apartat 3 de l'article 224, el secretari judicial citarà les altres parts perquè es personen per escrit per mitjà de lletrat davant de la Sala Social del Tribunal Suprem dins del termini dels deu dies següents, amb les mencions de l'apartat 1 de l'article 221, i haurà d'acreditar la representació de la part si no consta prèviament en les actuacions. La part recurrent s'entendrà personada de dret amb la remissió de les actuacions.

5. El secretari judicial remetrà les actuacions dins dels cinc dies següents a la citació.

6. La preparació i la interposició del recurs les efectuarà el lletrat que haja assistit la part fins a eixe moment, fins i tot en virtut de designació d'ofici, llevat que s'efectue una nova designació de lletrat.

Article 224. Contingut de l'escrit d'interposició del recurs.

1. L'escrit d'interposició del recurs haurà de contindre:

a) Una relació precisa i circumstanciada de la contradicció al·legada en els termes de la lletra a) de l'apartat 2 de l'article 221, que evidencie que concorre la contradicció substancial de sentències i que argumente sobre la concurrència de les identitats de l'article 219.

b) La fonamentació de la infracció legal comesa en la sentència impugnada i, si és el cas, de la vulneració produïda en la unificació de la interpretació del dret i de la formació de la jurisprudència.

2. Per a complir les exigències de l'apartat b) del número anterior, en l'escrit s'expressarà separatament, amb la precisió i la claredat necessàries, la pertinència de cada un dels motius de cassació, en relació amb els punts de contradicció als quals es referix l'apartat a) precedent, per l'orde indicat en l'article 207, excepte l'apartat d), que no serà aplicable, raonant la pertinència i fonamentació de cada motiu i el contingut concret de la infracció o la vulneració comeses, fent menció precisa de les normes substantives o processals infringides, així com, en cas que s'invoque la unificació de la interpretació del dret, fent referència succinta als particulars aplicables de les resolucions que establisca la doctrina jurisprudencial invocada.

3. Només es podrà invocar una sentència per cada punt de contradicció, que s'haurà de triar necessàriament entre les designades en l'escrit de preparació i ser ferma en el moment de la finalització del termini d'interposició.

4. Amb l'escrit d'interposició, si no s'ha aportat amb anterioritat, es podrà fer una aportació certificada de la sentència o les sentències contràries que acredite la seua fermesa en la data d'expiració del termini d'interposició, o amb la certificació posterior que la sentència anteriorment aportada va guanyar fermesa dins de l'esmentat termini. Si la part recurrent no aporta la certificació de la sentència i de la seua fermesa en temps oportú la secretaria de la sala la reclamarà d'ofici.

Article 225. *Decisió sobre l'admissió del recurs.*

1. Una vegada rebudes les actuacions en la Sala Social del Tribunal Suprem, si el secretari judicial considera el defecte insolucionable per haver-se preparat o interposat fora de termini dictarà un decret que pose fi al tràmit del recurs, contra el qual només procedirà un recurs de revisió.

Si s'observen defectes que es puguen esmenar en la tramitació del recurs, o en la preparació i la interposició, concedirà a la part un termini de deu dies perquè aporte els documents omesos o esmene els defectes observats.

Si no s'efectua l'esmena en el temps i en la forma establits, en donarà compte a la sala perquè resolga el que siga procedent, i si es dicta la interlocutòria que pose fi al tràmit del recurs, es declararà la fermesa, si és el cas, de la resolució objecte de recurs, amb la pèrdua del depòsit constituït i la remissió de les actuacions a la sala de procedència. Contra l'esmentada interlocutòria només serà procedent el recurs de reposició.

2. Si el secretari no ha observat defectes, o una vegada esmenats els advertits, o si el secretari n'observa d'insolucionables, ja siga en la preparació o bé en la interposició, diferents dels de la preparació o dels de la interposició fora de termini, en donarà compte al magistrat ponent per a la instrucció de les actuacions durant tres dies.

3. El magistrat ponent informarà la sala del recurs interposat i de les causes d'inadmissió que observe, si és el cas. Si la sala considera que concorre alguna de les causes d'inadmissió esmentades, acordarà oïr el recurrent sobre estes durant un termini de cinc dies, amb un informe ulterior del Ministeri Fiscal per uns altres cinc dies, si no s'ha interposat el recurs.

4. Són causes d'inadmissió l'incompliment de manera manifesta i insolucionable dels requisits processals per a preparar o interposar el recurs, la carència sobrevinguda de l'objecte del recurs, la falta de contingut cassacional de la pretensió i el fet d'haver-se desestimat en el fons altres recursos en supòsits iguals substancialment.

5. Si la sala considera que concorre alguna de les causes d'inadmissió esmentades dictarà, en el termini de tres dies, una interlocutòria que declare la inadmissió i la fermesa de la resolució objecte de recurs, amb la imposició al recurrent de les costes causades, en cas d'haver comparegut en el recurs les parts objecte de recurs, en els termes que estableix esta llei i sense que pugui interposar-se cap recurs contra l'esmentada resolució.

La interlocutòria d'inadmissió comportarà, si és el cas, la pèrdua del depòsit constituït, i es donaran a les consignacions i assegurances prestats la destinació que corresponga, d'acord amb la sentència de suplicació.

Quan la inadmissió es referisca només a algun dels motius adduïts o a algun dels recursos interposats, es disposarà la continuació del tràmit de la resta dels recursos o motius no afectats per la interlocutòria d'inadmissió parcial.

6. Per al despatx ordinari i la resolució de la inadmissió d'este recurs la sala es constituirà amb tres magistrats.

Article 226. *Tramitació.*

1. Si la part o parts objecte de recurs no s'han personat, el tràmit del recurs seguirà avant sense la seua intervenció.

2. Si no s'ha observat causa d'inadmissió en el recurs, el secretari judicial traslladarà l'escrit d'interposició a la part o parts personades perquè formalitzen la seua impugnació dins del termini comú de quinze dies, durant el qual, a partir de la notificació de la resolució al lletrat designat, les actuacions estaran a la seua disposició en l'oficina judicial del tribunal per a examinar-les. En cas que la sala dispose de les actuacions en suport electrònic o que s'hi pugua accedir per mitjans telemàtics a la mateixa sala, s'entendrà que estan a disposició de la representació processal des del moment de l'entrega de la còpia o del suport o de la posada a disposició de les actuacions pels mitjans esmentats.

3. El secretari judicial traslladarà seguidament les actuacions a la Fiscalia Social del Tribunal Suprem, en suport convencional o electrònic, tant si s'han presentat o no escrits d'impugnació, perquè en el termini de deu dies informe sobre la procedència o la improcedència de la cassació pretesa. L'esmentat trasllat s'efectuarà igualment, amb la finalitat estricta de defensa de la legalitat, encara que el Ministeri Fiscal siga part en el procés. Quan el recurs l'haja interposat directament el Ministeri Fiscal en defensa de la legalitat d'acord amb l'apartat 3 de l'article 219 no s'efectuarà este trasllat.

Article 227. *Deliberació, votació i decisió.*

1. Una vegada el Ministeri Fiscal torne les actuacions, juntament amb el seu informe, la sala acordarà assenyalar, dins dels deu dies següents, per a la deliberació, la votació i la resolució. La sentència s'haurà de dictar en el termini de deu dies, comptats des del següent al de la celebració de la votació.

2. Si la transcendència o la complexitat de l'assumpte ho aconsella, el president, per si mateix, o a proposta de la majoria dels magistrats de la sala, podrà acordar que esta es constituïska amb cinc magistrats, o, motivadament, en ple.

Article 228. *Sentència.*

1. Els pronunciaments de la Sala Social del Tribunal Suprem quan resolga estos recursos, en cap cas afectaran les situacions jurídiques creades per les resolucions precedents a la impugnada.

2. Si la sentència del Tribunal Suprem declara que la sentència objecte de recurs trenca la unitat de doctrina, cassarà i anul·larà esta sentència i resoldrà el debat plantejat en suplicació amb pronunciaments ajustats a esta unitat de doctrina, i afectarà les situacions jurídiques particulars creades per la sentència impugnada. En la sentència de la Sala Social del Tribunal Suprem es resoldrà el que siga procedent sobre consignacions, assegurances, costes, honoraris i multes, si és el cas, derivats del recurs de suplicació d'acord amb el que preveu esta llei. Si s'ha constituït un depòsit per a recórrer, s'acordarà la devolució de l'import.

3. La sentència desestimàtoria per considerar que la sentència objecte de recurs conté la doctrina ajustada ocasionarà la pèrdua del depòsit per a recórrer. La resolució disposarà la cancel·lació o el manteniment total o parcial, si és el cas, de les consignacions o els assegurances prestats, d'acord amb els pronunciaments.

TÍTOL V

De les disposicions comunes als recursos de suplicació i cassació

Article 229. *Depòsit per a recórrer.*

1. Tota persona que, sense tindre la condició de treballador, drethavent seu o beneficiari del règim públic de la Seguretat Social, anuncie recurs de suplicació o prepare recurs de cassació consignarà com a depòsit:

- a) Tres-cents euros, si es tracta de recurs de suplicació.
- b) Sis-cents euros, si el recurs és el de cassació incloent-hi el de cassació per a la unificació de doctrina.

2. Els depòsits es constituïran en el compte de depòsits i consignacions corresponent a l'òrgan que haja dictat la resolució objecte de recurs. El secretari judicial verificarà en el compte la realització de l'ingrés, i ha de quedar constància d'esta actuació en el procediment.

3. Els depòsits la pèrdua dels quals haja sigut acordada per sentència s'ingressaran en el Tresor Públic.

4. L'Estat, les comunitats autònomes, les entitats locals i les entitats de dret públic amb personalitat jurídica pròpia vinculades o que depenen d'estos, així com les entitats de dret públic regulades per la seua normativa específica i els òrgans constitucionals, estaran exempts de l'obligació de constituir els depòsits, caucions, consignacions o qualsevol altre tipus de garantia previst en les lleis. Els sindicats i els qui tinguen reconegut el benefici de justícia gratuïta quedaran exempts de constituir el depòsit esmentat i les consignacions que per a recórrer exigix esta llei.

Article 230. *Consignació de quantitat.*

1. Quan la sentència impugnada haja condemnat al pagament de quantitat, serà indispensable que el recurrent que no gaudisca del dret d'assistència jurídica gratuïta acredite, quan anuncie el recurs de suplicació o quan prepare el recurs de cassació, haver consignat en l'entitat de crèdit oportuna i en el compte de depòsits i consignacions obert a nom de l'òrgan jurisdiccional la quantitat objecte de la condemna, i que es puga substituir la consignació en metàl·lic per l'assegurament per mitjà d'aval solidari de duració indefinida i pagador al primer requeriment emés per l'entitat de crèdit. En este últim cas, el document d'assegurament quedarà registrat i depositat en l'oficina judicial. El secretari expedirà testimoni per a unir-lo a les actuacions, i n'ha de facilitar el rebut oportú.

En el cas de condemna solidària, l'obligació de consignació o d'assegurament afectarà tots els condemnats amb eixe caràcter, llevat que la consignació o l'assegurament, encara que l'haja efectuat només algun dels condemnats, tinga expressament caràcter solidari respecte de tots ells per a respondre íntegrament de la condemna que puga recaure finalment en qualsevol dels condemnats.

Quan la condemna s'haja efectuat per primera vegada en la sentència de suplicació, o s'haja incrementat en esta la quantia reconeguda prèviament en la sentència d'instància, la consignació o l'assegurament que regula este article s'efectuaran per primera vegada, o es complementaran en la mesura corresponent, quan es prepare el recurs de cassació.

2. En matèria de Seguretat Social s'aplicaran les regles següents:

- a) Quan en la sentència es reconega al beneficiari el dret a percebre prestacions, perquè puga recórrer el condemnat al pagament de l'esmentada prestació serà necessari que haja ingressat en la Tresoreria General de la Seguretat Social el capital cost de la pensió o l'import de la prestació al qual haja sigut condemnat en la resolució, a fi d'abonar-la als beneficiaris durant la substanciació del recurs, i presentarà en l'oficina judicial el resguard oportú, que s'ha de testimoniar en les actuacions, i quedarà sota la custòdia del secretari.

El mateix ingrés haurà d'efectuar el declarat responsable del recàrrec per falta de mesures de seguretat, quant al percentatge que haja sigut reconegut per primera vegada en via judicial i respecte de les pensions causades fins a eixe moment, amb la fixació prèvia per la Tresoreria General de la Seguretat Social del capital cost o l'import del recàrrec corresponent.

En els casos en els quals no siga procedent l'ingrés del capital cost o de l'import de la prestació caldrà ajustar-se a les regles generals de l'apartat 1 d'este article.

b) Quan siga procedent efectuar l'ingrés del capital cost de la pensió o de l'import de la prestació de conformitat amb l'apartat a) anterior, una vegada anunciat o preparat el recurs, el secretari judicial dictarà diligència i ordenarà que es trasllade a la Tresoreria General de la Seguretat Social perquè es fixe el capital cost o l'import de la prestació que s'ha de percebre. Una vegada rebuda esta comunicació, la notificarà al recurrent perquè en el termini de cinc dies realitze la consignació requerida en la Tresoreria General de la Seguretat Social, amb l'advertència que si no ho fa així es posarà fi al tràmit del recurs.

c) Si en la sentència es condemna l'entitat gestora de la Seguretat Social, esta quedarà exempta de l'ingrés que preveuen els apartats a) i b) anteriors, però haurà de presentar davant de l'oficina judicial, quan anuncie o prepare el seu recurs, la certificació que acredite que comença el pagament de la prestació i que el prosseguirà puntualment durant la tramitació del recurs, fins al límit de la responsabilitat, excepte en prestacions de pagament únic o corresponents a un període ja esgotat en el moment de l'anunci. Si no es complix efectivament este abonament es posarà fi al tràmit del recurs.

d) Quan la condemna es referisca a millores voluntàries de l'acció protectora de la Seguretat Social, el condemnat o el declarat responsable estarà obligat a realitzar la consignació o l'assegurament de la condemna davant del jutjat en la forma que establix l'apartat 1 d'este mateix article.

3. Els requisits anteriors de consignació i l'assegurament de la condemna han de justificar-se, juntament amb la constitució del depòsit necessari per a recórrer, si és el cas, en el moment de l'anunci del recurs de suplicació o de la preparació del recurs de cassació. Si l'anunci o la preparació del recurs s'ha efectuat per mitjà de mera manifestació en el moment de la notificació de la sentència, el depòsit i la consignació o l'assegurament es podran efectuar fins a l'expiració del termini establert per a l'anunci o preparació del recurs, i en este últim cas, s'hauran d'acreditar estos aspectes dins del mateix termini davant de l'oficina judicial per mitjà dels justificants corresponents.

4. Si el recurrent no ha efectuat la consignació o l'assegurament de la quantitat objecte de condemna en la forma que preveuen els apartats anteriors, incloent-hi les especialitats en matèria de Seguretat Social, el jutjat o la sala consideraran que no ha anunciat o no ha preparat el recurs de suplicació o de cassació, segons corresponga, i declararan la fermesa de la resolució per mitjà d'interlocutòria contra la qual es podrà recórrer en queixa davant de la sala que haja hagut de conèixer del recurs.

5. El secretari judicial concedirà a la part recurrent, amb caràcter previ a la resolució sobre l'anunci o la preparació, un termini de cinc dies per a l'esmena dels defectes advertits, si el recurrent ha incorregut en defectes consistents en:

a) Insuficiència de la consignació o de l'assegurament efectuats, incloent-hi les especialitats en matèria de Seguretat Social.

b) Falta d'aportació, en el moment de l'anunci o de la preparació del recurs, dels justificants de la consignació o de l'assegurament, sempre que el requisit s'haja acomplert dins del termini d'anunci o preparació.

c) Defecte, omissió o error en la constitució del depòsit o en la justificació documental d'este.

d) Falta d'acreditació o acreditació insuficient de la representació necessària o de qualsevol requisit formal de caràcter esmenable necessari per a l'anunci o la preparació.

6. Si no s'efectua l'esmena dins del termini i la forma escaient es dictarà interlocutòria que pose fi al tràmit del recurs, i la resolució quedarà ferma. Contra esta interlocutòria es podrà recórrer en queixa davant de la sala que haja hagut de conèixer del recurs.

Article 231. Nomenament de lletrat o graduat social col·legiat.

1. Si el recurs que s'entaula és el de suplicació, el nomenament de lletrat o de graduat social col·legiat s'efectuarà davant del jutjat en el moment d'anunciar el recurs, i es considerarà que assumix la representació i la direcció tècnica del recurrent la mateixa persona que haja actuat amb eixe caràcter en la instància, llevat que s'efectue expressament una nova designació.

2. En el recurs de cassació ordinari, el nomenament de lletrat el realitzaran les parts davant de la sala social de procedència dins del termini assenyalat per a la seua preparació o impugnació, segons siga procedent. En el recurs de cassació per a la unificació de doctrina, el nomenament l'efectuarà la part recurrent al preparar-lo davant de la sala de procedència, i les altres parts davant de la Sala Social del Tribunal Suprem dins del termini de la citació per a la seua personació. Es considera, en ambdós casos, que assumix la representació del recurrent el mateix lletrat que haja actuat amb eixe caràcter davant de la sala d'instància o de suplicació, llevat que s'efectue expressament una nova designació.

3. La designació es podrà fer per compareixença o per escrit. En este últim cas, encara que no s'adjunte poder notarial, no hi haurà necessitat de ratificar-se. Si no hi ha designació expressa de representant, es considerarà que el lletrat o el graduat social col·legiat porten també la representació. En tot cas hauran de facilitar-se totes les dades del domicili professional, així com l'adreça de correu electrònic, telèfon i fax del professional designat que haja de tindre la representació de la part durant el recurs, amb les altres càrregues de l'apartat 2 de l'article 53.

4. Quan el recurrent no faça designació expressa de lletrat o de graduat social col·legiat, si és un treballador, beneficiari o un empresari que gaudisca del dret d'assistència jurídica gratuïta, llevat que prèviament tinga efectuada una designació d'ofici, li jutjat el nomenarà lletrat de l'esmentat torn l'endemà al dia en el qual concloga el termini per a anunciar el recurs de suplicació.

5. La designació de lletrat d'ofici efectuada per a algun dels litigants mencionats en el número anterior en la instància comprén els tràmits d'anunci, preparació, formalització, interposició o impugnació del recurs respectiu, sense necessitat d'una nova designació d'ofici, excepte en el cas del recurs de cassació per a la unificació de doctrina, en el qual el nomenament de lletrat d'ofici de la part objecte de recurs, en els mateixos casos, s'efectuarà en el moment de la personació davant del Tribunal Suprem. En la cassació ordinària, si és el cas, s'efectuarà la designació oportuna d'un lletrat d'ofici per a les actuacions ulteriors de les parts que siguen necessàries durant la substanciació del recurs davant del tribunal esmentat.

Quan la competència per al coneixement dels recursos de suplicació o de cassació corresponga a un òrgan jurisdiccional la seu del qual es trobe en la mateixa localitat que el jutjat o tribunal que haja dictat la resolució impugnada no serà necessari el nomenament d'un nou advocat d'ofici per a les actuacions davant del tribunal que haja de decidir el recurs.

Article 232. Designació de lletrat d'ofici.

1. Si el lletrat ha sigut designat d'ofici per primera vegada per al tràmit del recurs corresponent, els terminis d'interposició, formalització o impugnació començaran a córrer des de la data en la qual se li notifique que les actuacions estan a la seua disposició per al seu examen en l'oficina judicial del tribunal, posada a disposició o entrega, segons siga procedent. En cas que la sala dispose de les actuacions en suport electrònic o s'hi puga accedir per mitjans telemàtics en la mateixa sala, es considerarà que estan a disposició

de la representació processal des del moment de l'entrega de la còpia o del suport o de la posada a disposició de les actuacions pels mitjans esmentats.

2. Si el lletrat designat d'ofici considera inviable la pretensió, ho exposarà a la sala per escrit sense raonar la seua opinió en el termini de cinc dies, sense perjudici que este procedisca d'acord amb el procediment que preveuen els articles 32 a 35 de la Llei 1/1996, de 10 de gener, d'Assistència Jurídica Gratuïta. El còmput del termini per a la interposició del recurs quedarà suspès fins que es resolga materialment la viabilitat de la pretensió per la Comissió d'Assistència Jurídica Gratuïta. La part comunicarà la designació d'advocat al jutjat o a la sala dins del termini de cinc dies, i estos acordaran posar a disposició les actuacions al designat en la forma que disposa l'apartat anterior. En qualsevol altre cas, es posarà fi al tràmit del recurs. Si el recurs que s'entaula és el de suplicació, la part també podrà valdre's per a la seua representació tècnica de graduat social col·legiat de la seua lliure designació.

3. Si el lletrat o lletrats designats d'ofici no efectuen dins del termini abans indicat cap manifestació del fet que l'actuació de referència siga improcedent, estaran obligats a realitzar-la en el termini legalment establert.

Article 233. *Admissió de documents nous.*

1. La sala no admetrà a les parts cap document ni alegacions de fets que no resulten de les actuacions. No obstant això, si alguna de les parts presenta alguna sentència o resolució judicial o administrativa fermes o documents decisius per a la resolució del recurs que no haja pogut aportar anteriorment al procés per causes que no li siguen imputables, i en general quan en tot cas es puga donar lloc a un recurs de revisió posterior per este motiu o siga necessari per a evitar la vulneració d'un dret fonamental, la sala, oïda la part contrària dins del termini de tres dies, disposarà en els dos dies següents el que siga procedent, per mitjà d'interlocutòria contra la qual no es podrà interposar recurs de reposició, amb devolució, si és el cas, a la part proponent dels esmentats documents, si no s'acorda la seua presa en consideració. Si s'admet el document, es traslladarà a la part proponent perquè, en el termini de cinc dies, complemente el recurs o la impugnació i durant uns altres cinc dies a la part contrària als fins correlatius.

2. El tràmit al qual es referix l'apartat anterior interrompra el que, si és el cas, acorde la sala sobre la inadmissió del mateix recurs.

Article 234. *Acumulació.*

1. La sala acordarà en resolució motivada i sense recurs ulterior, d'ofici o a instància de part, abans de l'assenyalament per a la votació i la resolució o per a la vista, si és el cas, l'acumulació dels recursos en tràmit en els quals hi haja identitat d'objecte i d'alguna de les parts. No obstant això, l'acumulació es podrà deixar sense efecte en tot o en part si s'evidencien posteriorment causes que justifiquen la tramitació separada.

2. Es designarà magistrat ponent dels recursos acumulats el que, d'ells, haja sigut nomenat primerament, i en igualtat de dates, el més modern.

3. En els recursos sobre pretensions derivades d'un mateix accident de treball o malaltia professional, quan hi haja més d'una secció, coneixerà d'estos la secció que estiga coneixent del primer dels recursos esmentats, sempre que conste l'esmentada circumstància de les actuacions o es pose de manifest al tribunal per alguna de les parts.

4. L'acumulació produirà l'efecte de discutir-se i resoldre's conjuntament totes les qüestions plantejades.

5. El secretari judicial vetllarà pel compliment del que disposa este article, i informarà el tribunal dels recursos en els quals es complisquen els requisits esmentats, a fi que es resolga sobre l'acumulació.

Article 235. *Imposició de costes i conveni transaccional.*

1. La sentència imposarà les costes a la part vençuda en el recurs, excepte quan gaudisca del benefici de justícia gratuïta o quan es tracte de sindicats, o de funcionaris públics o personal estatutari que hagen d'exercir els seus drets com a empleats públics davant de l'orde social.

Les costes comprendran els honoraris de l'advocat o del graduat social col·legiat de la part contrària que haja actuat en el recurs en defensa o en representació tècnica de la part, sense que l'atribució en les costes dels esmentats honoraris pugua superar la quantitat de mil dos-cents euros en recurs de suplicació, i de mil huit-cents euros en recurs de cassació.

2. La regla general del venciment establida en l'apartat anterior no s'aplicarà quan es tracte de procés sobre conflicte col·lectiu, en el qual cada part es farà càrrec de les costes causades a la seua instància. No obstant això, la sala podrà imposar el pagament de les costes a qualsevol de les parts que en el procés esmentat o en el recurs haja actuat amb temeritat o mala fe.

3. La sala que resolga el recurs de suplicació o cassació o declare la seua inadmissibilitat podrà imposar a la part recurrent que haja actuat amb mala fe o temeritat la multa que indiquen l'apartat 4 de l'article 75 i l'apartat 3 de l'article 97, així com quan entenga que el recurs es va interposar amb propòsit dilatori. Igualment en eixos casos, imposarà al litigant esmentat, excepte quan siga treballador, funcionari, personal estatutari o beneficiari de la Seguretat Social, els honoraris dels advocats i, si és el cas, dels graduats socials col·legiats que actuen en el recurs dins dels límits que fixa el paràgraf primer d'este article. Quan la sala pretenga imposar d'ofici les mesures anteriors, oirà prèviament les parts personades en la forma que establisca.

4. Les parts podran aconseguir, en qualsevol moment durant la tramitació del recurs, un conveni transaccional que, si no s'observa cap lesió greu per a alguna de les parts, frau de llei o abús de dret, l'ha d'homologar l'òrgan jurisdiccional que estiga tramitant el recurs, per mitjà d'interlocutòria, i així posarà fi al litigi i cada part assumirà les costes causades a la seua instància, amb la devolució del depòsit constituït. El conveni transaccional, una vegada homologat, substituïx el contingut d'allò que s'ha resolt en la sentència o sentències anteriorment dictades en el procés i la resolució que l'homologue constituïx títol executiu. La impugnació de la transacció judicial aconseguida així s'efectuarà davant de l'òrgan jurisdiccional que haja acordat l'homologació, per mitjà de l'exercici per les parts de l'acció de nul·litat per les causes que invaliden els contractes o pels possibles perjudicats amb fonament en la seua il·legalitat o lesivitat, seguint els tràmits establits per a la impugnació de la conciliació judicial, sense que contra la sentència dictada es pugui interposar cap recurs.

TÍTOL VI

De la revisió de sentències i laudes arbitrals fermes, i del procés d'error judicial

Article 236. *Revisió i error judicial, competència i tramitació.*

1. Contra qualsevol sentència ferma dictada pels òrgans de l'orde jurisdiccional social i contra els laudes arbitrals fermes sobre matèries objecte de coneixement de l'orde social serà procedent la revisió que preveu la Llei 1/2000, de 7 de gener, d'Enjudiciament Civil, pels motius de l'article 510 i pel que regula l'apartat 3 de l'article 86 d'esta llei. La revisió se sol·licitarà davant de la Sala Social del Tribunal Suprem.

En la revisió no se celebrarà vista, excepte quan ho acorde així el tribunal o quan s'haja de practicar una prova. En cas de condemna en costes, caldrà ajustar-se al que preveu l'article anterior i el depòsit per a recórrer tindrà la quantia que esta llei assenyala per als recursos de cassació.

La revisió s'inadmetrà si no concorren els requisits i pressupòsits processals exigibles o si no s'han esgotat prèviament els recursos jurisdiccional que la llei preveu perquè la

sentència puga considerar-se ferma; com també si es formula pels mateixos motius que s'haurien pogut plantejar, si concorrien els pressupòsits per a això, en l'incident de nul·litat d'actuacions que regula l'article 241 de la Llei Orgànica del Poder Judicial o per mitjà de l'audiència al demandat rebel que estableix l'article 185 d'esta llei, o quan plantejats aquells els motius mencionats hagen sigut desestimats per resolució ferma.

2. El procés d'error judicial, destinat a reparar el dany produït per una resolució ferma errònia que no té possibilitat de rectificació per la via normal dels recursos, quan siga competència de la Sala Social del Tribunal Suprem, se seguirà pels tràmits i requisits que estableixen per a la declaració d'error judicial els articles 292 i concordants de la Llei Orgànica del Poder Judicial, amb les especialitats sobre depòsits, vista i costes establides per a la revisió i sense que l'apreciació de l'error puga fonamentar-se en proves diferents de les practicades en les actuacions processals origen del mateix presumpte error.

LLIBRE QUART

De l'execució de sentències

TÍTOL I

De l'execució de sentències i la resta de títols executius

CAPÍTOL I

Disposicions de caràcter general

Secció 1a. Normes generals

Article 237. *Competència.*

1. Les sentències fermes i la resta de títols, judicials o extrajudicials, als quals esta llei atorga eficàcia per a iniciar directament un procés d'execució, es portaran a efecte en la forma que estableix la Llei d'Enjudiciament Civil per a l'execució de sentències i títols constituïts amb intervenció judicial, amb les especialitats que preveu esta llei.

2. L'execució la portarà a efecte l'òrgan judicial que haja conegut de l'assumpte en instància, incloent-hi el supòsit de resolucions que aproven o homologuen transaccions judicials, acords de mediació i acords aconseguits en el procés. Quan en la constitució del títol no hi haja hagut intervenció judicial, serà competent el jutjat en la circumscripció del qual s'haja constituït.

3. En els supòsits d'acumulació d'execucions i en els d'atribució en exclusiva del coneixement de l'execució a determinats jutjats socials en l'àmbit d'una mateixa circumscripció, caldrà ajustar-se a la seua regulació específica.

4. On hi haja diversos jutjats socials es podrà establir, en els termes que preveu la Llei Orgànica del Poder Judicial, que el coneixement de les execucions l'assumisquen en exclusiva determinats jutjats de la mateixa circumscripció, amb exclusió total o parcial del repartiment d'altres assumptes.

5. En cas de concurs, caldrà ajustar-se al que estableix la Llei Concursal.

Article 238. *Qüestions incidentals.*

Les qüestions incidentals que es promoguen en execució se substanciaran citant a dia cert, en el termini de cinc dies, les parts, que podran al·legar i provar allò que convinga al seu dret, i conclouran per interlocutòria o, si és el cas, per decret que hauran de dictar-se en el termini de tres dies. La interlocutòria que resolga l'incident, si és impugnable en suplicació o cassació, atés el caràcter de les qüestions decidides, haurà d'expressar els fets que estime provats.

Quan la compareixença tinga lloc davant del magistrat, es registrarà en un suport apte per a la gravació i reproducció del so i de la imatge d'acord amb el que preveu l'article 89.

Article 239. Sol·licitud d'execució.

1. L'execució de les sentències fermes s'iniciarà a instància de part, excepte les que recaiguen en els procediments d'ofici, l'execució de les quals s'iniciarà d'esta manera.

2. L'execució podrà sol·licitar-se en el moment que la sentència o resolució judicial executable haja esdevingut ferma o des que el títol haja quedat constituït o, si és el cas, des que l'obligació declarada en el títol executiu siga exigible, per mitjà d'un escrit de l'interessat en el qual, a més de les dades identificatives de les parts, expressarà:

a) Amb caràcter general, la classe de tutela executiva que es pretén en relació amb el títol executiu adduït.

b) Si es tracta d'execucions dineràries, la quantitat líquida reclamada com a principal, així com la que es considere per a interessos de demora i costes conforme a l'article 251.

c) Els béns de l'executat susceptibles d'embargament dels quals tinga coneixement i, si és el cas, si els considera suficients per al fi de l'execució.

d) Les mesures que propose per a portar a degut efecte l'execució.

En el cas de títols extrajudicials o de resolucions dictades per un altre òrgan jurisdiccional, s'haurà d'acompanyar el testimoni de la resolució, amb expressió de la seua fermesa, o el certificat de l'organisme administratiu, conciliador, mediador o arbitral corresponent.

3. Iniciada l'execució, esta es tramitarà d'ofici i es dictaran a este efecte les resolucions necessàries. No serà aplicable el termini d'espera que preveu l'article 548 de la Llei d'Enjudiciament Civil. No obstant això, si la part executada complix en la seua integritat l'obligació exigida continguda en el títol, incloent-hi en el cas d'execució dinerària l'abonament dels interessos processals si són procedents, dins del termini dels vint dies següents a la data de fermesa de la sentència o resolució judicial executable o des que el títol haja quedat constituït o, si és el cas, des que l'obligació declarada en el títol executiu siga exigible, no se li imposaran les costes de l'execució que s'haja instat.

4. L'òrgan jurisdiccional despatxarà l'execució sempre que concórreguen els pressupòsits i requisits processals, el títol executiu no continga cap irregularitat formal i els actes d'execució que se sol·liciten siguen conformes amb la naturalesa i contingut del títol. Contra la interlocutòria que resolga la sol·licitud d'execució es podrà interposar un recurs de reposició, en el qual, a més d'al·legar les possibles infraccions en què haja d'incórrer la resolució i el compliment o incompliment dels pressupòsits i requisits processals exigits, es podrà deduir l'oposició a l'execució despatxada adduint pagament o compliment justificat documentalment, prescripció de l'acció executiva o altres fets impeditius, extintius o excloents de la responsabilitat que es pretenga executar sempre que hagen succeït després de la constitució del títol, i la compensació de deutes no serà admissible com a causa d'oposició a l'execució.

L'escrit de reposició presentat es traslladarà per a impugnació a la part contrària, llevat que l'òrgan jurisdiccional, en atenció a les qüestions plantejades o per afectar fets necessitats de prova, acorde seguir el tràmit incidental de l'article 238.

5. Només es pot decretar la inexecució d'una sentència o un altre títol executiu si s'ha decidit expressament en una resolució motivada, i es fonamenta en una causa prevista en una norma legal i no interpretada restrictivament. Contra la interlocutòria que resolga el recurs de reposició interposat contra la interlocutòria que denegue el despatx de l'execució serà procedent el recurs de suplicació o de cassació ordinari, si és el cas.

Article 240. Parts i subjectes de l'execució.

1. Els qui, sense figurar com a creditors o deutors en el títol executiu o sense haver sigut declarats successors d'uns o d'altres, al·leguen un dret o interès legítim i personal que pugua resultar afectat per l'execució que es tracte de dur a terme, tindran dret a intervindre en condicions d'igualtat amb les parts en els actes que els afecten.

2. La modificació o canvi de parts en l'execució s'ha d'efectuar, si hi ha oposició i és necessària una prova, a través del tràmit incidental previst en l'article 238. Perquè puga declarar-se, és requisit indispensable que el canvi substantiu en el qual es fonamenta, basat en fets o circumstàncies jurídiques sobrevinguts, s'haja produït després de la constitució del títol objecte d'execució.

3. En el cas de títols executius davant d'entitats sense personalitat jurídica que actuen en el tràfic com a subjectes diferenciats, podrà despatxar-se l'execució contra els socis, partícips, membres o gestors que hagen actuat en el tràfic jurídic o contra els treballadors en nom de l'entitat, sempre que s'acredite complidament a juí del jutge o tribunal, per mitjà de l'incident d'execució que preveu l'article 238, la condició de soci, partípic, membre o gestor i l'actuació contra tercers o contra els treballadors en nom de l'entitat. El que disposa el paràgraf anterior no serà aplicable a les comunitats de propietaris d'immobles en règim de propietat horitzontal.

4. El Ministeri Fiscal serà sempre part en els processos d'execució derivats de títols executius en els quals s'haja declarat la vulneració de drets fonamentals i de llibertats públiques, i vetlarà especialment per la integritat de la reparació de les víctimes.

Article 241. *Tutela executiva.*

1. L'execució es portarà a efecte en els mateixos termes que estableix el títol que s'executa.

2. Contra la part que, requerida a este efecte, deixe transcórrer injustificadament el termini concedit sense efectuar allò que s'ha ordenat, i mentres no complisca o no acredite la impossibilitat del compliment específic, el secretari judicial, a fi d'obtindre i assegurar el compliment de l'obligació que execute, podrà imposar, després d'audiència de les parts, constreyniments pecuniaris quan execute obligacions de donar, fer o no fer o per a obtindre el compliment de les obligacions legals imposades en una resolució judicial. Per a fixar la quantia dels constreyniments es tindrà en compte la seua finalitat, la resistència al compliment i la capacitat econòmica del requerit, i es podran modificar o deixar sense efecte, ateses la conducta ulterior i la justificació que sobre aquells aspectes puga efectuar qui siga objecte de constreyniment. La quantitat fixada, que s'ingressarà en el Tresor Públic, no podrà excedir, per cada dia de retard en el compliment, la suma de tres-cents euros.

3. De la mateixa manera i amb tràmits idèntics, l'òrgan judicial podrà imposar multes coercitives als qui, no sent part en l'execució, incomplisquen injustificadament els seus requeriments tendents a aconseguir la deguda i completa execució del que s'ha resolt o per a obtindre el compliment de les obligacions legals imposades en una resolució judicial. Tot això sense perjudi de la possible responsabilitat derivada del que disposa l'apartat 3 de l'article 75.

Article 242. *Execució parcial.*

1. Podrà executar-se parcialment la sentència, encara que s'haja interposat recurs, respecte dels pronunciaments que no hagen sigut impugnats.

2. Per a això caldrà que, per la naturalesa de les pretensions, siga possible un pronunciament separat que no prejudge les restants qüestions impugnades.

3. Contra la interlocutòria que resolga el recurs de reposició interposat contra la interlocutòria en què es denegue el despatx de l'execució definitiva parcial serà procedent un recurs de suplicació o de cassació ordinari, si és el cas.

Article 243. *Termini per a sol·licitar l'execució.*

1. Sense perjudi del que disposa l'article 279, el termini per a instar l'execució serà igual al que fixen les lleis substantives per a l'exercici de l'acció que tendisca al reconeixement del dret l'execució del qual es pretenga. Este termini serà de prescripció a tots els efectes.

2. En tot cas, el termini per a reclamar el compliment de les obligacions d'entregar sumes de diners serà d'un any. No obstant això, quan es tracte del pagament de prestacions periòdiques de la Seguretat Social, el termini per a instar l'execució serà el mateix que el que fixen les lleis substantives per a l'exercici de l'acció per al reconeixement del dret a la prestació del qual es tracte o serà imprescriptible si este dret té este caràcter en eixes lleis.

Si l'entitat gestora o col·laboradora de la Seguretat Social ha procedit, per aplicació de l'article 126 del text refós de la Llei General de la Seguretat Social, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1994, de 20 juny, al pagament de les prestacions econòmiques de les quals haja sigut declarada responsable l'empresa, podrà instar l'execució de la sentència en els terminis que estableix el paràgraf anterior a comptar des de la data de pagament per part de l'entitat que haja anticipat la prestació.

3. Iniciada l'execució, es podrà reiniciar en qualsevol moment mentres no estiga complida en la seua integritat l'obligació que s'execute, inclús si les actuacions han sigut arxivades per declaració d'insolvència provisional de l'executat.

Article 244. *Supòsits de suspensió i ajornament de l'execució.*

1. L'execució únicament podrà ser suspesa en els casos següents:

- a) Quan així ho estableisca la llei.
- b) A petició de l'executant o de les dos parts per un màxim de tres mesos, llevat que l'execució derive d'un procediment d'ofici.

2. Suspès o paralytitzat el procés a petició de l'executant o per causa que li siga imputable i transcorregut un mes sense que n'haja instat la continuació o arribat el termini al qual es referix la lletra b) de l'apartat anterior, el secretari judicial el requerirà perquè manifeste, en el termini de cinc dies, si l'execució ha de seguir avant i sol·licite el que convinga al seu dret, amb l'advertència que transcorregut este últim termini s'arxivaran les actuacions.

3. Si el compliment immediat de l'obligació que s'executa pot ocasionar a treballadors dependents de l'executat perjudicis desproporcionats en relació amb els que es derivarien a l'executant del no-compliment exacte, per posar en perill cert la continuïtat de les relacions laborals subsistents en l'empresa deutora, el secretari judicial, mitjançant un decret recurrible directament en revisió, podrà concedir, amb audiència prèvia dels interessats i en les condicions que estableisca, un ajornament pel temps imprescindible.

4. L'incompliment de les condicions que s'establisquen comportarà, sense necessitat de declaració expressa ni de requeriment previ, la pèrdua del benefici concedit.

Article 245. *Regles per a la suspensió de l'execució.*

1. Excepte en els casos que expressament estableisca la llei, les resolucions dictades en execució es portaran a efecte, no obstant la seua impugnació, i no serà necessari efectuar consignacions per a recórrer contra estes en suplicació o cassació, excepte per a recórrer contra la interlocutòria resolutòria de l'incident de no-readmissió, si en l'execució en el moment de l'anunci o de la preparació no hi ha embargament actual i suficient de béns i drets realitzables en l'acte o ingrés de quantitats en el compte del jutjat per a atendre l'import objecte de l'execució. L'entrega de quantitats podrà demorar-se, en tot o en part, motivadament fins a la fermesa de la resolució impugnada.

2. No obstant això, l'òrgan executor, durant un mes, excepcionalment prorrogable per un altre, podrà suspendre cautelarment, amb exigència o no de fiança, la realització dels actes executius que puguen produir un perjudic de reparació impossible o difícil. La mateixa facultat tindrà la sala que conega del recurs interposat contra les resolucions de l'òrgan executor i pel temps de tramitació del recurs.

3. La suspensió o la seua denegació podrà ser modificada en virtut de circumstàncies sobrevingudes o que no van poder conèixer-se en el moment que es va resoldre la suspensió.

Article 246. *Transacció en l'execució.*

1. Es prohibix la renúncia dels drets reconeguts per sentències favorables al treballador, sense perjudi de la possibilitat de transacció dins dels límits legalment establits.

2. La transacció en el procés d'execució s'haurà de formalitzar per mitjà de conveni, subscrit per totes les parts afectades en l'execució i sotmés a homologació judicial per a la seua validesa, i haurà de ser notificat, si és el cas, al Fons de Garantia Salarial.

3. El conveni podrà consistir en l'ajornament o en la reducció del deute, o en les dos coses alhora, i s'entendrà en eixos casos que l'incompliment d'algun dels terminis o de les obligacions parcials acordades determina la fi de l'ajornament o el venciment de la totalitat de l'obligació; podrà consistir, igualment, en l'especificació, en la novació objectiva o subjectiva o en la substitució per una altra equivalent de l'obligació que conté el títol, en la determinació de la forma de compliment, en especial del pagament efectiu dels deutes dineraris, en la constitució de les garanties addicionals procedents i, en general, en els pactes lícits que puguen establir les parts.

4. L'òrgan jurisdiccional homologarà el conveni per mitjà d'interlocutòria, vetlant per l'equilibri necessari de les prestacions i la igualtat entre les parts, llevat que l'acord siga constitutiu de lesió greu per a alguna de les parts o per a tercers, de frau de llei o d'abús de dret, o contrari a l'interés públic, o afecte matèries que es troben fora del poder de disposició de les parts. L'execució continuarà fins que no es constate el compliment total del conveni, i serà títol executiu la resolució d'homologació de l'acord en substitució del títol executiu inicial.

5. La impugnació de la interlocutòria per la qual s'aprove la transacció en l'execució s'efectuarà davant de l'òrgan jurisdiccional que l'haja homologada i es regirà pel que s'ha disposat per a la impugnació de la conciliació judicial.

Secció 2a. *Normes sobre execucions col·lectives*

Article 247. *Execució en conflictes col·lectius.*

1. Les sentències que recauen en processos de conflictes col·lectius estimatoris de pretensió de condemna i susceptibles d'execució individual en els termes de l'apartat 3 de l'article 160 podran ser objecte d'execució definitiva d'acord amb les regles generals d'esta, amb les especialitats següents:

a) Els subjectes legitimats iniciaran el procés d'execució per mitjà d'un escrit. Estan legitimats, en nom propi o en el dels afectats pel títol executiu en els conflictes d'empresa o d'àmbit inferior, l'empresari i els representants legals o sindicals dels treballadors, i en els conflictes d'àmbit superior a l'empresa, les associacions patronals i els sindicats afectats. Els òrgans unitaris de l'empresa contra la qual s'interpose l'execució, així com l'empresa davant de la qual s'inste esta, estaran legitimats en este procés d'execució encara que no hagen sigut part en el procediment previ de constitució del títol executiu. En tot cas, els sindicats més representatius i els representatius, de conformitat amb els articles 6 i 7 de la Llei Orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de Llibertat Sindical, les associacions empresarials representatives en els termes de l'article 87 de l'Estatut dels Treballadors i els òrgans de representació legal o sindical dels treballadors podran personar-se com a parts en l'execució, encara que no hagen sigut part en el procediment previ de constitució del títol executiu, sempre que el seu àmbit d'actuació es corresponga o siga més ampli que el del conflicte. El Fons de Garantia Salarial serà sempre part en estos processos.

b) El sindicat acreditarà l'autorització per a instar o adherir-se al procés d'execució respecte als seus afiliats en la forma que establix l'article 20 d'esta llei. Amb relació als no afiliats, ho acreditarà per mitjà d'autorització documentada davant de qualsevol òrgan judicial o de mediació o conciliació social o davant de la persona expressament autoritzada pel sindicat, i esta farà constar sota la seua responsabilitat l'autenticitat de la firma del treballador en l'autorització efectuada en presència seua i adjuntarà els documents

d'acreditació oportuns. Este últim sistema d'acreditació s'aplicarà en cas que, qui inste l'execució, siga un òrgan de representació unitària dels treballadors.

c) El secretari judicial, comprovada la legitimació activa dels executants i que el títol executiu és susceptible d'execució individual en els termes que estableix l'apartat 3 de l'article 160 d'esta llei, requerirà la part executada perquè, si es tracta d'execució pecuniària, en el termini d'un mes, que podrà prorrogar-se un altre mes quan la complexitat de l'assumpte ho exigisca, amb relació a cada un dels treballadors en la representació dels quals s'inste l'execució, quantifique individualitzadament el deute i propose, si és el cas, una fórmula de pagament.

d) Si l'executat complix el requeriment, el secretari judicial instarà la part executant perquè manifeste la conformitat o disconformitat amb les dades proporcionades, així com sobre la proposta de pagament, en el termini d'un mes, que podrà prorrogar-se un altre mes quan ho requerisca la complexitat de l'assumpte.

e) Si la part executant accepta, en tot o en part, les dades subministrades de contrari sobre la quantificació i la proposta de pagament, el secretari judicial documentarà, si és el cas, l'avinença en els punts sobre els quals hi haja conformitat, incloent-hi l'abonament dels interessos procedents, però sense imposició de costes.

f) Si l'executat no complix el requeriment i s'oposa formalment a l'execució, en tot o en part, en el terme concedit, o si la part executant no accepta, en tot o en part, les dades proporcionades per aquell o la seua proposta de pagament, se seguirà el tràmit incidental que preveu l'article 238.

g) Per a concretar, si és el cas, si els sol·licitants estan afectats pel títol i les quantitats líquides individualitzades objecte de condemna, les parts hauran d'aportar una prova pericial o d'experts, o la proposició d'una prova conjunta d'eixa classe o encomanar a l'òrgan judicial el nomenament d'un pèrit o d'un expert amb este fi. El jutge o tribunal dictarà interlocutòria en la qual, prèvia resolució de les causes d'oposició que haja formulat la part executada, resoldrà si, segons les dades, característiques i requisits que estableix el títol executiu, reconeix els sol·licitants com a compresos en la condemna i, en el cas de condemna de quantitat, l'import líquid individualment reconegut a favor seu, i dictarà, a continuació, l'orde general d'execució en els termes que estableix esta llei.

h) Contra les resolucions que es dicten d'acord amb el que disposen els apartats anteriors es podrà interposar recurs de reposició, que no suspendrà la seua execució i no tindrà recurs ulterior.

i) Els títols executius d'àmbit superior a l'empresa s'executaran col·lectivament empresa per empresa.

j) Els subjectes que, tot i poder resultar beneficiats pel títol executiu, no vullguen exercir la seua acció en el procés d'execució col·lectiu, podran, si és el cas, formular-la individualment a través del procés declaratiu que corresponga.

2. La modalitat d'execució de sentències fermes que regula este article serà aplicable a la resta de títols executius, judicials o extrajudicials, de naturalesa social, estimatoris de pretensió de condemna i susceptibles d'execució individual en els termes de l'apartat 3 de l'article 160, així com a les sentències fermes o altres títols executius sobre mobilitat geogràfica o modificacions substancials de condicions de treball de caràcter col·lectiu.

CAPÍTOL II

De l'execució dinerària

Secció 1a. Normes generals

Article 248. *Concurrència d'embargaments.*

1. En cas de concurrència d'embargaments decretats per òrgans judicials de l'orde jurisdiccional social sobre uns mateixos béns, la preferència per a seguir la via de

constrenyiment contra estos correspon, sense perjudi del que estableix esta llei en els supòsits d'acumulació d'execucions, a l'òrgan que amb prioritat va embargar els béns.

No obstant això, l'embargador posterior podrà continuar la via de constrenyiment si queden garantits els drets dels embargadors anteriors.

2. La regla anterior no afectarà la prelación de crèdits entre diversos creditors.

3. En cas de concurs, les accions d'execució que puguen exercir els treballadors per al cobrament dels salaris i indemnitzacions per acomiadament que els puguen deure queden sotmeses al que estableix la Llei Concursal.

Article 249. *Manifestació de béns per a l'execució.*

1. L'executat està obligat a efectuar, a requeriment del secretari judicial, una manifestació sobre els seus béns o drets, amb la precisió necessària per a garantir les seues responsabilitats. Així mateix, haurà d'indicar les persones que tenen drets de qualsevol naturalesa sobre els seus béns i, si estan subjectes a un altre procés, concretar els aspectes d'este que puguen interessar a l'execució.

2. Esta obligació incumbirà, quan es tracte de persones jurídiques, els seus administradors o les persones que legalment les representen, i quan es tracte de comunitats de béns o grups sense personalitat, els qui apareguen com a organitzadors, directors o gestors.

3. En cas que els béns estiguen gravats amb càrregues reals, l'executat estarà obligat a manifestar l'import del crèdit garantit i, si és el cas, la part pendent de pagament en eixa data.

Esta informació es podrà reclamar al titular del crèdit garantit d'ofici o a instància de part o de tercer interessat.

Article 250. *Investigació judicial del patrimoni de l'executat.*

1. Si no es té coneixement de l'existència de béns suficients, el secretari judicial haurà de dirigir-se als organismes i registres públics pertinents a fi que faciliten la relació de tots els béns o drets del deutor dels quals tinguen constància, després que estos realitzen, si cal, els esbrinaments legalment possibles.

2. El secretari judicial, dins dels límits del dret a la intimitat personal, també podrà dirigir-se o demanar la informació necessària per a aconseguir l'efectivitat de l'obligació pecuniària que execute d'entitats financeres o depositàries o d'altres persones privades que per l'objecte de la seua activitat normal o per les seues relacions jurídiques amb l'executat hagen de tindre constància dels béns o drets d'este o puguen ser-ne deutores.

Article 251. *Interessos de demora i costes.*

1. Llevat que motivadament es dispose una altra cosa, la quantitat per la qual es despatxe l'execució en concepte provisional d'interessos de demora i costes no excedirà, per als primers, l'import dels que es meritarien durant un any i, per a les costes, el deu per cent de la quantitat objecte de constrenyiment en concepte de principal.

2. Quant als interessos de la mora processal, caldrà ajustar-se al que disposa l'article 576 de la Llei d'Enjudiciament Civil. No obstant això, transcorreguts tres mesos del despatx de l'execució sense que l'executat complisca en la seua integritat l'obligació, si s'aprecia falta de diligència en el compliment de l'executòria, s'ha incomplert l'obligació de manifestar béns o s'han ocultat elements patrimonials transcendents en esta manifestació, es podrà incrementar l'interés legal que s'ha d'abonar en dos punts.

Article 252. *Notificació als representants dels treballadors de l'empresa deutora.*

Atesa la quantitat objecte de constrenyiment, les interlocutòries en les quals es despatxe l'execució i les resolucions en les quals es decreten embargaments es notificaran als representants unitaris i sindicals dels treballadors de l'empresa deutora, a l'efecte que puguen comparéixer en el procés.

Article 253. *Intervenció en l'execució del Fons de Garantia Salarial i les entitats gestores o servicis comuns de la Seguretat Social.*

1. El Fons de Garantia Salarial i les entitats gestores o servicis comuns de la Seguretat Social, quan estiguen legitimats per a intervindre en el procés, queden obligats a assumir el depòsit, l'administració, la intervenció o el peritatge dels béns embargats, i designaran amb este fi una persona idònia, des que el secretari judicial els ho requerisca mitjançant un decret. D'eixa obligació podran alliberar-se si justifiquen davant del secretari la impossibilitat de complir-la o la seua desproporcionada onerositat.

2. La mateixa obligació i amb els mateixos límits, motivadament, pot imposar-se a qualsevol persona o entitat que per la seua activitat i mitjans pugua fer-se'n càrrec, sense perjudici del rescabament de gastos i abonament de les remuneracions procedents d'acord amb la llei.

3. Les actuacions materials relatives al depòsit, conservació, transport, administració i publicitat per a la seua venda dels béns judicialment embargats podrà encomanar-se a entitats autoritzades administrativament amb eixe fi o a les entitats que preveu la Llei d'Enjudiciament Civil respecte d'això, si així ho acorda el secretari judicial.

Secció 2a. L'embargament

Article 254. *Orde en els embargaments. Béns embargables.*

1. Si consta l'existència de béns suficients, l'embargament que es decrete s'ajustarà a l'orde legalment establert. En cas contrari i a fi d'assegurar l'efectivitat de la resolució judicial l'execució de la qual s'insta, s'efectuarà l'adequació a l'orde una vegada coneguts els béns.

2. Serà nul l'embargament sobre béns i drets l'existència efectiva dels quals no conste. No obstant això, es podran embargar saldos favorables de comptes i depòsits que es troben en bancs, caixes o qualsevol altra persona o entitat pública o privada de depòsit, crèdit, estalvi i finançament, tant els existents en el moment de l'embargament, com els que es produïsquen posteriorment, així com disposar la retenció i posada a disposició del jutjat de qualssevol béns o quantitats que es meriten en el futur a favor de l'executat com a conseqüència de les relacions d'este amb l'entitat depositària, sempre que, en raó del títol executiu, el secretari judicial haja determinat una quantitat com a límit màxim a eixos efectes.

Els mencionats saldos, depòsits o altres béns, i en general qualsevol altre bé embargable, són susceptibles d'embargament amb independència de la naturalesa dels ingressos o rendes que hagen pogut contribuir a generar-los. A estos efectes, les limitacions absolutes o relatives d'inembargabilitat que puguen afectar ingressos o rendes de caràcter periòdic conforme a l'article 607 de la Llei d'Enjudiciament Civil s'aplicaran a partir de l'embargament en el moment de la generació o meritació de cada una de les mensualitats o venciments de les rendes.

També podrà acordar-se l'administració judicial, en els termes que establix l'article 256, quan es comprove que l'entitat pagadora o perceptora no complix l'orde de retenció o ingrés, sense perjudici de les altres responsabilitats que siguen procedents segons el que disposa l'apartat 3 de l'article 241 per falta de col·laboració amb l'execució i efectivitat del que s'ha resolt.

Article 255. *Embargament de béns immobles.*

1. Si els béns embargats són immobles o altres inscripibles en registres públics, el secretari judicial ordenarà d'ofici que es lliure i es remeta directament al registrador un manament perquè practique l'assentament que corresponga relatiu a l'embargament practicat, expedisca un certificat d'haver-ho fet, de la titularitat dels béns i, si és el cas, de les seues càrregues i gravàmens.

2. El registrador haurà de comunicar a l'oficina judicial l'existència d'assentaments ulteriors que puguen afectar l'embargament anotat.

Article 256. Administració judicial dels béns embargats.

1. Podrà constituir-se una administració o una intervenció judicial quan siga necessari per la naturalesa dels béns o drets embargats.

2. Amb esta finalitat, el secretari judicial citarà a dia cert les parts davant d'ell perquè arriben a un acord i, una vegada aconseguit, si és el cas, establirà mitjançant un decret els termes de l'administració judicial en consonància amb l'acord.

3. Per al supòsit que no s'aconseguisca un acord, el secretari els convocarà a compareixença davant del jutge o magistrat que va dictar l'orde general d'execució, a fi que efectuen les al·legacions i proves que consideren oportunes sobre la necessitat o no de nomenament d'administrador o interventor, persona que haja d'exercir este càrrec, exigència o no de fiança, forma d'actuació, rendició de comptes i retribució procedent, i resoldrà per mitjà d'interlocutòria el que siga procedent.

4. L'administrador o, si és el cas, l'interventor nomenat haurà de retre compte final de la seua gestió.

Article 257. Designació de depositari.

Pot ser designat depositari l'executant o l'executat, excepte oposició justificada de la part contrària. El secretari judicial també pot aprovar la designació com a depositari d'un tercer, si hi ha comú acord de les parts o a proposta d'una d'elles, sense oposició justificada de la contrària.

Article 258. Reembargament.

1. Si els béns estaven prèviament embargats, el secretari judicial que haja acordat el reembargament adoptarà les mesures oportunes per a la seua efectivitat.

2. L'oficina judicial o administrativa a la qual es comuniquen el reembargament acordarà el que corresponga per a garantir-lo i, en el termini màxim de deu dies, informarà el reembargador sobre les circumstàncies i valor dels béns, quantitat objecte de constrenyiment de la qual responguen i estat de les seues actuacions.

3. Així mateix, haurà de comunicar a l'òrgan que va decretar el reembargament les resolucions ulteriors que puguen afectar els creditors reembargadors.

Article 259. Adopció de l'embargament.

1. El secretari judicial, després de la dació de compte pel gestor processal i administratiu de la diligència d'embargament positiva, ratificarà o modificarà allò que ha efectuat la comissió executiva, i acordarà, si és el cas, l'adopció de les garanties necessàries per a assegurar l'embargament segons la naturalesa dels béns embargats.

2. Podrà també, en qualsevol moment, atesa la suficiència dels béns embargats, acordar la millora, reducció o alçament dels embargaments practicats.

Article 260. Terceria de domini.

1. El tercer que invoque el domini sobre els béns embargats, adquirit amb anterioritat a l'embargament, podrà demanar l'alçament de l'embargament davant de l'òrgan de l'orde jurisdiccional social que conega de l'execució i que als mers efectes prejudicials resoldrà sobre el dret al·legat, i alçarà si és el cas l'embargament.

2. La sol·licitud, a la qual s'adjuntarà el títol en el qual es fonamenta la pretensió, l'haurà de formular el tercer amb una antelació a la data assenyalada per a la realització de la primera subhasta no inferior a quinze dies.

3. Admesa la sol·licitud, se seguirà el tràmit incidental que regula esta llei. El secretari judicial suspendrà les actuacions relatives a la liquidació dels béns discutits fins a la resolució de l'incident.

Secció 3a. Realització dels béns embargats

Article 261. Taxació dels béns embargats.

1. Quan siga necessari taxar els béns embargats prèviament a la seua realització, el secretari judicial designarà el pèrit taxador que corresponga entre els qui presten servici en l'Administració de Justícia, i a més o si no n'hi ha podrà requerir la designació d'una persona idònia a les entitats obligades legalment a assumir el peritatge.

2. El nomenament efectuat es comunicarà a les parts o tercers que conste que tenen drets sobre els béns que s'han de taxar perquè, dins del segon dia, puguen designar-ne uns altres per la seua part, amb la prevenció que, si no ho fan, se'ls considerarà que estan conformes.

Article 262. Deducció de càrregues.

Si els béns o drets embargats estan afectes amb càrregues o gravàmens que hagen de quedar subsistents després de la venda o adjudicació judicial, el secretari, amb la col·laboració pericial i demanant les dades que crega oportunes, practicarà la valoració d'aquells i deduirà el seu import del valor real dels béns, a fi de determinar el preu just.

Article 263. Procediments per a la liquidació dels béns.

1. Per a la liquidació dels béns embargats, podran utilitzar-se estos procediments:

a) Per venda en entitat autoritzada administrativament o en les entitats que preveu la Llei d'Enjudiciament Civil amb este fi, si així ho acorda el secretari judicial, siga quin siga el valor dels béns.

b) Per subhasta davant de fedatari públic, en els termes que s'establisquen reglamentàriament.

c) Per mitjà de subhasta judicial, en els casos en els quals no s'utilitzen els procediments anteriors.

d) Pels altres procediments que establix la legislació processal civil.

2. Si el que s'ha embargat són valors, es vendran en la forma que per a estos establix la Llei d'Enjudiciament Civil.

3. A fi de dotar-la de major efectivitat, la venda dels béns podrà realitzar-se per lots o per unitats.

Article 264. Realització dels béns.

La realització dels béns embargats s'ajustarà al que disposa la legislació processal civil, amb l'única excepció que, quan la subhasta resulte deserta els executants o, si no, els responsables legals solidaris o subsidiaris, tindran el dret a adjudicar-se els béns pel 30 per cent de l'avaluació, i amb este fi es donarà el termini comú de deu dies. Si no es fa ús d'este dret, s'alçarà l'embargament.

Article 265. Repartiment entre els executants.

Si l'adquisició en subhasta o l'adjudicació en pagament es realitza en favor d'una part dels executants i el preu d'adjudicació no és suficient per a cobrir tots els crèdits dels creditors restants, els crèdits dels adjudicatari només s'extingiran fins a la concurrència de la suma que sobre el preu d'adjudicació hauria de ser-los atribuïda en el repartiment proporcional. Si és inferior al preu els creditors adjudicatari hauran d'abonar l'excés en metàl·lic.

Article 266. *Qualitat de l'adquisició a favor dels executants o els seus representants.*

Només l'adquisició o l'adjudicació practicada en favor dels executants o dels responsables legals solidaris o subsidiaris podrà efectuar-se en qualitat de cessió a tercer.

Article 267. *Formalització de l'adjudicació de béns.*

1. No serà preceptiu documentar en escriptura pública el decret d'adjudicació.
2. Serà títol suficient per a la inscripció el testimoni del decret d'adjudicació, expedit pel secretari judicial.

Secció 4a. Pagament als creditors

Article 268. *Orde dels pagaments.*

1. Les quantitats que s'obtinguen en favor dels executants s'aplicaran, pel seu orde, al pagament del principal, interessos i costes una vegada liquidats aquells i taxades estes.
2. Si ho ha aprovat prèviament el jutge, el secretari judicial podrà anticipar al pagament del principal l'abonament dels gastos que necessàriament haja requerit la mateixa execució i el dels acreditats per tercers obligats a prestar la col·laboració judicialment requerida.

Article 269. *Liquidació d'interessos i costes.*

1. Coberta la quantitat objecte de constrenyiment en concepte de principal, el secretari practicarà diligència de liquidació dels interessos meritats.
2. La liquidació d'interessos es podrà formular al mateix temps que es realitze la taxació de costes i en la mateixa diligència. Si s'impugnen les dos operacions, la tramitació podrà acumular-se.
3. Els honoraris o drets d'advocats, incloent-hi els de les administracions públiques, procuradors i graduats socials col·legiats, meritats en l'execució es podran incloure en la taxació de costes.

Article 270. *Insuficiència de béns en execucions acumulades.*

Si les execucions seguides contra un mateix deutor estan acumulades i els béns embargats són insuficients per a satisfer la totalitat dels crèdits laborals, s'aplicaran solucions de proporcionalitat, amb respecte, en tot cas, a les preferències de crèdit que establixen les lleis.

Article 271. *Regles de repartiment entre els executants en cas d'insuficiència de béns del deutor. Proposta comuna de distribució.*

1. Entre els crèdits concurrents del mateix grau, es repartiran proporcionalment les quantitats obtingudes, sense tindre en compte cap tipus de prioritat temporal.
2. Si les quantitats obtingudes no són suficients per a cobrir la totalitat dels crèdits, es procedirà de la manera següent:
 - a) Si cap dels creditors concurrents al·lega preferència per al cobrament, el secretari judicial disposarà la distribució proporcional de quantitats a mesura que es vagen obtenint.
 - b) Si algun d'ells al·lega preferència, els creditors podran presentar, o el secretari judicial els pot requerir perquè ho facen, en el termini que se'ls fixe, una proposta comuna de distribució.
3. Si no es presenten o no coincidixen les propostes formulades, el secretari judicial, en el termini de cinc dies, dictarà decret que establisca provisionalment els criteris de distribució i concrete les quantitats corresponents a cada creditor d'acord amb aquells.

Article 272. Trasl·lat de la proposta de distribuci3.

1. La proposta comuna o la formulada pel secretari judicial es traslladarà, si és el cas, als creditors no proponents, a l'executat i al Fons de Garantia Salarial, perquè manifesten la seua conformitat o disconformitat en el termini de tres dies.
2. Si no es formula oposici3, el secretari judicial haurà d'aprovar la proposta comuna presentada o considerarà definitiva la distribuci3 que ell ha practicat. Si aquella es formula, es convocaran tots els interessats a una compareixenç·a, i es traslladaran els escrits presentats.

Article 273. Compareixenç·a per a l'aprovaci3 de la proposta de distribuci3.

1. Si en la compareixenç·a s'aconsegueix un acord de distribuci3, el secretari judicial podrà aprovar-la en el mateix acte. Als interessats que no compareguen injustificadament se'ls tindrà per conformes amb el que hagen acordat els compareixents.
2. Si no s'arriba a un acord, el secretari citarà els interessats a una compareixenç·a davant del jutge o tribunal, el qual continuarà l'incident, i s'efectuaran les al·legacions i proves relatives, si és el cas, a l'existència o subsistència de les preferències invocades. Es resoldran, per mitjà d'interlocutori·a, les qüestions plantejades i s'establirà la forma de distribuci3.

Article 274. Participaci3 en la distribuci3 proporcional.

Podran participar en la distribuci3 proporcional els qui, fins al moment d'obindre les quantitats que s'han de repartir, tinguen la condici3 d'executants dels processos acumulats, amb interlocutori·a ferma que despatxe l'execuci3 a favor seu.

Article 275. Tramitaci3 de les terceries de millor dret.

1. Les terceries fundades en el dret del tercer, siga o no creditor laboral de l'executat, a ser reintegrat del seu crèdit amb preferència al creditor executant s'hauran de deduir davant de l'3rgan judicial de l'orde social que conega de l'execuci3, i se substanciaran pel tràmit incidental que regula esta llei.
2. La terci·a així promoguda no suspendr·a l'execuci3 tramitada, que es continuarà fins a realitzar la venda dels béns embargats i el seu import es depositarà en l'entitat de crèdit corresponent.

Secci3 5a. Insolvència empresarial

Article 276. Intervenci3 del Fons de Garantia Salarial. Declaraci3 d'insolvència de l'empresa.

1. Prèviament a la declaraci3 d'insolvència, si el Fons de Garantia Salarial no ha sigut cridat anteriorment, el secretari judicial li donarà audiència, per un termini màxim de quinze dies, perquè pug·a instar la pràctica de les diligències que al seu dret convinga i designar béns del deutor principal que li consten.
2. Dins dels trenta dies següents a la pràctica de les diligències instades pel Fons de Garantia Salarial, el secretari judicial dictarà decret que declare, quan siga procedent, la insolvència total o parcial de l'executat, que fixe en este cas el valor pericial donat als béns embargats. La insolvència s'entendr·a a tots els efectes com a provisional fins que es coneguen béns a l'executat o es realitzen els béns embargats.
3. Declarada la insolvència d'una empresa, aix3 constituirà base suficient per a considerar la seua pervivència en altres execucions, i es podrà dictar el decret d'insolvència sense necessitat de reiterar els tràmits d'esbrinament de béns que establix l'article 250, si bé en tot cas s'haurà de donar audiència prèvia a la part actora i al Fons de Garantia Salarial perquè puguen assenyalar l'existència de nous béns.

4. Si estan determinades en la sentència que s'execute les quantitats legalment a càrrec del Fons de Garantia Salarial, una vegada ferma la declaració d'insolvència, el secretari judicial li requerirà, si és el cas, l'abonament, en el termini de deu dies i, si no l'efectua, continuarà l'execució contra ell.

5. La declaració ferma d'insolvència de l'executat es farà constar en el registre corresponent segons la naturalesa de l'entitat.

Article 277. Embargament de béns afectats al procés productiu.

1. Quan els béns susceptibles d'embargament es troben afectes al procés productiu de l'empresa deutora i esta continue la seua activitat, el Fons de Garantia Salarial podrà sol·licitar la suspensió de l'execució, pel termini de trenta dies, a fi de valorar la impossibilitat de satisfer els crèdits laborals, així com els efectes de l'alienació judicial dels béns embargats sobre la continuïtat de les relacions laborals subsistents en l'empresa deutora.

2. Quan el Fons de Garantia Salarial haja constatat la impossibilitat de satisfer els crèdits laborals perquè això determina l'extinció de les relacions laborals subsistents, ho posarà de manifest motivadament, i sol·licitarà la declaració d'insolvència només als efectes de reconeixement de prestacions de garantia salarial.

CAPÍTOL III

De l'execució de les sentències fermes d'acomiadament

Article 278. Readmissió del treballador.

Quan l'empresari haja optat per la readmissió haurà de comunicar per escrit al treballador, dins dels deu dies següents a aquell en què se li notifique la sentència, la data de la seua reincorporació al treball, per a efectuar-la en un termini no inferior als tres dies següents al de la recepció de l'escrit. En este cas, seran a compte de l'empresari els salaris meritats des de la data de notificació de la sentència que per primera vegada declare la improcedència fins a aquella en la qual tinga lloc la readmissió, llevat que, per causa imputable al treballador, no s'haja pogut realitzar en el termini assenyalat.

Article 279. Terminis per a sol·licitar la readmissió pel treballador.

1. Quan l'empresari no readmeta el treballador, este podrà sol·licitar l'execució de la resolució davant del jutjat social:

a) Dins dels vint dies següents a la data assenyalada per a procedir a la readmissió, quan esta no s'haja efectuat.

b) Dins dels vint dies següents a aquell en el qual expire el dels deu dies a què es referix l'article anterior, quan no s'haja assenyalat data per a reprendre la prestació laboral.

c) Dins dels vint dies següents a la data en què la readmissió va tindre lloc, quan esta es considere irregular.

2. No obstant això, i sense perjudi que no es meriten els salaris corresponents als dies transcorreguts entre l'últim de cada un dels terminis que assenyalen les lletres a), b) i c) de l'apartat anterior i aquell en el qual se sol·licite l'execució de la resolució, l'acció per a instar esta última haurà d'exercir-se dins dels tres mesos següents a la fermesa de la sentència.

3. Tots els terminis que estableix este article són de prescripció.

Article 280. Incident de no-readmissió.

Instada l'execució de la resolució pel que fa a la condemna de readmissió, el jutge competent dictarà una interlocutòria i despatxarà l'execució per la via d'incident de

no-readmissió, i a continuació el secretari assenyalarà la vista de l'incident dins dels cinc dies següents, i citarà a dia cert els interessats. L'execució d'altres pronunciaments diferents de la condemna de readmissió se sotmetrà a les regles generals aplicables segons la seua naturalesa.

El dia de la compareixença, si els interessats han sigut citats en forma i no assistix el treballador o persona que el represente, es considerarà que desistix de la seua sol·licitud. Si no compareix l'empresari o el seu representant, l'acte se celebrarà sense la seua presència.

Article 281. *Interlocutòria de resolució de l'incident.*

1. En la compareixença, el jutge ha d'examinar la part o parts que concorren sobre els fets de la no-readmissió o de la readmissió irregular al·legada, i s'aportaran únicament aquelles proves que, si es poden practicar en el moment, el jutge considere pertinents. Del que s'ha actuat s'estendrà l'acta corresponent.

2. Dins dels tres dies següents, el jutge dictarà interlocutòria en la qual, excepte en els casos on no resulten acreditades cap de les dos circumstàncies al·legades per l'executant:

- a) Declararà extingida la relació laboral en la data de la dita resolució.
- b) Acordarà que s'abone al treballador la indemnització a la qual es referix l'apartat 1 de l'article 110. En consideració a les circumstàncies concurrents i als perjudicats ocasionats per la no-readmissió o per la readmissió irregular, podrà fixar una indemnització addicional de fins a quinze dies de salari per any de servici i un màxim de dotze mensualitats. En ambdós casos, es prorratejaran els períodes de temps inferiors a un any i es computarà, com a temps de servici, el transcorregut fins a la data de la interlocutòria.
- c) Condemnarà l'empresari a l'abonament dels salaris que no ha percebut des de la data de la notificació de la sentència que per primera vegada declare la improcedència fins a la de la solució mencionada.

Article 282. *Execució de la resolució de la sentència.*

1. La sentència serà executada en els seus propis termes quan:

- a) El treballador acomiadat siga delegat de personal, membre del comitè d'empresa o delegat sindical i, declarada la improcedència de l'acomiadament, opte per la readmissió.
- b) Declare la nul·litat de l'acomiadament.

2. Amb este fi, en qualsevol dels supòsits mencionats en el número anterior, una vegada sol·licitada la readmissió, el jutge competent dictarà una interlocutòria que contindrà l'orde general d'execució, despatxarà la readmissió i acordarà requerir l'empresari perquè repose el treballador al seu lloc en el termini de tres dies, sense perjudicats que adopte, a instància de part, les mesures que disposa l'article 284.

Article 283. *Incompliment de la sentència de readmissió per l'empresari.*

1. En els supòsits als quals es referix l'article anterior, si l'empresari no el readmet o ho fa en condicions diferents de les que regien abans de produir-se l'acomiadament, el treballador podrà acudir davant del jutjat social i sol·licitar l'execució regular de la resolució dins dels vint dies següents al tercer que, com a termini màxim per a la reincorporació, disposa l'article precedent.

2. El jutge oirà les parts en compareixença, que s'ajustarà al que disposen l'article 280 i l'apartat 1 de l'article 281, i dictarà interlocutòria sobre si la readmissió s'ha efectuat o no i, si és el cas, si s'ha realitzat com cal. En cas que s'estime que la readmissió no va tindre lloc o no es va realitzar de forma regular, ordenarà reposar el treballador al seu lloc dins dels cinc dies següents a la data de la dita resolució, i advertirà l'empresari

que, si no procedix a la reposició o si no ho fa com cal, s'adoptaran les mesures que establix l'article següent.

Article 284. Conseqüències de l'incompliment de l'empresari.

Quan l'empresari no complisca l'orde de reposició a la qual es referix l'article anterior, el secretari judicial acordarà les mesures següents:

a) Que el treballador continue percebent el seu salari amb la mateixa periodicitat i quantia que la declarada en la sentència, amb els increments que per via de conveni col·lectiu o per mitjà de norma estatal es produïsquen fins a la data de la readmissió en la forma que calga. Amb este fi, formalitzarà l'autorització que conté la interlocutòria i despatxarà l'execució tantes vegades com siga necessari, per una quantitat equivalent a sis mesos de salari, i les retribucions que vagen vencent es faran efectives al treballador amb càrrec a esta, fins que, una vegada efectuada la readmissió en forma regular, acorde la devolució a l'empresari del saldo existent en eixa data.

b) Que el treballador continue en alta i amb cotització en la Seguretat Social, de la qual cosa informarà l'entitat gestora o servici comú als efectes procedents.

c) Que el delegat de personal, membre del comitè d'empresa o delegat sindical continue exercint, en el si de l'empresa, les funcions i activitats pròpies del seu càrrec, i advertirà l'empresari que, si impedit o posa algun obstacle a este exercici, es posaran els fets en coneixement de l'autoritat laboral als efectes de sancionar la seua conducta d'acord amb el que disposa el text refós de la Llei sobre infraccions i sancions en l'orde social, aprovada pel Reial Decret Legislatiu 5/2000, de 4 d'agost.

Article 285. Llançament del treballador de la vivenda per raó de treball.

1. Quan recaiga una resolució ferma en la qual es declare l'extinció del contracte de treball, si el treballador ocupa vivenda per raó d'este, haurà d'abandonar-la en el termini d'un mes. El secretari judicial, si hi ha motiu fundat, podrà prorrogar este termini per dos mesos més.

2. Una vegada transcorreguts els terminis de l'apartat anterior, l'empresari podrà sol·licitar al jutjat l'execució per mitjà del llançament oportú, que s'efectuarà a continuació observant les normes que preveu la Llei d'Enjudiciament Civil.

Article 286. Impossibilitat de readmissió del treballador.

1. Sense perjuí del que disposen els articles anteriors, quan s'acredite la impossibilitat de readmetre el treballador per cessament o tancament de l'empresa obligada o qualsevol altra causa d'impossibilitat material o legal, el jutge dictarà interlocutòria en què declararà extingida la relació laboral en la data de la dita resolució i acordarà que s'abonen al treballador les indemnitzacions i els salaris deixats de percebre que assenyala l'apartat 2 de l'article 281.

2. En els supòsits de declaració de nul·litat de l'acomiadament per assetjament laboral, sexual o per raó de sexe o de violència de gènere en el treball, la víctima de l'assetjament podrà optar per extingir la relació laboral amb el corresponent abonament de la indemnització procedent i dels salaris de tramitació, si és el cas, d'acord amb l'apartat 2 de l'article 281.

CAPÍTOL IV

De l'execució de sentències contra ens públics

Article 287. Compliment de la sentència per ens públics.

1. Les sentències dictades contra l'Estat, entitats gestores o servicis comuns de la Seguretat Social i la resta d'ens públics haurà d'executar-les l'administració o entitat dins

del termini de dos mesos a partir del moment que siguen fermes, i justificar el compliment davant de l'òrgan jurisdiccional dins del termini esmentat. Atenent la naturalesa del que s'ha reclamat i l'efectivitat de la sentència, esta podrà fixar un termini inferior per al compliment quan el de dos mesos pugua fer ineficaç el pronunciament o causar un perjudici greu.

2. Transcorregut el termini al qual fa referència el número anterior, la part interessada podrà sol·licitar l'execució.

3. Mentres no conste la total execució de la sentència, l'òrgan judicial, d'ofici o a instància de part, adoptarà totes les mesures que siguen adequades per a promoure-la i activar-la, i amb este fi és aplicable supletòriament el que ha disposat per a l'execució de sentències la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

4. L'òrgan jurisdiccional, amb el requeriment previ de l'administració condemnada per un nou termini d'un mes i citant, si és el cas, les parts perquè compareguen, podrà decidir totes les qüestions que es plantegen en l'execució, i especialment les següents:

a) Òrgan administratiu i funcionaris que han de responsabilitzar-se de realitzar les actuacions, podent requerir l'Administració, a este efecte, perquè facilite la identitat de l'autoritat o funcionari responsable del compliment de l'executòria, a fi d'individualitzar oportunament les responsabilitats derivades, incloent-hi les responsabilitats patrimonials que corresponguen, sense perjudici de les comprovacions d'ofici que hagen de dur-se a terme respecte d'això.

b) Termini màxim per al seu compliment, en consideració a les circumstàncies que concórreguen.

c) Mitjans amb què ha de portar-se a efecte i procediment que s'ha de seguir.

d) Mesures necessàries per a aconseguir l'efectivitat d'allò que s'ha manat, en els termes que estableix esta llei, excepte el que preveu l'article 241, que no serà aplicable excepte en cas d'incompliment d'allò que ha resolt l'òrgan jurisdiccional en la compareixença a la qual es referix el present apartat.

e) Quan l'Administració pública siga condemnada al pagament de quantitat líquida, el rèdit d'interessos procedirà d'acord amb el que disposa la legislació pressupostària, si bé en cas que haja sigut necessari l'ulterior requeriment que estableix este apartat, l'autoritat judicial, si aprecia falta de diligència en l'incompliment, podrà incrementar en dos punts l'interés legal que s'ha de meritar.

Article 288. Liquidació i ingrés de quantitats corresponents a prestacions de pagament periòdic de la Seguretat Social.

1. En els processos seguits per prestacions de pagament periòdic de la Seguretat Social, una vegada siga ferma la sentència condemnatòria a la constitució d'un capital cost de pensió o al pagament d'una prestació no capitalitzable, el secretari judicial remetrà una còpia certificada a l'entitat gestora o servici comú competent.

2. L'organisme indicat, en el termini màxim de deu dies, haurà de comunicar a l'oficina judicial l'import del capital cost de la pensió o l'import de la prestació que s'ha d'ingressar, la qual cosa es notificarà a les parts, i el secretari requerirà la condemnada perquè l'ingresse en el termini de deu dies.

TÍTOL II

De l'execució provisional

CAPÍTOL I

De les sentències condemnatòries al pagament de quantitats

Article 289. *Abonament de bestretes.*

1. Quan el treballador tinga a favor seu una sentència en la qual s'haja condemnat l'empresari al pagament d'una quantitat i s'interpose un recurs contra esta, tindrà dret a obtindre bestretes a compte d'aquella; l'Estat garantirà el seu reintegrament i realitzarà, si és el cas, el seu abonament, en els termes que estableix esta llei.

2. La bestreta arribarà, com a màxim total, fins al 50 per cent de l'import de la quantitat reconeguda en la sentència, i es podrà abonar en períodes temporals durant la tramitació del recurs, des de la data de la sol·licitud i fins que recaiga sentència definitiva o per qualsevol causa quede ferma la sentència recorreguda.

3. La quantitat no podrà excedir anualment el doble del salari mínim interprofessional fixat per a treballadors majors de díhuít anys, incloent-hi la part proporcional de gratificacions extraordinàries vigent durant el seu rèdit.

Article 290. *Execució provisional amb càrrec a quantitats consignades.*

1. L'execució provisional podrà instar-la la part interessada davant de l'òrgan judicial que va dictar la sentència. El sol·licitant assumirà, solidàriament amb l'Estat, l'obligació de reintegrament de les quantitats percebudes, quan siga procedent.

2. Si per a recórrer contra la sentència que provisionalment s'execute s'ha efectuat consignació en metàl·lic, per mitjà d'aval o per qualsevol altre mitjà admés, el secretari judicial disposarà la bestreta amb càrrec a aquella, i l'Estat garantirà la devolució a l'empresari, si és el cas, de les quantitats que s'abonen al treballador.

Si l'import de la condemna s'ha garantit per mitjà d'aval o per qualsevol altre mitjà admés, el secretari judicial, abans de disposar la bestreta que preveu el paràgraf anterior, requerirà l'empresa perquè, en el termini de quatre dies, consigne en metàl·lic la quantitat que s'ha d'anticipar, i disposarà, després d'acreditada la consignació, la devolució de l'aval o del corresponent mitjà de garantia inicialment constituït, contra l'entrega simultània del nou aval o mitjà de garantia per la menor quantia relicta. En este supòsit regirà igualment la garantia per l'Estat en els termes que estableix el paràgraf anterior.

3. Si no ha sigut preceptiu consignar per a recórrer, l'Estat abonarà la bestreta al treballador directament. En este supòsit, el secretari judicial notificarà a l'Advocacia de l'Estat testimoni suficient del que s'ha actuat i la requerirà perquè l'organisme gestor efectue l'abonament al treballador en el termini de deu dies.

Article 291. *Confirmació de la sentència objecte de recurs.*

1. Si la sentència impugnada queda ferma, el treballador tindrà dret a percebre la diferència entre l'import de la condemna i la quantitat anticipada, que es farà efectiva amb càrrec a la consignació, si d'esta s'ha detret la bestreta.

2. Si l'Estat ha realitzat la bestreta, el treballador podrà reclamar la diferència a l'empresari, i l'Estat se subrogarà en els drets d'aquell davant de l'empresari per l'import de la quantitat anticipada.

Article 292. *Revocació de la sentència recorreguda.*

1. Si el tribunal superior revoca la sentència impugnada i el treballador resulta deutor en tot o en part de la quantitat anticipada, haurà de reintegrar esta quantitat a l'empresari

si s'ha detret la bestreta de la consignació, i en este cas l'Estat quedarà responsable solidari amb el treballador respecte de l'empresari.

2. Quan l'Estat haja abonat directament la bestreta o, en virtut de la responsabilitat solidària contreta, haja respost davant de l'empresari, aquell podrà reclamar al treballador el reintegrament de la quantitat anticipada.

Article 293. Incompliment de l'obligació de reintegrament pel treballador.

1. Si s'incomplix l'obligació de reintegrament, serà títol suficient per a iniciar l'execució destinada a fer-la efectiva la resolució ferma en la qual s'acordava l'execució provisional junt amb la certificació, lliurada pel secretari judicial o per l'organisme gestor, en la qual es determinaran les quantitats abonades.

2. Quan la realització forçosa immediata de la quantitat deguda puga causar perjuí greu al treballador, el jutge podrà concedir ajornament fins a un any de l'obligació de pagament, i adoptar les mesures d'assegurament oportunes per a garantir l'efectivitat de l'execució.

CAPÍTOL II

De les sentències condemnatòries en matèria de Seguretat Social

Article 294. Execució provisional de la sentència condemnatòria al pagament de prestacions de pagament periòdic de Seguretat Social.

1. Les sentències objecte de recurs, condemnatòries al pagament de prestacions de pagament periòdic de Seguretat Social, seran executives, i el condemnat quedarà obligat a abonar la prestació, fins al límit de la seua responsabilitat, durant la tramitació del recurs.

2. Si la sentència favorable al beneficiari és revocada, en tot o en part, no estarà obligat al reintegrament de les quantitats percebudes durant el període d'execució provisional i conservarà el dret que se li abonen les prestacions meritades durant la tramitació del recurs i que no haja percebut encara en la data de fermesa de la sentència, sense perjuí del que disposen les lletres c) i d) de l'apartat 2 de l'article 230.

Article 295. Execució de sentències condemnatòries al pagament de prestacions de pagament únic.

El beneficiari de prestacions del règim públic de la Seguretat Social que tinga a favor seu una sentència objecte de recurs en la qual s'haja condemnat el demandat al pagament d'una prestació de pagament únic tindrà dret a sol·licitar la seua execució provisional i obtindre bestretes a compte d'aquella, en els termes que estableix el capítol anterior.

Article 296. Execució provisional de sentències condemnatòries a obligacions de fer o no fer en matèria de Seguretat Social.

A petició del beneficiari afavorit per estes, el jutge o la sala, ponderant les circumstàncies concurrents, podrà acordar també l'execució provisional, sense exigència de fiança, de les sentències condemnatòries a obligacions de fer o no fer en matèria de Seguretat Social.

CAPÍTOL III

De les sentències d'acomiadament

Article 297. Execució provisional de la sentència que declare la improcedència o nul·litat de l'acomiadament.

1. Quan en els processos on s'exerciten accions derivades d'acomiadament o de decisió extintiva de la relació de treball la sentència declare la seua improcedència i

l'empresari que haja optat per la readmissió interpose algun dels recursos autoritzats per la llei, este estarà obligat, mentres dure la tramitació del recurs, a satisfer a la persona objecte de recurs la mateixa retribució que estava percebent amb anterioritat a produir-se aquells fets, i el treballador continuarà prestant servicis, llevat que l'empresari preferisca fer l'abonament al·ludit sense cap compensació.

El que s'ha disposat anteriorment també serà aplicable quan, havent optat l'empresari per la readmissió, el recurs l'interpose el treballador.

2. L'empresari té la mateixa obligació si la sentència ha declarat la nul·litat de l'acomiadament o de la decisió extintiva de la relació de treball; sense perjuí de les mesures cautelars que puguen adoptar-se, en especial per a la protecció contra l'assetjament, en els termes de l'apartat 4 de l'article 180.

3. Si l'acomiadament és declarat improcedent i l'opció, corresponent al treballador, s'ha produït a favor de la readmissió, caldrà ajustar-se al que disposa l'apartat 1 d'este article.

4. En els supòsits als quals es referixen els apartats anteriors se suspendrà el dret a la prestació per desocupació en els termes que preveu el text refós de la Llei General de la Seguretat Social, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1994, de 20 de juny.

Article 298. *Petició d'execució provisional per part del treballador.*

Si en virtut del que disposa l'article anterior es presenta una petició del treballador, per escrit o per compareixença, a fi d'exigir de l'empresari el compliment d'aquella obligació o sol·licitud d'este perquè aquell repenga la prestació de servicis, el jutge o sala, oïdes les parts, resoldrà el que siga procedent.

Article 299. *Incompliment del treballador del requeriment empresarial de readmissió.*

L'incompliment injustificat per part del treballador del requeriment empresarial de represa de la prestació de servicis comportarà la pèrdua definitiva dels salaris als quals es referixen els articles anteriors.

Article 300. *Revocació de la sentència favorable al treballador.*

Si la sentència favorable al treballador és revocada en tot o en part, este no estarà obligat al reintegrament dels salaris percebuts durant el període d'execució provisional i conservarà el dret que se li abonon els meritats durant la tramitació del recurs i que encara no haja percebut en la data que siga ferma la sentència.

Article 301. *Bestretes reintegrables.*

En els casos en els quals no siga procedent l'aplicació de les normes d'execució provisional que estableix este capítol, si concorren els pressupostos necessaris, podran concedir-se bestretes reintegrables, en els termes que estableix esta llei, quan la sentència objecte de recurs declare la nul·litat o improcedència de l'acomiadament o de les decisions extintives de les relacions de treball.

Article 302. *Acomiadament de representant dels treballadors.*

Quan l'acomiadament o la decisió extintiva haja afectat un representant legal dels treballadors o un representant sindical i la sentència declare la nul·litat o improcedència de l'acomiadament, amb opció en este últim cas per la readmissió, l'òrgan judicial haurà d'adoptar, en els termes que preveu el paràgraf c) de l'article 284, les mesures oportunes a fi de garantir l'exercici de les seues funcions representatives durant la substanciació del recurs corresponent.

CAPÍTOL IV

De les sentències condemnatòries recaigudes en altres processos

Article 303. *Execució provisional de sentències dictades en altres modalitats processals.*

1. Les sentències que recaiguen en els processos de conflictes col·lectius, en els d'impugnació dels convenis col·lectius i en els de tutela de la llibertat sindical i la resta de drets fonamentals i llibertats públiques, seran executives des que es dicten, segons la naturalesa de la pretensió reconeguda, no obstant el recurs que contra estes pugua interposar-se i sense perjudi de les limitacions que puguen acordar-se per a evitar o paliar perjudis de reparació impossible o difícil.

2. En les sentències recaigudes en processos seguits en impugnació d'actes administratius en matèria laboral, sindical i seguretat social podrà acordar-se l'execució provisional, llevat que esta siga susceptible de produir situacions irreversibles o perjudis de difícil reparació. En matèria de prestacions de Seguretat Social caldrà ajustar-se a la seua normativa específica.

3. Si l'empresari recorre contra la sentència que acorde l'extinció del contracte de treball a instància del treballador amb fonament en l'article 50 de l'Estatut dels Treballadors, el treballador podrà optar entre continuar prestant servicis o cessar en la prestació en compliment de la sentència, i en este últim cas quedarà en situació de desocupació involuntària des d'eixe moment, sense perjudi de les mesures cautelars que puguen adoptar-se. L'opció haurà d'exercitar-se per mitjà d'un escrit o compareixença davant de l'oficina judicial, dins del termini de cinc dies des de la notificació que l'empresa ha recorregut. Si la sentència és revocada, l'empresari haurà de comunicar al treballador, dins del termini de deu dies a partir de la seua notificació, la data de reincorporació, per a efectuar-la en un termini no inferior als tres dies següents a la recepció de l'escrit. Si el treballador no es reincorpora quedarà extingit definitivament el contracte, i en qualsevol altre cas se seguiran els tràmits dels articles 278 i següents, si la sentència ha guanyat fermesa.

En este cas i als efectes del reconeixement d'un futur dret a la protecció per desocupació, el període al qual es referix el paràgraf anterior es considerarà d'ocupació cotitzada.

CAPÍTOL V

Normes comunes a l'execució provisional

Article 304. *Competència, mesures cautelars i impugnació de l'execució provisional.*

1. L'execució provisional de resolucions judicials la despatxarà i durà a terme el jutjat o tribunal que haja dictat, si és el cas, la resolució que s'ha d'executar, i les parts disposaran dels mateixos drets i facultats processals que en l'execució definitiva.

2. No obstant el que disposa el número anterior, el jutge o tribunal, en qualsevol moment, a instància de la part interessada o d'ofici, podrà adoptar les mesures cautelars que siguen pertinents per a assegurar, si és el cas, l'execució de la sentència i en garantia i defensa dels drets afectats atenent els criteris que estableix l'article 79.

3. Contra les resolucions dictades pel jutge o tribunal en execució provisional, només serà procedent el recurs de reposició, excepte quan en la interlocutòria s'adopte materialment una decisió compresa fora dels límits de l'execució provisional o es declare la falta de jurisdicció o competència de l'orde jurisdiccional social en el qual serà procedent un recurs de suplicació o, si és el cas, de cassació ordinària, d'acord amb les normes generals d'estos recursos.

4. Contra les resolucions dictades pel secretari judicial en execució provisional serà procedent un recurs de reposició, llevat que siguen directament recurribles en revisió.

Article 305. *Aplicació de les normes de la Llei d'Enjudiciament Civil.*

Les sentències favorables al treballador o beneficiari que no puguen ser executades provisionalment d'acord amb esta llei podran ser-ho en la forma i condicions que establix la legislació processal civil.

Disposició addicional primera. *Especialitats processals.*

Al procés social li seran aplicables les especialitats processals que preveu la Llei 52/1997, de 27 de novembre, d'Assistència Jurídica a l'Estat i altres Institucions Públiques, en els casos i termes que preveuen la dita llei i la normativa que la complementa i desplega.

Disposició addicional segona. *Autorització d'actuacions a entitats públiques o privades.*

El Govern, amb un informe previ del Consell General del Poder Judicial, podrà autoritzar a entitats públiques o privades, que reunisquen les garanties que s'establisquen, la realització de les actuacions materials relatives al depòsit, conservació, transport, administració, publicitat i venda dels béns embargats judicialment.

Disposició addicional tercera. *Aplicació de la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal.*

Les disposicions d'esta llei no seran aplicables en les qüestions litigioses socials que es plantegen en cas de concurs i la resolució de les quals corresponga al jutge del concurs d'acord amb la Llei 22/2003, de 9 de juliol, Concursal, amb les excepcions expresses que conté la dita llei.

Disposició transitòria primera. *Normes aplicables als processos en tramitació.*

1. Els processos que s'inicien en instància a partir de la vigència de la present llei es regiran en totes les seues fases i incidències pel que esta disposa.
2. Els processos iniciats amb anterioritat a la vigència d'esta llei la tramitació en instància dels quals no haja conclòs per sentència o resolució que hi pose fi, continuaran substanciant-se per la normativa processal anterior fins que recaiga la dita sentència o resolució, si bé quant als recursos contra resolucions interlocutòries o no definitives s'aplicarà el que disposa esta llei.

Disposició transitòria segona. *Normes aplicables en matèria de recursos i execució forçosa de sentències dictades a partir de l'entrada en vigor de la llei.*

1. Les sentències i la resta de resolucions que posen fi a la instància o al recurs, dictades a partir de la vigència d'esta llei, es regiran pel que esta disposa, quant al règim de recursos i la resta de mitjans d'impugnació contra estes, així com quant a la seua execució provisional i definitiva.
2. Les sentències i la resta de resolucions que hagen posat fi a la instància o al recurs amb anterioritat a la vigència d'esta llei es regiran, quant al règim de recursos de suplicació, cassació i la resta de mitjans d'impugnació, pel que disposa la legislació processal anterior, fins a la conclusió del recurs o mitjà d'impugnació corresponent, però la seua execució provisional es regirà per esta llei.
3. Els recursos de suplicació i cassació que es troben en tràmit a l'entrada en vigor d'esta llei es continuaran substanciant per la legislació anterior fins a la seua resolució, i s'aplicarà a esta, d'ara en avant, el règim de recursos de la nova legislació.

Disposició transitòria tercera. *Execució de sentències i la resta de títols executius. Mesures cautelars.*

La present llei serà aplicable a l'execució de les sentències i la resta de títols que comporten execució, incloent-hi les que es troben en tràmit, sent vàlides les actuacions, incloent-hi les mesures cautelars, realitzades a l'empara de la legislació anterior.

Disposició transitòria quarta. *Competència de l'orde jurisdiccional social.*

1. L'orde jurisdiccional social coneixerà dels processos d'impugnació d'actes administratius dictats a partir de la vigència d'esta llei en matèria laboral, sindical i de Seguretat Social, el coneixement dels quals esta atribuït a l'orde jurisdiccional social.

2. La impugnació dels actes administratius en les dites matèries, dictats amb anterioritat a la vigència d'esta llei, continuarà atribuïda a l'orde jurisdiccional contenciós administratiu, i els recursos contenciosos administratius interposats contra actes administratius en matèria laboral, sindical i de Seguretat Social, amb anterioritat a l'entrada en vigor d'esta llei, continuaran substanciant-se davant de l'orde jurisdiccional contenciós administratiu d'acord amb les normes aplicables al dit orde.

Disposició transitòria quinta. *Reclamacions al Fons de Garantia Salarial efectuades a l'empara de la disposició transitòria tercera de la Llei 35/2010, de 17 de setembre, de Mesures Urgents per a la Reforma del Mercat de Treball.*

En les reclamacions al Fons de Garantia Salarial efectuades a l'empara de la disposició transitòria tercera de la Llei 35/2010, de 17 de setembre, de Mesures Urgents per a la Reforma del Mercat de Treball, seran aplicables les previsions que inclouen l'apartat 2 de l'article 23 i l'apartat 1 de l'article 70.

Disposició derogatòria única. *Derogació de normes.*

Queda derogat el Reial Decret Legislatiu 2/1995, de 7 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de Procediment Laboral, així com totes les normes del mateix rang o d'un rang inferior en allò que s'oposen a la present llei.

Disposició final primera. *Modificació de la disposició addicional dèsset de l'Estatut dels Treballadors.*

Es fa una nova redacció de la disposició addicional dèsset del text refós de la Llei de l'Estatut dels Treballadors, aprovat pel Reial Decret Legislatiu 1/1995, de 24 de març, que queda redactada de la manera següent:

«Disposició addicional dèsset. *Discrepàncies en matèria de conciliació.*

Les discrepàncies que sorgisquen entre empresaris i treballadors en relació amb l'exercici dels drets de conciliació de la vida personal, familiar i laboral reconeguts legalment o convencionalment les resoldrà la jurisdicció competent a través del procediment que estableix l'article 139 de la Llei reguladora de la jurisdicció social.»

Disposició final segona. *Modificació de la regulació del treball autònom econòmicament dependent.*

S'afigen un article 11 bis i una disposició transitòria quarta i es modifiquen els articles 12 i 17 de la Llei 20/2007, d'11 de juliol, de l'Estatut del Treball Autònom, en els termes següents:

U. S'afig un nou article 11 bis amb la redacció següent:

«Article 11 bis. *Reconeixement de la condició de treballador autònom econòmicament dependent.*

El treballador autònom que reunisca les condicions que estableix l'article anterior podrà sol·licitar al seu client la formalització d'un contracte de treballador autònom econòmicament dependent a través d'una comunicació fefaent. En cas que el client es negue a la formalització del contracte o quan transcorregut un mes des de la comunicació no s'haja formalitzat el dit contracte, el treballador autònom podrà sol·licitar el reconeixement de la condició de treballador autònom econòmicament dependent davant dels òrgans jurisdiccionals de l'orde social. Tot això sense perjudi del que estableix l'apartat 3 de l'article 12 d'esta llei.

En cas que l'òrgan jurisdiccional de l'orde social reconega la condició de treballador autònom econòmicament dependent perquè es consideren complides les condicions que recull l'article 11, apartats 1 i 2, el treballador només podrà ser considerat com a tal des del moment que haja sigut rebuda pel client la comunicació mencionada en el paràgraf anterior. El reconeixement judicial de la condició de treballador autònom econòmicament dependent no tindrà cap efecte sobre la relació contractual entre les parts anterior al moment de la dita comunicació.»

Dos. Es modifiquen els apartats 1 i 4 de l'article 12, que queden redactats de la manera següent:

«Article 12. *Contracte.*

1. El contracte per a la realització de l'activitat professional del treballador autònom econòmicament dependent subscrit entre este i el seu client es formalitzarà sempre per escrit i haurà de ser registrat en l'oficina pública corresponent. Este registre no tindrà caràcter públic.»

«4. Quan el contracte no es formalitze per escrit o no s'haja fixat una duració o un servici determinat, es presumirà, excepte prova en contra, que el contracte ha sigut pactat per temps indefinit.»

Tres. Es modifica l'apartat 1 de l'article 17, que queda redactat de la manera següent:

«1. Els òrgans jurisdiccionals de l'orde social seran els competents per a conèixer de les pretensions derivades del contracte subscrit entre un treballador autònom econòmicament dependent i el seu client, així com per a les sol·licituds de reconeixement de la condició de treballador autònom econòmicament dependent.»

Quatre. S'afig una disposició transitòria quarta amb la redacció següent:

«Disposició transitòria quarta. *Règim transitori del reconeixement que preveu l'article 11 bis.*

El reconeixement de la condició de treballador autònom econòmicament dependent que preveu l'article 11 bis d'esta llei només podrà produir-se per a les relacions contractuales entre clients i treballadors autònoms que es formalitzen a partir de l'entrada en vigor de la Llei reguladora de la jurisdicció social.»

Disposició final tercera. *Títol competencial.*

Esta llei es dicta a l'empara de la competència exclusiva de l'Estat en matèria de legislació processal, d'acord amb el que disposa l'article 149.1.6.a de la Constitució.

Disposició final quarta. *Normes supletòries.*

En allò que no preveu esta llei regirà com a supletòria la Llei d'Enjudiciament Civil i, en els supòsits d'imputació dels actes administratius la competència dels quals

corresponga a l'orde social, la Llei de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa, amb l'adaptació necessària a les particularitats del procés social i quan siguin compatibles amb els seus principis.

Disposició final cinquena. *Sistema de valoració de danys derivats d'accidents de treball i de malalties professionals.*

En el termini de sis mesos a partir de l'entrada en vigor d'esta llei, el Govern adoptarà les mesures necessàries per a aprovar un sistema de valoració de danys derivats d'accidents de treball i de malalties professionals, per mitjà d'un sistema específic de barem d'indemnitzacions actualitzables anualment, per a la compensació objectiva dels danys esmentats mentre les víctimes o els seus beneficiaris no acrediten danys superiors.

Disposició final sexta. *Habilitació al Govern per a la modificació de quanties.*

1. El Govern, amb un informe previ del Consell General del Poder Judicial i audiència del Consell d'Estat, podrà modificar la quantia que estableix esta llei per a la procedència del recurs de suplicació i, si és el cas, de cassació ordinària.

2. Igualment, i després dels informes mencionats, podrà modificar les quantitats que estableix esta llei respecte dels honoraris dels lletrats i graduats socials col·legiats de la part objecte de recurs en cas de desestimació del recurs, de les sancions pecuniàries i multes, i de la quantia dels depòsits per a recórrer en suplicació, cassació i revisió i, en general, de qualsevol import amb transcendència processal que puga estar establert en la normativa processal social, incloent-hi el fixat per a l'accés al procés monitori.

Disposició final setètima. *Entrada en vigor.*

1. Esta llei entrarà en vigor als dos mesos de la seua publicació en el «Boletín Oficial del Estado».

2. S'exceptua del termini que preveu l'apartat anterior l'atribució competencial que contenen les lletres o) i s) de l'article 2 en matèria de prestacions derivades de la Llei 39/2006, de 14 de desembre, de Promoció de l'Autonomia Personal i Atenció a les Persones en Situació de Dependència, la data d'entrada en vigor de la qual es fixarà en una llei ulterior, el projecte de la qual l'haurà de remetre el Govern a les Corts Generals en el termini de tres anys, tenint en compte la incidència de les distintes fases d'aplicació de la Llei de Dependència, així com la determinació de les mesures i mitjans adequats per a aconseguir una resposta judicial àgil en estes matèries.

Per tant,

Mane a tots els espanyols, particulars i autoritats, que complisquen esta llei i que la facen complir.

Madrid, 10 d'octubre de 2011.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO